MEDEDEELINGEN VAN DE LANDBOUW-HOOGESCHOOL TE WAGENINGEN (NEDERLAND)

ONDER REDACTIE VAN EEN COMMISSIE
UIT DEN SENAAT
SECRETARIS PROF. A. TE WECHEL

DEEL 32.
VERHANDELING 5.

PERSOONLIJKE OPVATTINGEN BIJ DE TOEPASSING DER INTERNATIONALE BOTANISCHE REGELS DER NOMENCLATUUR OF, EVENALS BIJ DE REGELS ZELF, INTERNATIONAAL OVERLEG?

II. EEN AANTAL NOMENCLATUURGEVALLEN VAN LOOFHOUTGEWASSEN, MET EENE TOEVOEGING TOT I CONIFEREN, EENE EINDBESCHOUWING EN EEN STEL NOMENCLATUURVOORSTELLEN.

WITH A SUMMARY IN ENGLISH

DOOR

DR. J. VALCKENIER SURINGAR,
OUD-HOOGLEERAAR AAN DE LANDBOUWHOOGESCHOOL.

Laboratorium voor Plantensystematiek en -Geografie der Landbouwhoogeschool

Uit de nalatenschap
van
Dr J. Valckenier Suringar

H. VEENMAN & ZONEN — WAGENINGEN.

GEDRUKT TER ALGEMEENE LANDSDRUKKERIJ

INHOUD.

Bladz.

Inleiding 1
Toevoegingen aan I. Coniferen benamingen. (Meded. Dl. 30 nr. 2) 2
Bij noot 1 van het Voorwoord 2
Nr. 2*a*. Slot van Pinus nigra variëteiten 2
Bij Nr. 5. Pinus montana, mughus en mugo 3
Bij Nr. 8. Een nieuwe naam voor Larix dahurica 4
Bij Nr. 13. Picea ajanensis enz. en Nr. 22. Pseudotsuga taxifolia, enz. Twee toegevoegde platen 5
Nr. 23*a*. Abies alba, pectinata en Picea; Picea excelsa en Abies. Principe der „Conditional Synonyms". Sub-tautologische namen Kleine toevoegingen en verbeteringen 5
II. Benamingen van eenige loofhoutsoorten:
1. Populus balsamifera, candicans, tacamahaca en deltoides; eene kruisverandering van namen 11
2. Salix Elaeagnos, rosmarinifolia en incana 17
3. Quercus rubra, borealis, digitata en ambigua. Q. Prinus, Michauxii en montana. Weder kruisveranderingen van namen. Een naam, welke op een verkeerde interpretatie berust; een nomen erraticum 19
4. Alnus glutinosa, vulgaris en rotundifolia. Een geldige naam in een ongeldig geschrift 32
5. Betula alba, pendula, verrucosa en pubescens; splitsing eener soort 33
6. Ulmus campestris, foliacea, nitens en procera; U. scabra en glabra. U. pedunculata en laevis. Weder eene gesplitste soort. Een ephemere naam 35
7*a*. Maclura aurantiaca en pomifera, Ioxylon en Toxylon pomiferum. Een naam door den auteur zelf veranderd; bizondere kwesties 38
7*b*. Mahonia en Odostemon; M. japonica en Bealii; M. Aquifolium en repens; Odostemon Aquifolium en nutkanus. Een bizonder nomenclatuurgeval en eene orthographische kwestie. De Index Kewensis 40
8. Magnolia denudata, purpurea, discolor, obovata en liliflora; M. precia, Yulan, conspicua en denudata; M. hypoleuca en obovata. Kruisverandering van namen 43
9. Stuartia en Stewartia 46
10. Tilia europaea en platyphyllos; T. americana en glabra. Blijft bij splitsing eener soort de oude naam geldig? Wanneer is een oude beschrijving voldoende? 46
11*a*. Ailantus glandulosa, Cacodendrum en altissima. Eene onzekere soort 49
11*b*. Vitis Coignetiae en Kaempferi. Weder eene onzekere soort en een ephemere soortnaam 51
12. Lespedeza formosa, Sieboldii en racemosa; Desmodium penduliflorum. Exochorda grandiflora en racemosa. Schoutenia ovata. Zijn namen, welke op verkeerde identificatie berusten, of welker beschrijvingen fouten bevatten, ongeldig, zoodat zij eventueel geen wettige namen kunnen worden? Onzekere soorten, wat er mee te doen? 51

Bladz.

13. Halimodendrum argenteum en Halodendron. Een crypto-tautologische naam 55
14. Cytisus albus, Linkii, multiflorus en leucanthus. Het recht van prioriteit eener combinatie van geslachts- en soortnaam in vergelijking met dat van den soortnaam op zich zelf 55
15. Chimonanthus en Meratia 57
16. Elaeagnus longipes, edulis en multiflora 57
17. Hydrangea opuloides en macrophylla. Eene onzekere soort .. 58
18. Rhodotypus kerrioides, tetrapetala en scandens. Eene onzekere soort 59
19*a*. Prunus Amygdalus en communis; een dom principe en domme namen; nomen est omen 60
19*b*. Prunus Pissardii. Celastrus orbiculata en articulata. Orthographische kwesties 61
20. Malus Toringo en Sieboldii; M. rivularis en fusca. Een onvoldoende beschreven naam 63
21. Chaenomeles japonica en lagenaria; Ch. Maulei, alpina en japonica. Eene kruisverandering van namen 65
22. Crataegus Carrierei, Lavallei en berberifolia; eene onvoldoende bekende soort 67
23*a*. Aralia sinensis, mandshurica en elata. Een onzekere soort .. 68
23*b*. Acanthopanax pentaphyllus en Sieboldianus. Een naam, welke op eene verkeerde identificatie berust. Weder de kwestie van het prioriteitsrecht tusschen eene combinatie van geslachts- en soortnaam en den soortnaam op zich zelf 69
24. Nyssa aquatica, silvatica, uniflora en multiflora. Eene soort in tweeën gedeeld. Een nomen nudum van Linnaeus 70
25. Azalea (Rhododendrum)mollis(e), japonica(um) en sinensis(e). Weder eene kruisverandering van namen en wederom de kwestie van het recht van prioriteit eener combinatie t. o. van dat van den soortnaam op zich zelf. De Index Kewensis 72
26. Azalea (Rhododendrum) lutea (um), calendulacea (um), rubra (um) en occidentalis (e). Een naam, gebaseerd op eene verkeerde determinatie. Nog eens de Index Kewensis. Een ephemere naam 75
27. Symplocos crataegoides en paniculata; Akebia lobata en trifoliata. Onzekere soorten 78
28. Halesia tetraptera en carolina; een door Linnaeus verworpen naam weder opgenomen. Een nomen nudum als geldig beschouwd; tevens een ephemere naam 80
29. Ligustrum ibota, ciliatum en obtusifolium. Namen, op verkeerde determinatie of interpretatie berustende 82
30. Symphoricarpus racemosus en albus 83

Toevoegingen:

Bij Nr. 20. Malus rivularis 84
Nr. 11*c*. Ceanothus azureus en coeruleus 84
Nr. 5*b*. Corylus rostrata en cornuta 85
Bij Nr. 7*b*. Mahonia en Odostemon, Nr. 17 Hydrangea opuloïdes.... 86
Bij Nr. 19*a*. Prunus Amygdalus, Nr. 30 Symphoricarpus racemonus.. 87
Postscripta: bij p. 3 Pinus montana, p. 8 Cedrus libani..... 87
Slotbeschouwing 88
Summary in English with retrospection 93
Nomenclatuurvoorstellen 115

Persoonlijke opvattingen bij de toepassing der internationale Botanische Regels der Nomenclatuur of, evenals bij de Regels zelf, internationaal overleg?

II. Een aantal nomenclatuurgevallen van loofhoutgewassen, met eene toevoeging tot I Coniferen, eene eindbeschouwing en een stel nomenclatuurvoorstellen.

INLEIDING.

Dit tweede gedeelte vindt hoofdzakelijk zijn oorsprong in Dr. ALFRED REHDER's „Manual of cultivated Trees and Shrubs" 1927 [1]). Dat bewonderingswaardige werk bevat n.l. verscheidene veranderingen van gebruikelijke namen, welke een revolutionairen indruk maken, en die gedeeltelijk reeds in BAILEY's werken der laatste jaren waren gepropageerd; en ik heb een studie van die namen, tegelijk met die van andere, gemaakt. Resultaat is, dat ik het in vele gevallen niet met REHDER's nieuwe-oude namen en met zijne principes eens kan zijn. Maar wanneer ik daarom al die gevallen becritiseer, moet de lezer niet denken, dat ik daarmede REHDER's werk, als geheel, beoordeel. Ik becritiseer de namen en principes alleen omdat ik overtuigd ben, dat deze onvoldoend gemotiveerde veranderingen van namen en deze principes verkeerd zijn in verband met den wensch in de botanische en praktische wereld om eenheid te krijgen in plantenbenamingen. Het is daarbij in het geheel niet mijne bedoeling om het werk als geheel te be- laat staan te veroordeelen. REHDER's „Manual" is het resultaat van lang en degelijk werk; het is in zijn betrekkelijke kleinheid het meest complete, scherpste, nieuwste en bruikbaarste van alle Dendrologische werken van den tegenwoordigen tijd. Geen Dendroloog en ook geen Botanicus, die met boomen en struiken te doen heeft, kan het missen.

Van het drukken van dit tweede gedeelte wordt tevens gebruik gemaakt om eenige kleine en groote aanvullingen tot het eerste gedeelte te geven. Een deel der kleinere hangt met het verschijnen van REHDER's werk samen.

Wie zich interesseert voor eventueele later aan te brengen verbeteringen of toevoegingen, gelieve mij zijnen naam op te geven; en de schrijver houdt zich aanbevolen voor opmerkingen.

---

[1]) Uitgegeven door The Macmillan Company, New-York; 10,50 Dell.

AFDEELING 1. TOEVOEGINGEN TOT I. CONIFERENBENAMINGEN (MEDED. DL. 30 NR. 2).

a. Belangrijke toevoegingen.

1. Bij noot 1 van het Voorwoord.

Terwijl de amerikaansche Dienst van het Boschwezen tot nu toe streng de z.g. Philadelphia Code volgde, deelt SUDWORTH in de nieuwe uitgave (1927) van „Checklist of the Forest Trees of the United States, Their Names and Ranges", mede, dat geen tautologische namen meer worden gebruikt, en dat een aantal andere namen, b.v. *Halesia*, dat volgens de Philadelphia Code *Mohrodendron* heette, hersteld zijn. Dit is weder een toenadering tot Eenheid.

2. Slot van Nr. 2*a*. *Pinus nigra var. calabrica, corsicana en Poiretiana; var. caramanica en Pallasiana; var. cebennensis, pyrenaica, tenuifolia en monspeliensis.*

Wat de overige variëteiten van *Pinus nigra (larico)* betreft, de botanici beschouwen ze op verschillende wijze; maar als een tamelijk algemeen resultaat kunnen wij drie variëteiten vast stellen, n.l. var. *calabrica* LOUD. 1838, met de synonymen var. *corsicana* LOUD. 1838 en var. *Poiretiana* ANT. 1840; var. *caramanica* LOUD. 1838, met den synonym var. *Pallasiana* ENDL. 1847; en var. *cebennensis* GREN. en GODR., met de synonymen var. *pyrenaica* GREN. en GODR. 1856, *P. tenuifolia* PARL. 1868 en *P. monspeliensis* SALZM. ined.

Daar de variëteiten *corsicana* en *calabrica* naast elkaar gepubliceerd zijn, evenals de variëteiten *pyrenaica* en *cebennensis*, zou het goed zijn een overeenkomst t. o. der prioriteit te maken. CARRIÈRE verzuimt ze te noemen; BEISSNER heeft var. *calabrica* zonder den synonymen naam *corsicana*, en heeft beide namen *pyrenaica* en *cebennensis* als synonymen van var. *monspeliensis*. SARGENT geeft in „Sylva" var. *calabrica* en var. *cebennensis*, zonder de synonyme namen *corsicana* en *pyrenaica* te noemen. BAILEY heeft in „Evergreens" beide namen *calabrica* en *corsicana* als synonymen van var. *Poiretiana*, en var. *cebennensis* zonder den naam *pyrenaica* te noemen.

REHDER heeft in zijn „Manual" van 1927 var. *calabrica* met var. *corsicana* als een synonym, terwijl hij daarnaast var. *cebennensis* plaatst zonder var. *pyrenaica* te noemen, maar in de plaats daarvan *P. pyrenaica* LAPEYR. als synonym te nemen. Hieruit is niet op te maken of REHDER var. *pyrenaica* GREN. en GODR. kent en dezen naam bij dien van var. *cebennensis* achterstelt; want de

soortnaam *pyrenaica* heeft geen prioriteitsrecht tegenover den variëteitsnaam *cebennensis*.

Ten slotte, indien we LOUDON 1838 nemen als den auteur van var. *Pallasiana* en niet ENDLICHER 1847, dan zijn de namen *caramanica* en *Pallasiana* óók van hetzelfde jaar en is er geen prioriteit van den een over den ander.

LOUDON beschrijft n.l. *P.* (*L.*) *Pallasiana* als eene variëteit van *P. Laricio* maar behandelt haar als eene aparte soort, onder een ander nummer dan dat van *P. Laricio*, hoewel weder met de „L." tusschen haakjes (evenals hij met de var. *austriaca* doet). Hoe moeten we dat opvatten? Is *P.* (*L.*) *Pallasiana* LOUD. eene soort of eene variëteit?

3. Toevoeging tot Nr. 5. *Pinus montana, mughus en mugo.*

Op blz. 12 nr. 5, voege men de volgende noot toe:

In „Bull. del l'Orto Botanico della R. Universita di Napoli", T. IV 1914, geeft L. GRANDE een aantal verbeteringen in den Index Kewensis aan. Op blz. 184 geeft hij den naam *Pinus Mugo* TURRA en beschouwt dien als ouder dan den naam *P. montana*. Hij geeft als oorspronkelijke bron „Giornale d'Italia del Griselini (Venezia)" I 152 (1765) op; maar hij zegt niets van TURRA's beschrijving, schrijft slechts in een noot, dat *Mugo* een „magnifica denominazione" is, „di pura origine italica". En hij verzoekt ieder bezoeker van de groeiplaats der soort om den naam in eere te herstellen en om na te gaan, welke variëteit van *Pinus montana* der latere auteurs de plant voorstelt.

SCHINZ en THELLUNG hebben op gezag van deze mededeeling den naam *Pinus Mugo* in plaats van *P. montana* gesteld in Vierteljahrschr. der Nat. f. Ges. Zürich LXI 1916, p. 418.

Was TURRA's beschrijving voldoende om zijnen naam *P. Mugo* als een geldigen te honoreeren? Het Instituto Botanico della R. Universita di Firenze lichtte mij in dat in het Giornale d'Italia l.c. de nieuwe soort op de volgende wijze beschreven wordt:

Nr. 214. *Pinus (Mugo)* foliis geminis ..... *Pinus sylvestris montana altera* BAUH. pin. 49. (dit moet 491 zijn). De persoon die de inlichting gaf, voegt er aan toe: „il n'y a pas autre chose; aucun texte explicatif en langue italienne".

Derhalve wordt het onderscheid met *P. silvestris* en *P. Pinea* niet gegeven. Natuurlijk is er veel kans dat onze *P. montana* bedoeld is; bovendien geeft BAUHIN als een synonym van zijne *Pinus montana altera: Pinus syl. Mugo* MATTH. AD. LOB. TAB. Maar *Pinus syl. montana* (TAB.) en *Pinus syl. mugo* (GER. ic.) komen ook als synonymen bij BAUHIN's *Pinus sylvestris* voor.

Naar mijne opvatting is TURRA's naam ongeldig en kan hij dus niet de wettige zijn; maar een Internationaal Congres moge er over beslissen.

P. S. LE GRANDE wijst ter zelfde plaatse op *Rhamnus pumilus* TURRA 1765 l.c., zoodat de auteursnaam TURRA in plaats van LINNAEUS (in Mant. I 1767) zou moeten komen. LINNAEUS zelf noemt TURRA bij *Rhamnus pumilus* in Systema XII van hetzelfde jaar.

4. Toevoeging tot Nr. 8. *Larix dahurica en pendula.*

Een nieuwe (eigenlijk oude) concurreerende soortnaam voor *Larix dahurica* is diegene, welken RUPRECHT geeft in „Flores Samojedorum cisuralensium" (gedrukt in „Beiträge zur Pflanzenkunde des Russischen Reichs", uitgegeven door de Keizerlijke Academie van Wetenschappen, Petersburg, tweede aflevering, 1845).

Op blz. 56 en 57 schrijft RUPRECHT o. a. [1]): 269 „*Abies Ledebourii (Larix sibirica* LEDEB.) ....."; „monendum tamen, in Sibiria duas saltem (op zijn minst) adesse species diversas: nempe (n.l.) *L. sibiricam* LEDEB. et *A. Gmelini;* haec vulgo pro *L. microcarpa* habetur [2]), sed ab americana praecipue squamis strobuli late ovatis, sursum eximie angustatis et apice sinu lato emarginatis differt et v. g. circa Jacutza atque in Dahurica crescit, cujus specimina, nec (niet die van) *L. sibiricae* LEDEB., in Herb. Gmelini, Floram ejus Sibiricam illustrante, adsunt". RUPRECHT geeft dus het onderscheid zijner soort met *L. microcarpa* [2]), doch niet met *L. sibirica* [3]); hij heeft exemplaren er van in GMELIN's herbarium gezien.

Prof. FEDTSCHENKO schrijft er bij dat deze *Abies Gmelini* stellig onze *Larix dahurica* is; maar het blijkt uit zijnen brief, dat de jongste bewerkers van Russische Flora's den naam *L. dahurica* TURCZ. behouden.

RUPRECHT geeft ook nog eene *Abies Kamtschatica* aan, welke „strobilis quidpiam majoribus et configuratione squamarum differre videtur"; maar deze soort wordt door de Russische Botanici gelijk aan *L. dahurica* gesteld; derhalve is deze naam *Kamtschatica* er een te meer voor onze *L. dahurica!*

REHDER neemt, evenals PILGER deed, in een toevoegsel van zijn „Manual" den naam *Gmelini* over en noemt de soort derhalve *Larix Gmelini* PILGER.

---

[1]) Mij welwillend medegedeeld door Prof. Boris FEDTSCHENKO, Chef-botanicus van den Botanischen Tuin van Leningrad.

[2]) Dit is *Larix laricina* KOCH *(americana* MICH.).

[3]) Door opgaaf der uitgerande kegelschubben is een verschil met *L. sibirica* vastgelegd.

Ook met dezen naam komt me overleg nog gewenscht voor. En *Larix pendula* SAL. blijft de alleroudste geldige naam.

5. Plaat 1, bij Nr. 13 *Picea ajanensis* etc.
Plaat 2, bij Nr. 22 *Pseudotsuga taxifolia* etc.

6. *Nr. 23a. Abiës alba, pectinata en Picea; Picea excelsa en Abiës.*
Principe der „Conditional Synonyms".
Sub-tautologische namen.

PLINIUS had de geslachten *Abiës* en *Picea* in onzen tegenwoordigen zin en eveneens nog BAUHIN in zijn „Pinax" van 1623. TOURNEFORT plaatste in zijn „Institutiones" 1700 *Picea* onder *Abiës* en hij noemde onzen „Zilverden" *Abiës taxifolia fructu sursum spectante* (met opgerichten kegel), en onzen gewonen spar: *Abiës tenuiore folio, fructu deorsum inflexo* (met hangenden kegel).

LINNAEUS plaatste in 1753 beide geslachten onder *Pinus* en gaf als triviaal (onze soort) namen de oude geslachtsnamen *Abiës* en *Picea*, doch zoodanig dat *Picea* van PLINIUS *Pinus Abiës* werd en *Abiës* van PLINIUS *Pinus Picea*. Dat hinderde niet omdat LINNAEUS een nieuwe nomenclatuur begon; en het zou ook later niet zijn gaan hinderen, indien men er aan vastgehouden had om den naam *Picea* aan onzen edelden, den naam *Abiës* aan onzen gewonen spar te verbinden. Edoch, dat heeft men niet gedaan. MILLER maakte in 1759 *Abiës* weder tot een zelfstandig geslacht, waarin hij *Picea* opnam, dus zooals TOURNEFORT had gedaan; hij gaf de soortnamen *Abiës Picea* voor den gewonen spar en *Abiës alba* voor den edelden. En in 1827 kwam LINK weder op PLINIUS en BAUHIN terug en scheidde *Picea* van *Abiës*. Indien hij beide geslachten in den zin van LINNAEUS had vastgesteld, dan zou het pais en vrede gebleven zijn; maar hij gaf den naam *Abiës* aan het geslacht der dennen en den naam *Picea* aan het geslacht der sparren; en aan deze namen en opvattingen hebben de botanici zich sedert gewend. LINK noemde den zilverden *Abiës excelsa* (wat nu den meest gebruikten soortnaam van den gewonen spar is) en den naam *Picea vulgaris* aan den gewonen spar. Hij negeerde dus LINK's namen. Derhalve hebben we sedert LINK de twee geslachtsnamen *Picea* en *Abiës* in eenen zin die tegengesteld is aan dien van LINNAEUS' soortnamen *Picea* en *Abiës*; en deze Linneaansche namen hebben actueele beteekenis, daar wij 1753 als basis voor onze nomenclatuur vastgesteld hebben; daardoor is *Abiës* de oudste soortnaam voor onzen gewonen spar en *Picea* de oudste voor den zilverden. Derhalve moeten hunne namen luiden: *Picea Abiës* (gewone spar) en *Abiës Picea* (zilverden). LINDLEY voerde den eersten naam in 1833 in, KARSTEN bovendien

den tweeden in 1882. Die namen zijn op zich zelf reeds verwarrend, des te meer echter doordat *Abiës Picea* MILLER onzen gewonen spar voorstelt dus = *Picea Abiës* LINDL. is. Men vindt *Abiës Picea* KARSTEN (zilverden) in KOCH's Dendrologie 1873 en in BAILEY's Cyclopedia van 1917, *Picea Abiës* LINDL. (gewone spar) in REHDER's „Manual" van 1927.

In dezen „Manual" noemt REHDER den zilverden niet *Abiës Picea*, zooals BAILEY, doch *Abiës alba*; blijkbaar niet omdat REHDER den naam *Abiës Picea* als zoodanig verwerpt, doch wegens zijn principe van „Conditional Synonyms": de soortnaam *Picea* moet voor den gewonen spar beschikbaar blijven voor het geval het geslacht *Picea* weder eens onder *Abiës* geplaatst wordt; want in dat geval ware *Picea* de oudste en tegelijkertijd geldige soortnaam voor den gewonen spar (wegens *Abiës Picea* MILLER; *Abiës Abiës* komt niet in aanmerking als zijnde eene tautologie). Voor dezen naam *Abiës Picea* van den gewonen spar is het principe der „Conditional Synonyms" geen bezwaar doordat *Abiës* nimmer onder *Picea* gebracht werd, en zelfs in dat geval de edelden niet *Picea Picea* zou mogen heeten.

Maar hierbij moet in acht genomen worden, dat, in het geval *beide* geslachten *Abiës* en *Picea* weder eens door botanici onder een derde, *Pinus*, gebracht werden, zooals LINNAEUS deed en zooals VOSS in zijn „Wörterbuch der Deutschen Pflanzennamen" werkelijk doet, de soortnaam voor den zilverden *Picea* zou zijn en voor den gewonen spar *Abiës*. Daar LINNAEUS' namen de alleroudste zijn, zouden dus volgens het principe der „Conditional Synonyms" de soortnamen *Picea* en *Abies* resp. voor den zilverden en den gewonen spar beschikbaar moeten blijven; zoodat men wel degelijk *Abiës Picea* voor den zilverden naast *Picea Abiës* voor den gewonen spar mag nemen; doch juist niet den naam *Abiës Picea* voor den gewonen spar, welken REHDER voor haar wil beschikbaar houden.

Of zou REHDER meenen, dat het principe der „Conditional Synonyms" voor beide onderstelde gevallen moet in acht genomen worden? zoodat in ons geval voor den gewonen spar de soortnaam *Abiës* moet worden beschikbaar gehouden voor het geval ze weder eens onder *Pinus* gesteld wordt en de soortnaam *Picea* voor het geval *Picea* weder eens onder *Abiës* gesteld wordt? Dat zou vele naamskwesties zeer gecompliceerd maken.

Het principe der „Conditional Synonyms" is bovendien niet wettig; het is in 1910 te Brussel aanbevolen voor nieuwe namen; en dan is het zeker zeer aanbevelingswaardig.

REHDER heeft *Picea* als apart geslacht en noemt den gewonen spar *Picea Abiës* (LINDL.) KARSTEN, daar *Abiës* de oudste soort-

naam is voor den gewonen spar *(Pinus Abiës* L.) en ook het principe der „Conditional Synonyms" hier niet hindert; indien *Abies* ooit onder *Picea* gesteld wordt, ware de oudste naam *Picea* (*Pinus Picea* L.) ongeldig daar *Picea Picea* een tautologie is; en de daarop volgende soortnaam voor den zilverden ware niet *Abies* doch *alba* (*Abies alba* MILLER).

Mijne meening is dat *Abiës Picea, Picea Abiës, Pinus Abiës* en *Pinus Picea* alle sub-tautologische namen zijn, welke verwarring geven en derhalve vallen onder art. 4 en 51 der Internationale Regels. Maar persoonlijke meeningen kunnen geen doorslag geven; internationaal overleg is noodig. Indien de genoemde namen als wettig erkend worden, zouden zij op eene lijst van nomina specifica rejicienda kunnen geplaatst worden, of er zou een amendement op art. 55 kunnen gemaakt worden n.l. dat een combinatie van twee geslachtsnamen, welke verschillende plantengroepen omvatten, verworpen wordt. Daardoor zouden we voor den zilverden en den gewonen spar aannemelijke en reeds veel gebruikte namen krijgen.

b. Kleine toevoegingen en verbeteringen.

Blz. 11 r. 20 te lezen: die korte opstaande naalden in zijn eigen werk des te ....
r. 26, het eind aldus te lezen: ed. 2 vol. I. De soort komt echter reeds voor in
nr. 5 r. 1 te lezen: De naam *montana* is ....
r. 1 v. o. te lezen: *Pumilio.*

Blz. 15 r. 11 toe te voegen: ,daar vele namen, welke men behouden wil, even onvoldoende beschreven zijn.

Blz. 17 r. 14 te lezen: de Amerikaansche soort.

Blz. 20 r. 16 v. o. te lezen: Of *Larix pendula* SAL. 1867 (*Pinus pendula* SOL. in Aiton „Hortus Kewensis" 1789).

Blz. 21 r. 14 toe te voegen: EICHLER in E. u. PR's „Natürliche Pflanzenfamiliën" heeft *Larix pendula* SAL.

Blz. 24 Titel van nr. 10 te lezen: *Larix leptolepis, Kaempferi* en *japonica.*

Blz. 25 r. 3 toe te voegen: ook in REHDER's „Manual" van 1927.
r. 22/23 te lezen: in de verschillende edities ....
r. 2 v. o. te lezen: de naam *Abiës leptolepis* S. u. Z. 1842 (*Larix* ....)
achter nomen nudum: (informatie der Kew Gardens).

Blz. 26 noot, r. 1: achteraan toe te voegen: en is dus ouder dan de naam *L. leptolepis* GORD.; zij is de hoofdnaam in den „Index Kewensis".

r. 1 v. o. achteraan toe te voegen: ;maar toch waarschijnlijk niet ouder dan *Abiës leptolepis* S. u. Z. 1842.

Blz. 27 Titel van nr. 12 te lezen: *Cedrus libani, libanitica, patula* en *effusa.*

Blz. 28 r. 19 op het eind: eene noot aangeven van dezen inhoud: [1]) Bovendien had SALISBURY haar in „Prodromus Stirpium in Horto ad Chapel Allerton vigentium" London 1796 p. 399 *Pinus effusa* genoemd (opgaaf van het British Museum). Deze naam, welke ouder is dan *patula*, werd door VOSS in „Mitt. der D. Dendr. Ges." 1907 opgenomen; en hij noemt de soort ook in zijn „Wörterbuch der deutschen Pflanzennamen" 1907 *Pinus Cedrus effusa.*

Merkwaardig is dat SALISBURY zelf zijnen naam *effusa* niet als synonym noemt in zijn publicatie van den naam *Larix patula* voor onzen Ceder. (Transactions of the Linnean Society vol. VIII 1807, p. 313).

r. 20 te lezen: deze namen *patula* en *effusa*

Blz. 29 r. 4 te lezen: ....KOCH resp. *Cedrus effusa* VOSS.... noot 2) r. 2 toe te voegen: ook REHDER in zijn „Manual" 1927.

Blz. 30 Titel van nr. 13 te lezen: *Picea ajanensis, jezoensis* en *Alcockiana.*

Blz. 30 r. 16 v. o. te lezen: soort, *Abies (Picea) Alcockiana,* een ....

r. 2 v. o. toe te voegen: van 1917 en in zijn „Manual" van 1927;

Blz. 32 r. 7 te lezen: *Picea Alcockiana.*

Blz. 32 r. 19 een noot 2) toe te voegen van dezen inhoud: REHDER geeft in zijn „Manual" van 1927 de verhouding aldus: *P. jezoensis (ajanensis, Alcockiana)* met var. *hondoensis (P. hondoensis, P. ajanensis* var. *microsperma* BEISSN. non MAST.).

Blz. 33 r. 6 achteraan toe te voegen: BEISSNER heeft weder *P. Morinda.*

Blz. 36 r. 27 achteraan toe te voegen: misschien was materiaal van *Picea Morinda* en *Abiës Webbiana* vermengd.

Blz. 48 r. 14 toe te voegen: ook door REHDER in zijn „Manual" van 1927.

Blz. 51 r. 14/16 v. o.: het boogje op het eind moet achter BONGARD staan.

Blz. 52, nr. 22, r. 6 toe te voegen: Zijne beschrijving luidt: *P. taxifolia, foliis solitariis planis integerrimis, strobilis oblongis, antheris* .... Habitus *P. canadensis at folia angustiora ac paululum longiora, integerrima. Amenta mascula* ....

r. 18 een noot 2) toevoegen met dezen inhoud: VEITCH (KENT) noemt haar in zijn „Manual of Conifers" van 1900 *Abietia Douglasii.*

Blz. 53 r. 13/14 toe te voegen: de afzonderlijk geteekende naalden zijn gesteeld; dat kan moeilijk op eene vergissing van den teekenaar berusten, zooals de referent van LAMBERT's werk in „Annals of Botany", vol. I, 1805, p. 167, onderstelt; en de naam *taxifolia* heeft er misschien mede te maken.

Blz. 53 eind 1e al. Dit blijkt te meer uit LAMBERT's verbeterde beschrijving in het derde deel van 1837, waar medegedeeld wordt dat DOUGLAS beter materiaal bezorgd heeft. De kegels worden nu beschreven met „bracteolae lineares, tricuspidatae, cartilagineo-membranaceae, squamis duplo longiores; dentibus acuminatis, intermedio longissimo"; wat slechts op de Douglasspar kan slaan. LAMBERT verwerpt thans ook den naam *taxifolia* en is blijde den naam *P. Douglasii* te kunnen overnemen. Met *P. canadensis*, „from which it is now seen to be widely different", heeft de soort niet meer te maken.

Volgens den tekst is ook de plaat verbeterd; in werkelijkheid is dat niet het geval.

Er is m.i. voldoende reden om den eersten naam *Pinus taxifolia*, als den naam van een onzekere en onvolkomen beschreven soort en als een door den auteur zelf verworpen naam, ter zijde te stellen of op eene lijst van „nomina specifica rejicienda" te plaatsen, en den soortnaam *Douglasii* als den geldigen en wettigen te aanvaarden.

Blz. 55 r. 13 te lezen: h. b. = colui in horto botanico.

r. 17 toe te voegen: in zijn „Wörterbuch der Deutschen Pflanzennamen".

r. 11 v. o. te lezen: als grondslag van LAMBERT's naam;

nr. 23 titel, achteraan toe te voegen: *Thunbergii.*

Blz. 56 voor nr. 24 in te lasschen: zie toevoegsel nr. 23*a* in II.

Blz. 57 titel van nr. 27 te lezen: *Abiës Lowiana, Parsoniana,* ....
Blz. 58 r. 11 te lezen: 1923 en in zijn „Manual" van 1927 over .....
Blz. 59 r. 19 te lezen: bracteoles, lying with the leaves,
Blz. 63 r. 1 te lezen: in de derde editie.
r. 8/9 te lezen: en dat de tweede opgaaf moet worden: 3, 2, p. 77, t. 44.
Blz. 64 r. 13 te lezen: 1923, en in REHDER's „Manual" van 1927.
Blz. 65 nr. 33 r. 1 te lezen: 1e en 2e ed., 1803 en 1828,
r. 2 te lezen: *Thuja plicata,* daarnaast NUTTALL..
Blz. 66 eind al. 4: hier hoort noot 2) van blz. 68.
Blz. 67 r. 24 te lezen: en zijne (HOOKER's) daarop
r. 25 te lezen: *Thuja gigantea,* t. o. .....
Blz. 68 r. 19 te lezen: dus waarschijnlijk toch gelijk gehad ....
r. 22 te lezen: maar indien wij derhalve bij .....
Blz. 70 r. 4 v. o. toe te voegen: REHDER in zijn „Manual" van 1927.
Blz. 71 r. 13 v. o. te lezen: *P.* (*L.*) *austriaca.*
Blz. 72 al. 7 r. 1 te lezen: BAILEY en REHDER hebben .....
r. 7 te lezen: onder dien anderen soortnaam ....
Blz. 73. Aan het eind van nr. 2*a* toe te voegen: zie vervolg in II.

AFDEELING II. LOOFHOUTSOORTEN.

Nr. 1. *Populus balsamifera, tacamahaca, candicans en deltoïdes.*

Eene kruisverandering van namen.

Met figuur 1 en 2.

In de tweede editie van zijn „Manual of cult. Trees and Shrubs" noemt SARGENT *Populus balsamifera* plotseling *P. tacamahaca,* en *P. deltoïdes: P. balsamifera.* Men kan ook zeggen, dat SARGENT onder *P. balsamifera* plotseling niet meer de plant verstaat, welke wij er mee bedoelen, maar een andere, welke door ons met den naam *P. deltoïdes* wordt aangeduid. Daardoor moest SARGENT een anderen naam geven aan de plant, welke te voren den naam *P. balsamifera* droeg; en hij kiest, volgens de Regels der internationale nomenclatuur, daarvoor *tacamahaca.*

Wij kunnen dit een enkelvoudige kruisverandering van namen noemen (een dubbele is ook mogelijk), op deze wijze voor te stellen:

P. balsamifera L. sens. europ = *P. tacamahaca*

P. deltoides = *P. balsamifera* L. sens americ.

Populus balsamifera L. (LINNAEUS) heeft dus volgens SARGENT en ook volgens REHDER geen rolronde bladsteelen noch witachtige bladonderzijde doch de bladsteelen afgeplat en de bladonderzijde groen, zooals wij o. a. *P. canadensis, deltoides* en *monilifera* kennen. Hoe komen SARGENT en REHDER daartoe? SARGENT en REHDER zouden ons terug kunnen vragen: hoe komt gij er toe om *P. balsamifera* LINNAEUS met rolronde bladsteelen en witachtige bladonderzijde voor te stellen? Wel, zult gij antwoorden, zoo is ons *P. balsamifera* steeds voorgesteld, zoo kennen wij haar en zoo kweeken wij haar; en zoo heeft iedereen haar steeds gekend; zoo staat ze in alle dendrologische boeken duidelijk beschreven, van 1772 (DUROI „die Harbkesche Wilde Baumzucht") af tot en met in BAILEY's „Cyclopedia" van onzen tijd toe. Daarop zullen SARGENT en REHDER U antwoorden: allen hebben zich vergist; volgt dus mijn inzicht en verandert de namen en de voorstelling van *P. balsamifera*!

Maar U kunt dat maar zoo niet aannemen; *P. balsamifera* kan in Uwe gedachte niet van gedaante veranderen. Hoe moeten wij nu tot een billijk oordeel komen? Wel, we moeten eens nazien hoe LINNAEUS *P. balsamifera* beschreef; dat heeft na DUROI in 1772 misschien geen enkele botanicus, laat staan een kweeker, gedaan; en daar komt het toch op aan.

LINNAEUS beschreef in zijn groot werk „Hortus Cliffortianus"

in 1737 (toen hij bij Cliffort op de Hartekamp bij Haarlem woonde) een populierensoort aldus:

> 4. *Populus foliis cordatis, crenatis* (populier met hartvormige, gekartelde bladen). Crescit in Carolina Americes juxta aquas. Communicata ab ill. Boerhaavio.

Hij voegt er nog bij, dat zij zeer op de vorige soort (d. i. onze *P. nigra*) gelijkt, maar er van verschilt door *foliis magis cordatis, obtusis foliisque balsamo obunctis* (de bladen met balsem gezalfd); *inter stipulos liquidissimum balsamum maxima in copia datur* (tusschen de steunblaadjes vindt men een groote hoeveelheid vochtigen balsem).

In „Species Plantarum" 1753 geeft LINNAEUS onder het geslacht *Populus:*

> 4. *Populus (balsamifera) foliis subcordatis oblongis crenatis* (met eenigszins hartvormige, omgekeerd langwerpige, gekartelde bladen).

Als synonym geeft LINNAEUS zijne *Populus* nr. 4 in Hort. Cliff.

Uit deze beide beschrijvingen moeten we dus opmaken wat LINNAEUS met zijne *Populus balsamifera* op het oog had. Hij heeft den tak van BOERHAAVE gekregen; hadden we dien nog maar! Hij ligt niet in Cliffort's herbarium, dat in het British Museum te Londen bewaard wordt. De beschrijvingen zijn onvoldoende voor een uitspraak; we weten er alleen door, dat het een amerikaansche soort is van het type *balsamifera* of *deltoides* (beide in ouden zin).

Wij kunnen misschien iets verder komen door de methode van elimineeren; LINNAEUS kende reeds een amerikaansche soort, *P. heterophylla*, welke soort thans nog algemeen erkend wordt; doch deze soort heeft, evenals de europeesche soorten, *P. nigra, tremula* en *alba*, welke hij kende, platte steelen en groene onderkant der bladen. Zou LINNAEUS, indien hij in den tak van BOERHAAVE een soort voor zich had met rolronde steelen en witten onderkant der bladen, dit niet vermeld hebben in zijne beschrijving? Aan het feit dat hij het niet deed, zou men het recht kunnen ontleenen om bij de interpretatie van zijne *P. balsamifera* alle soorten met rolronde steelen en witachtigen bladonderkant te elimineeren. En dan komt men tot de groote waarschijnlijkheid, dat die tak van BOERHAAVE *P. deltoides, canadensis* of *monilifera* was (in onzen zin), welke hij (LINNAEUS) *P. balsamifera* doopte.

Echter komt het mij voor dat we deze methode toch niet mogen toepassen om een naam wettig te verklaren; kenmerken, welke niet vermeld worden, mogen geen doorslag geven.

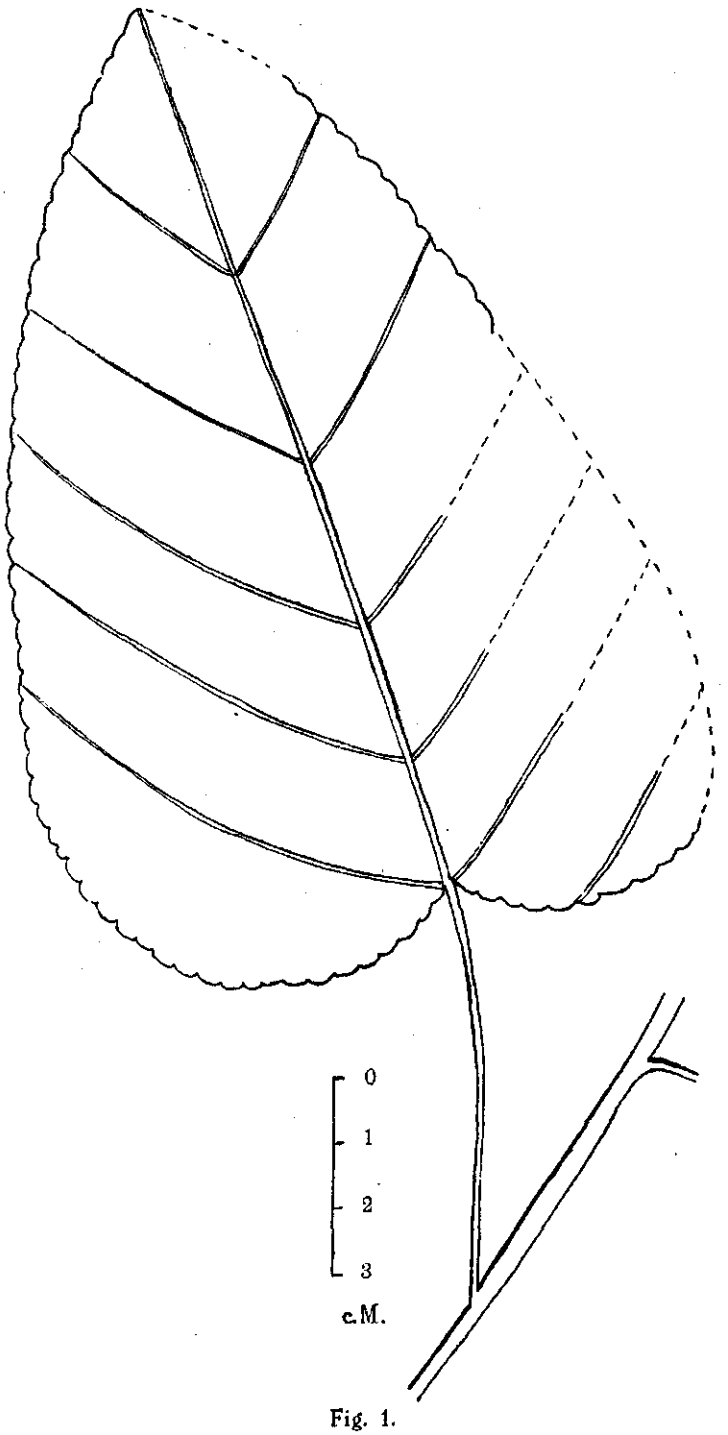

Fig. 1.

T. 34 p.p. Populus nigra folio maximo gemmis Balsamum odoratissimum fundentibus.
in Catesby Nat. Hist. Carol. 1731 I.

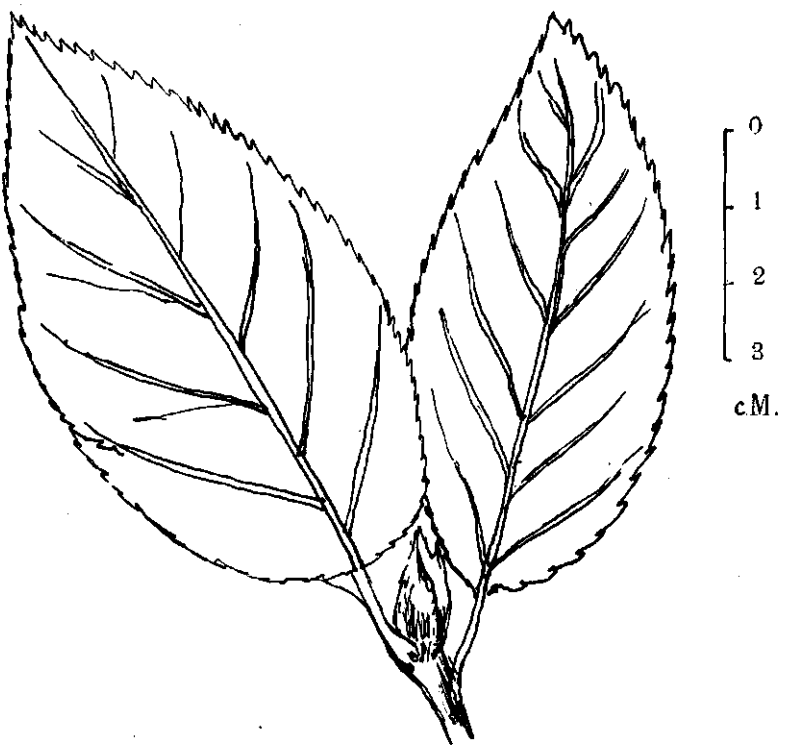

Fig. 2.

Tab. XXXIII p.p. Populus foliis ovatis, acutis, serratis.
in J. G. GMELIN. Flora Sibirica Tomus I 1747.

Een laatste middel om de soort van LINNAEUS te identificeeren is om de door hem gegeven synonymen als leiddraad te nemen. LINNAEUS geeft de volgende:

1. *Populus nigra, folio maximo, gemmis balsamum odoratissimum fundentibus* (zeer groot blad, knoppen met balsem) CATESBY Car. I. p. 34.t.34 (Flora van Carolina 1731).

2. *Populus foliis ovatis acutis serratis* GMEL. Sib. I. p. 152 t. 33 (Flora van Siberie 1747).

Aan den tekst van 1 en 2 hebben we niets dat ons helpt. En de afbeeldingen geven alleen een blad of een tak met bladen. Het is wel zonderling dat een Siberische Populier als synonym wordt beschouwd eener amerikaansche soort. In geen enkel werk vond ik CATESBY's soort geïdentificeerd. Zie fig. 1, 2.

3. *Populus foliis cordatis crenatis basi nudis, petiolis teretibus* (met rolronde bladsteelen) WACH. Ultr. p. 294 (Index van den Utrechtschen Hortus botanicus).

Rolronde steelen! Daaruit zouden we dus kunnen opmaken dat LINNAEUS toch wel een soort met dergelijke steelen met zijn *P. balsamifera* beschreef. Maar dan ware het des te vreemder dat LINNAEUS die rolrondheid der steelen niet in zijn diagnose overnam. (De diagnose van LINNAEUS is in 1753 juist zoo als in 1737; WACHENDORF schreef zijn catalogus in 1747).

Het beste ware misschien om *Populus balsamifera* L. ter zijde te stellen als een onzekere soort.

In 1772 beschrijft DUROI in „die Harbkesche Wilde Baumzucht" ook eene *Populus balsamifera*; hij schrijft niets van de plat- of rondheid van den bladsteel [1]), maar noemt den onderkant der bladen „weiszgrün". En hij geeft als synonym: *Populus (Tacamahaca) foliis subcordatis inferne incanis* (onderkant grijs), *superne atroviridibus* (bovenkant donkergroen) MILLER.

DUROI beschrijft zijne planten naar levend materiaal; tusschen den tijd van LINNAEUS en dien van DUROI zijn vele boomsoorten uit Noord-Amerika ingevoerd in parken van Europa. Wij mogen wel aannemen dat DUROI met zijne *P. balsamifera* de boomsoort bedoelde, welke wij nog als zoodanig kennen.

DUROI is van meening, dat het dezelfde soort is, welke door LINNAEUS onder dien naam beschreven werd, en hij noemt haar dus *P. balsamifera* L. Indien we echter, zooals SARGENT en REHDER doen, *P. balsamifera L.* als een andere soort opvatten dan *P. balsamifera* DUR., of indien wij *P. balsamifera* L. terzijde stellen als onverklaarbaar, moet de naam worden *P. balsamifera* DUR.;

---

[1]) Dit is dus blijkbaar geen kenmerk dat indruk maakte.

REHDER voegt er achter: non LINN.; wij voegen er achter: an LINN.?

Deze oplossing zou fraai zijn indien het mogelijk ware; maar de Internationale Nomenclatuur Regels hebben terecht verlangd, dat de oudste naam als de geldige wordt aangenomen; welnu, MILLER's naam *Populus Tacamahaca* is ouder (van 1759) dan die van DUROI; dus moet onze balsempopulier *P. Tacamahaca* MILL. heeten, wat REHDER dan ook in zijn „Manual" doet.

Dit zou nog zoo erg niet zijn indien de naam *balsamifera* geheel verdween; dat doet hij echter bij SARGENT en bij REHDER niet; *P. balsamifera* L. blijft in hunne „Manuals" bestaan in den zin van onze *P. deltoides*. Maar deze opvatting acht ik, zooals uit het bovenstaande blijkt, niet voldoende gemotiveerd. Tegen eene dergelijke onnoodige kruisverandering van namen moet zooveel mogelijk opgekomen worden; en dat kan alleen geschieden door uitvoerige omschrijving van het geval in een wetenschappelijk tijdschrift, zoodat ieder botanicus er over oordeelen kan, en door onderlinge bespreking en stemming er over op een internationaal botanisch congres. Kweekers, die de zaak begrijpen en er mede instemmen, kunnen hunne wenschen dienaangaande op schrift brengen en op een internationaal tuinbouwcongres ter sprake brengen. Indien een meerderheid er mede akkoord gaat kan het internationaal tuinbouwcongres een voorstel doen aan een intern. botanisch congres; en dit moet beslissen; want de nomenclatuur is eene wetenschappelijke kwestie, welke door de wetenschap moet vastgelegd worden; wie de wetenschap gebruikt, moet haar ook volgen.

In de oudere dendrologische werken vinden wij meestal, behalve *P. balsamifera* L., een *P. candicans* AIT.

SARGENT heeft haar in zijn „Sylva" als *P. balsamifera* var. *candicans*, zich onderscheidende door breeder hartvormige en meer behaarde bladen. In de 1ste editie van zijn „Manual" noemt hij haar niet; in de tweede (waar *P. balsamifera* : *P. tacamahaca* heet) vertelt SARGENT het volgende: „*Populus candicans* AIT., de Balsempopulier van Gilead, van welke slechts de vrouwelijke boom bekend is, is dikwijls beschouwd als varieteit van de Balsempopulier. De boom is sedert lang gekweekt geworden en soms aan de kultuur ontsnapt, waarna zij bosschen van belangrijke uitgestrektheid vormde. Waarschijnlijk is het een bastaard maar van onbekenden en misschien voor een deel van buitenlandschen oorsprong."

REHDER neemt haar in zijn „Manual" van 1927 weder als soort op, met de vorige mededeeling er in het kort bij; ook onderscheidt hij haar op dezelfde wijze als SARGENT.

Nomenclatorisch schijnt dit alles voor *Populus balsamifera* van geen belang; maar het wordt dit door hetgeen ELWES & HENRY in hunne „Trees of Gr. Brit. & Irel." schrijven; zij beschouwen *P. Tacamahaca* MILL. 1768 als een synonym van *P. candicans* AIT. 1789: „MILLER's diagnosis past geheel en al op deze soort, maar zijn lange beschrijving sluit *P. balsamifera* in". E. & H. zouden derhalve *P. candicans* : *P. tacamahaca* willen noemen, maar doen het niet omdat het verwarring kan geven wegens die lange beschrijving, welke *P. balsamifera* insluit.

Indien deze bevinding van ELWES & HENRY juist is, is het zeker een reden te meer om den naam *P. tacamahaca* niet zonder nader overleg i. p. v. *P. balsamifera* L. te gebruiken; vooral niet indien men *P. candicans* als aparte soort beschouwt.

Echter geven WILDENOW in „Species Plantarum" 1805 en DUROI in „Die Harbk. Wilde Baumzucht" de diagnose van MILLER aldus: *Populus (Tacamahaca) foliis subcordatis inferne incanis, superne atroviridibus* (bladen eenigszins hartvormig, onderzijde grijswit, bovenzijde donkergroen). Dit geeft volstrekt niet bijzonder *P. candicans* aan!, m. i. eerder *P. balsamifera;* en dan vervalt de redeneering van ELWES & HENRY.

De lezer ziet hieruit alweder hoe noodig internationaal botanisch overleg is in ieder bijzonder geval van nomenclatuur.

Nr. 2. *Salix Elaeagnos, rosmarinifolia en incana.*

Men vindt in de oudere dendrologische werken van KOEHNE, KOCH en DIPPEL de soort *Salix Elaeagnos* SCOPOLI 1772 beschreven, welke door hare smalle witviltige bladen opvalt. Alle drie geven als synonym *S. incana* SCHRANCK 1789. LOUDON had vóór hen in zijne werken dezen laatsten naam en geeft geene *S. Elaeagnos,* noch als soort noch als synonym.

Er is nog eene *S. rosmarinifolia* LINNAEUS 1753, welke door sommige geïdentificeerd wordt met *S. repens* × *viminalis* = *Friesiana* ANDERS. 1867, door anderen met *S. repens* var. *angustifolia (S. angustifolia* POIR. in DUH. ± 1810). LOUDON, KOCH en DIPPEL hebben *S. rosmarinifolia* L. als aparte soort; en algemeen wordt *S. rosmarinifolia* GOUAN Cat. hort. Monsp. 1762 voor *S. incana* SCHRANCK gehouden.

LINNAEUS beschrijft *S. rosmarinifolia* in zijne „Species Plantarum" aldus: *S. foliis integerrimis lanceolatis linearibus strictis sessilibus subtus tomentosis.* Onderaan staat nog: *Folia subtus nitida, sericea, villosa.* Als synonymen worden gegeven: *S. humilis repens angustifolia* LOB., BAUHIN Hist. (cf. hierboven den naam

van POIRET in DUHAMEL). Groeiplaats: „in Europae campis depressis".

SCOPOLI beschrijft zijne *S. Elaeagnos* in „Flora carniolica" 1772 op deze wijze: Filamentum unicum, bifidum, ramis antheriferis. — Mas: amentum inter gemmas foliaceas, squamis subcordatis. Filamentum semibifidum, tres fere lineas longum. Antherae luteae. Foliola ad basin amenti (3—4). Nectarium fulvum, apice connivens. Femina: Amentum folio concolor; foliis ad basin (3—4); squamis emarginatis oblongis. Nectarium ut in Mare. Germen glabrun, viride. Stylus apice fuscus. Stigmata flavescentia. Habitat in Montibus nostris, ad scaturigines et rivulos!

En ten slotte volgt hier SCHRANCK's beschrijving zijner *S. incana*, in „Baierische Flora" I 1789: Die Blätter lancetförmig, oben behaart, unten filzig, am Rande sägezähnig, die Sägezähne mit Drüsen. Graue Weide. Wohnort: H. WEIZENBECK hat sie um München gefunden. Die Blüthe oder Fruchtkätchen sah ich nicht.

Deze beschrijvingen zijn alle onvoldoende voor ons in onzen tijd; en er ware m. i. geen bezwaar om voor de bij ons gekweekte plant den oudsten naam *S. rosmarinifolia* L. te kiezen; die naam komt het meeste in catalogi van kweekerijen voor. Maar er is zeker ook geen voldoende reden, om den lang door Dendrologen gebruikten naam *S. Elaeagnos* SCOP. door *S. incana* SCHRANCK te vervangen[1]); men vindt dezen laatsten naam thans in de werken der nieuwere Dendrologen enz., o. a. bij BAILEY, TAROUCA, SCHNEIDER en REHDER; de „Joint Committee" in Amerika heeft hem in hare „Standardized Plantnames" eveneens overgenomen.

Volgens SCHNEIDER is onze cultuurplant de variëteit *S. incana* var. *lavandulifolia* KOEHNE 1899 (*S. linearis* FORB.); deze naam is van den Dendroloog KOCH afkomstig. KOCH stelt *S. linearis* FORB. = *S. Elaeagnos* SCOP. (*incana* SCHR.) en schrijft, dat hij *S. lavanduelaefolia* LAP. als een variëteit daarvan beschouwt. DIPPEL noemt haar in 1892 *S. Elaeagnos* var. *linearis* (*S. linearis* FORB.).

In ieder geval is het wenschelijk de plant als variëteit, hetzij var. *linearis* DIPP. of *lavandulifolia* KOEHNE (zooals SCHNEIDER doet) te onderscheiden, en wel van *S. incana* SCHR. of van *S. Elaeagnos* SCOP.; dan heeft zij in ieder geval eenen eigen naam, onafhankelijk van de soort, waartoe zij gebracht wordt.

---

[1]) Een voordeel is slechts dat door dit gebruik van *S. incana* SCHR. 1789 de naam *S. candida* FLUEGGE 1803 niet behoeft vervangen te worden door den synonym *S. incana* MICH. 1802.

Nr. 3. *Quercus rubra, borealis, ambigua en digitata; Q. Prinus, Michauxii en montana.*

Een naam, welke op eene verkeerde interpretatie berust. Weder eene kruisverandering van namen.

Een nomen erraticum.

1. *Quercus rubra*, de algemeen bekende en gekweekte Amerikaansche Eik (soms wel *Q. americana* genoemd), heet in SARGENT's „Manual", 2e ed., en in REHDER's „Manual" 1927: *Q. borealis*; terwijl *Q. rubra* wel in die Manual's voorkomt maar in den zin van *Q. digitata* en *Q. falcata*.

Eenzelfde kruis-naamsverandering dus als bij *Populus balsamifera;* daarom kan de behandeling thans korter zijn en vragen we dadelijk: wat verstond LINNAEUS onder zijne *Q. rubra*?

LINNAEUS geeft in zijn „Species Plantarum", 1e editie, op blz. 996:

9. *Quercus* (*rubra*) *foliis obtuse-sinuatis setaceo-mucronatis* (met stompe inhammen der bladlobben en met naaldvormige spitsen).

Wij kunnen wel dadelijk zeggen, dat deze beschrijving even onvoldoende is als die van *Populus balsamifera* was, om uit te maken, welke soort LINNAEUS er mede bedoeld heeft.

LINNAEUS kende eenige M.- en Z.-europeesche soorten en uit Amerika *Q. alba* en *Q. nigra*; deze laatste heeft een zeer bizonderen bladvorm; daar LINNAEUS zijne *Q. rubra* slechts door bladkenmerken onderscheidt, moet de door hem er mede bedoelde soort dus ook wel van *Q. alba* door het blad voldoende te onderscheiden zijn. In dat licht gezien is het reeds niet waarschijnlijk, dat LINNAEUS de soort bedoeld heeft, welke door ons *Q. rubra* genoemd wordt.

LINNAEUS geeft als synonyme namen op: *Quercus esculi divisura, foliis amplioribus aculeatis* PLUK. Alm., p. 309, t. 54, f. 4 (1720), CATESBY Car. I, p. 23, t. 23 (1731). Aan deze diagnose hebben we niets; de afbeelding van PLUKENET geeft een blad, dat wel *Q. rubra* zou kunnen zijn; die van CATESBY geeft een tak met eigenaardige bladen en eikels, welke wel aan *Q. digitata* doen denken; de bladen hebben diepe, breede inhammen, de lobben zijn gaafrandig; de eikels zijn van de grootte van die van *Q. digitata*, veel kleiner dan van *Q. rubra* AUCT. Maar is deze afbeelding voldoende om den aard van *Q. rubra* L. te bepalen? En bovendien is CATESBY's plant door MICHAUX tot *Quercus Catesbaei* gemaakt, als hoedanig zij ook thans nog geldt; ook in REHDER wordt de soort vermeld naast *Q. rubra* L. SARGENT geeft, in zijn „Sylva", vol. VIII, de soort met CATESBY's phrase en afbeelding als syno-

nym, wat voor de hand ligt. Maar, indien dit juist is, dan kan CATESBY's plant niet tegelijkertijd het type-voorwerp van *Q. rubra* L. zijn! Dit moet dus uitgemaakt worden, alvorens over den inhoud van *Q. rubra* L. kan beslist worden. Zie fig. 3—8.

Wij keeren nu naar LINNAEUS' beschrijving van *Q. rubra* terug. LINNAEUS schrijft niets van de beharing der bladen; *Q. digitata* heeft ze blijvend aan de onderzijde behaard; bij *Q. rubra* AUCT. worden ze kaal. Hieruit zou men dus kunnen opmaken, dat LINNAEUS onze *Q. rubra* bedoeld heeft; maar dit is niet voldoende voor identificatie; LINNAEUS kan het kenmerk der beharing over het hoofd hebben gezien, evenals bij *Populus balsamifera* dat der rolronde steelen en der witte bladonderzijde.

Het authentieke exemplaar van CATESBY, hetwelk in het British Museum of Nat. History wordt bewaard, heeft, volgens mededeeling van Mr. TANDY namens den Directeur, geen eikels, maar wel pruikjes sterharen in de oksels der nerven, aan de onderzijde der bladen, dus „okselbaarden"; hij was zoo welwillend een potloodteekening van zulk een oksel met baard te maken en mij bovendien een schets van een geheel blad der authentieke plant toe te zenden. Zie fig. 4, 5.

Waarschijnlijk heeft LINNAEUS de authentieke voorwerpen van CATESBY en PLUKENET niet zelf gezien en heeft hij de soort vastgesteld op hun beider afbeeldingen; en deze vertoonen geen beharing, zoodat die dan ook niet door LINNAEUS beschreven kon worden.

Er is dus wel grond voor de aanname, dat *Quercus rubra* L. een andere soort is dan wij er steeds onder verstaan hebben. Maar het ware toch beter geweest, indien REHDER de kwestie eerst in een wetenschappelijk tijdschrift uiteengezet had, teneinde gelegenheid te geven tot overleg en tot het nemen van een beslissing op een internationaal congres van nomenclatuur. Daar zoude misschien als wenschelijk bepleit en aangenomen zijn om *Q. rubra* L. terzijde te stellen. De daarop volgende naam, welke dan voor onze amerikaansche Eik in aanmerking komt, is *Quercus rubra* DUROI 1772; DUROI's beschrijving is op zich zelf niet veel beter dan die van LINNAEUS; maar de bladen, welke hij afbeeldt, lijken zeer op onze *Q. rubra*; en niemand twijfelt er aan, dat DUROI onze *Q. rubra* gezien en beschreven heeft.

Indien wij *Q. rubra* L. ter zijde stellen als onzeker en dus den naam *Q. digitata* behouden, dan zouden wij voor onze gewone amerikaansche eik *Quercus rubra* DUR. kunnen schrijven [1]); doch,

[1]) Hier duikt de vraag op of een naam, als *Q. rubra* DUR., welke op een onjuiste determinatie of interpretatie berust, op zich zelf ongeldig is dus in geen geval een wettige naam kan worden. Cf. de beschouwing er over bij

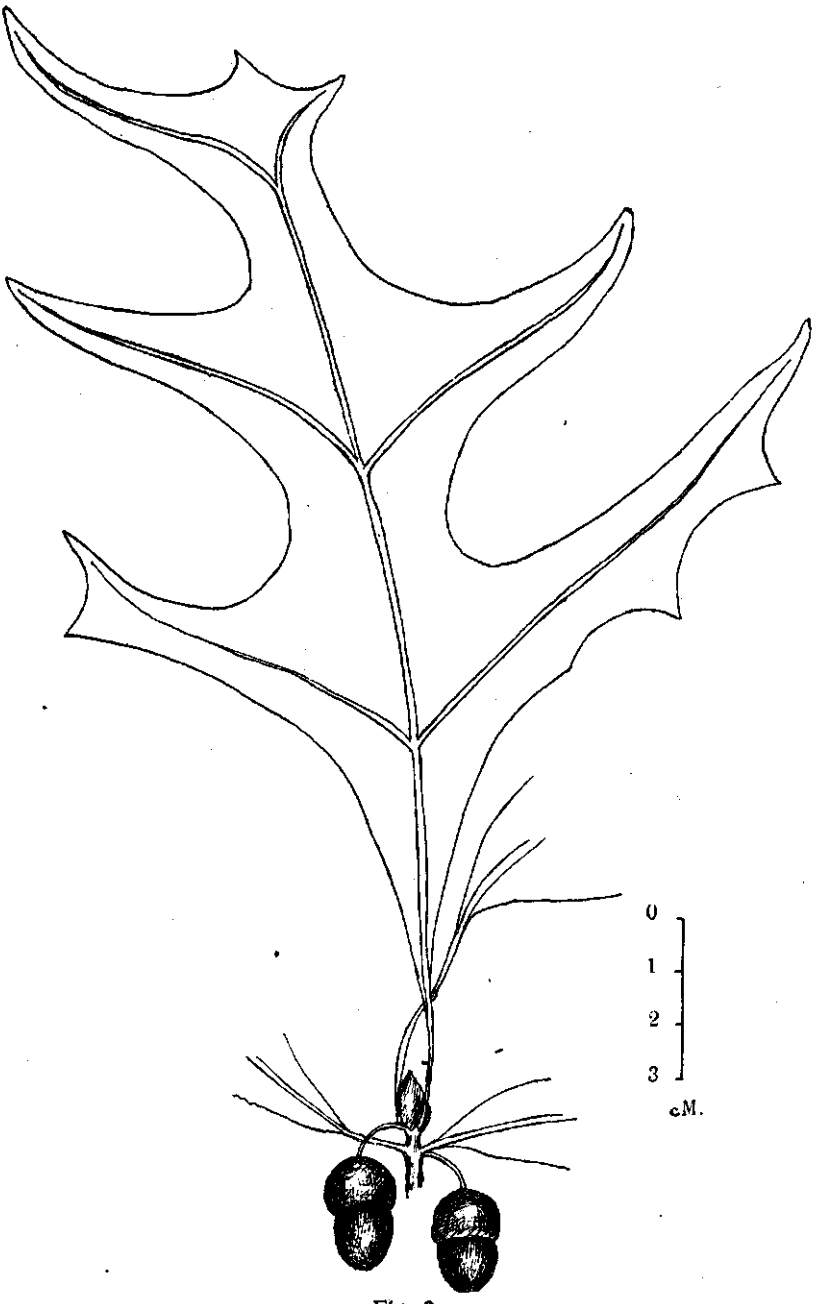

Fig. 3.

T. 23. p. p. Quercus esculi divisura foliis amplioribus aculeatis Pluk. Phyt. t. LIV. in Catesby The Natural History of Carolina, Florida and the Bahama Islands, 1731.

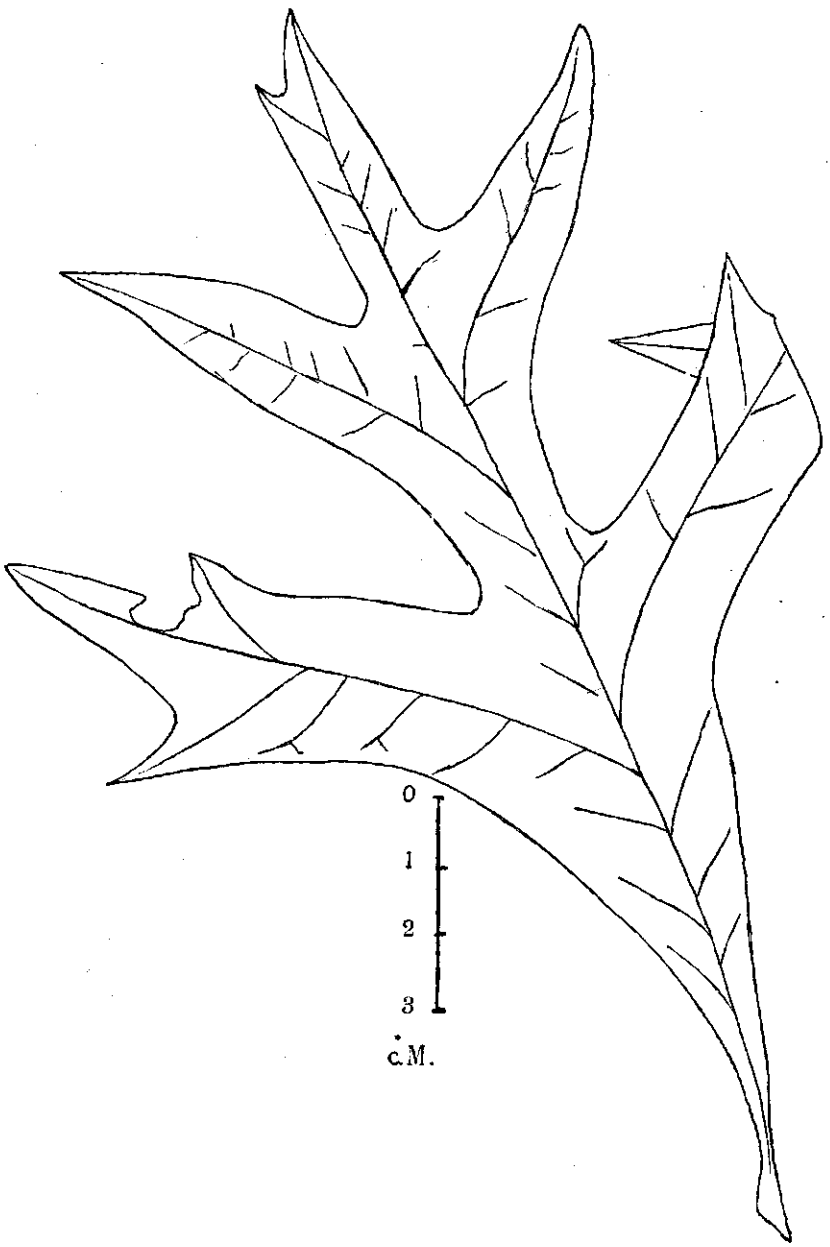

Fig. 4.

Teekening naar een blad van het exemplaar in Hort. Sloane (Catesby's Florida planten) van *Quercus Esculi divisura* etc. CATESBY, in het British Museum (Natural History).

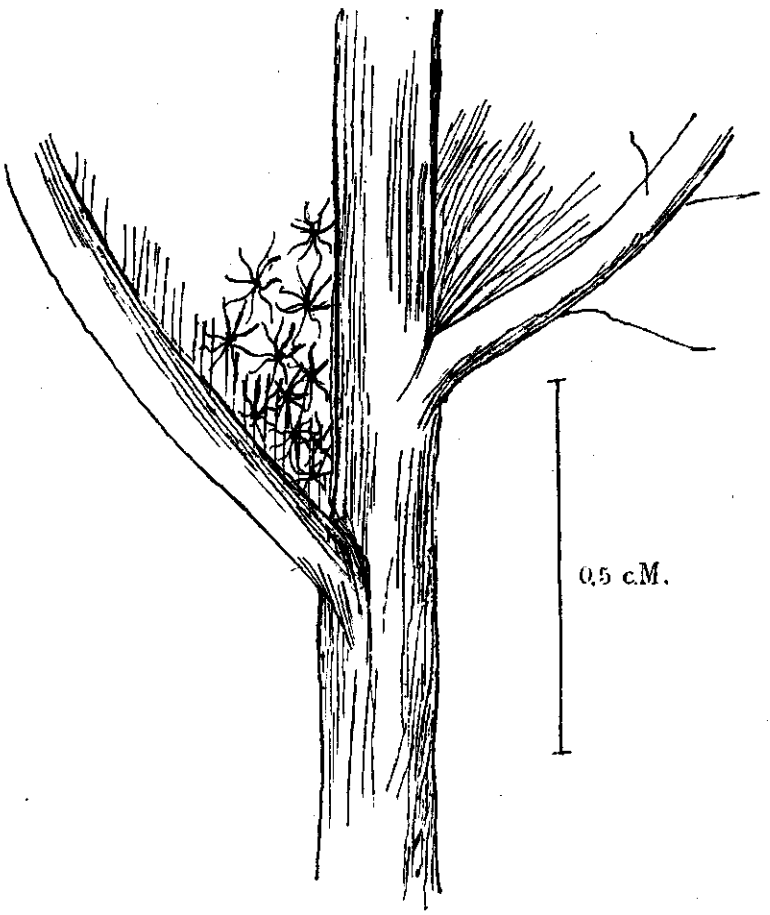

Fig. 5.

Teekening van okselbaarden aan de onderzijde van een blad van het exemplaar in Hort. Sloane (Catesby's Florida planten) van *Quercus Esculi divisura* etc. CATESBY, in het Britsch Museum (Nat. Hist.).

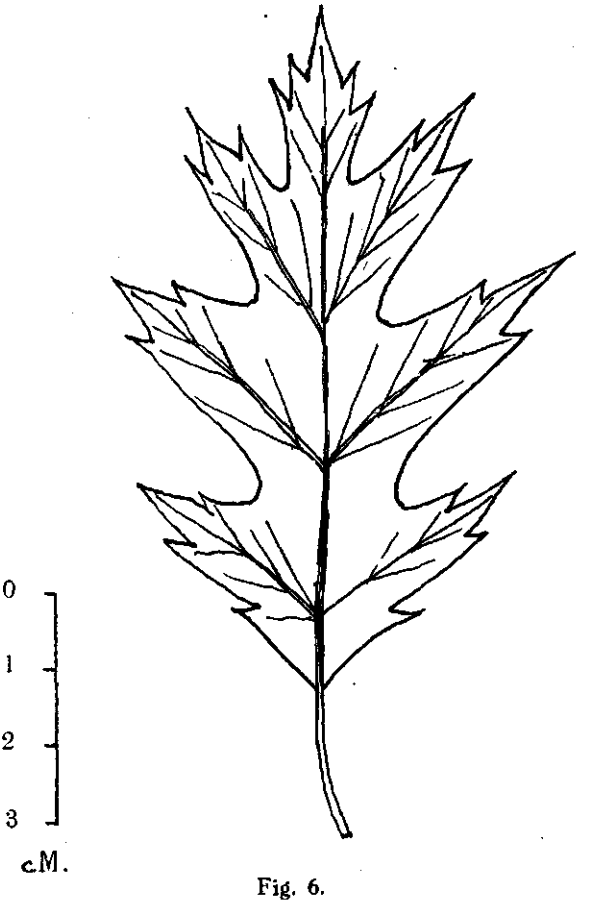

Fig. 6.

T. LIV fig. 4 Quercus esculi divisura folüs amplioribus aculeatis, an Quercus alba virginiana Park.
in Leonardi Plukenetti Phytographia 1691.

Fig. 7.

T. CCCCXX. Quercus digitata Sudw. in Sargent The Silva of North America Vol. VIII 1895.

Fig. 8.

Pl. 20. Quercus catesbei ANDRÉ MICHAUX
in F. A. MICHAUX Histoire des arbres forestiers de l'Amérique septentrionale II 1812.
Quercus, foliis brevissime petiolatis, basi angustatis, acutis, sub-palmato-lobatis, lobis interdum sub-falcatis: cupula majuscula, squamis marginalibus introflexis; glande breviovata.

evenals in het geval van *Populus balsamifera* DUR., is er een oudere naam *Quercus borealis* MICHAUX.
F. A. MICHAUX beschreef n.l. in 1819, in de engelsche vertaling „The North American Sylva", eene *Quercus borealis*. ELWES & HENRY houden haar voor een aparte soort; en, indien dat juist is, gaat het natuurlijk niet aan om den naam in plaats van *Q. rubra* DUR. te stellen. Maar SCHNEIDER houdt *Q. borealis* voor een varieteit van *Q. rubra;* en dan is de overdracht van den naam op *Q. rubra* DUR. wèl mogelijk. En natuurlijk te eerder, indien men, zooals SARGENT en REHDER doen, haar voor synonym met *Q. rubra* DUR. verklaart. Allereerst moet dus de beteekenis van *Q. borealis* MICH. internationaal vastgesteld worden.

Daarbij zou het praktisch zijn, ter wille van de minste naamveranderingen, om de soort als een aparte te erkennen; dan krijgen wij slechts *Q. rubra* DUR. in plaats van *Q. rubra* L. Maar in het geval *Q. rubra* L. erkend wordt als voorstellende de plant, thans als *Q. digitata* bekend, dan vervalt *Q. rubra* DUR. van zelf en zouden wij, indien *Q. borealis* als aparte soort erkend wordt, voor *Q. rubra* DUR. (non L.) eenen nieuwen naam moeten maken b.v. *Q. americana;* wat niemand zal wenschen. Overleg is dus wel noodig.

Er komt hier nog een kleine complicatie bij; ELWES & HENRY noemen de soort niet *Quercus borealis* doch *Q. ambigua*. MICHAUX beschreef die *Q. ambigua* in 1812; zij wordt echter algemeen als synonym met *Q. borealis* genomen. Maar dan is de naam *ambigua* ouder dan *borealis;* waarom noemen SARGENT en REHDER *Q. rubra* DUR. dan niet *Q. ambigua* i. p. v. *Q. borealis*, zooals ELWES & HENRY doen? Dit is omdat er een andere en oudere *Quercus ambigua* H. B. K. bestaat, wier naam wettig is, zoodat een later ontdekte *Quercus* soort niet dien naam hebben mag. [1]) Zie fig. 9.

Er is echter een eigenaardig bezwaar tegen den naam *Q. borealis:* J. J. SMITH, die de engelsche vertaling van MICHAUX's werk bewerkstelligde, heeft wel in 1817 dezen naam *borealis* bovenaan het hoofdstuk der „Grey Oak" geplaatst, doch hij geeft daaronder vrijwel letterlijk de vertaling van MICHAUX's beschrij-

---

Pinus inops BONG. in I nr. 6 en bij *Acanthopanax pentaphyllus* in II nr. 23*b*. SILYA TAROUCA verwerpt in zijn „Laubgehölze" 1923 *Quercus rubra* L. zoowel als DUR.; hij geeft *Q. borealis* en *Q. falcata* (*digitata*). *Q. digitata* werd door MARSHALL als eene varieteit gepubliceerd; derhalve heeft de soortnaam *Q. falcata* MICH. recht van prioriteit.

[1]) Maar wanneer men, zooals ELWES & HENRY doen, *Q. ambigua* H. B. K. als synonym van *Q. obtusata* H. B. K. ibid. neemt, dan komt de naam *ambigua* weer vrij voor *Q. borealis*!

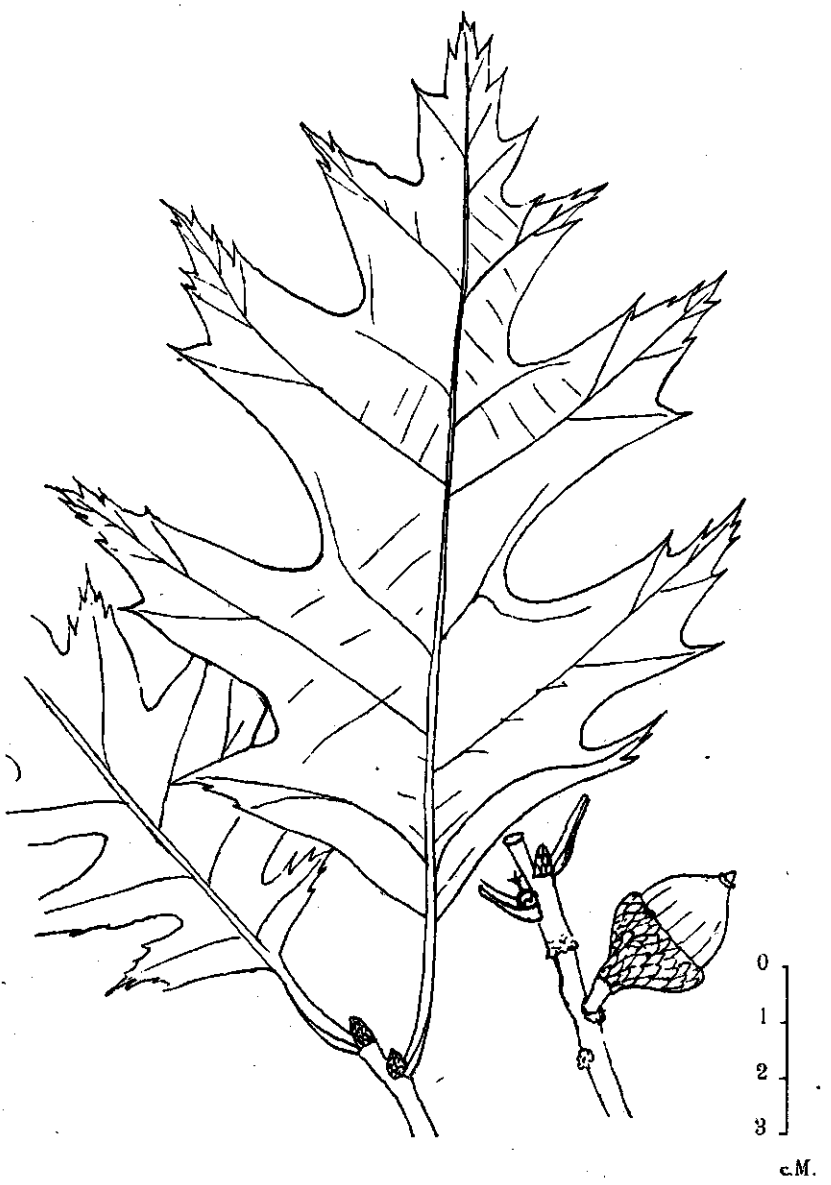

Fig. 9.

Pl. 24. Quercus ambigua ANDRÉ MICHAUX
in F. A. MICHAUX Histoire des arbres forestiers de l'Amérique septentrionale II 1812.
Quercus, foliis sinuatis, glabris, sinubus subacutis: cupula subscutellata;
glande turgide ovata.

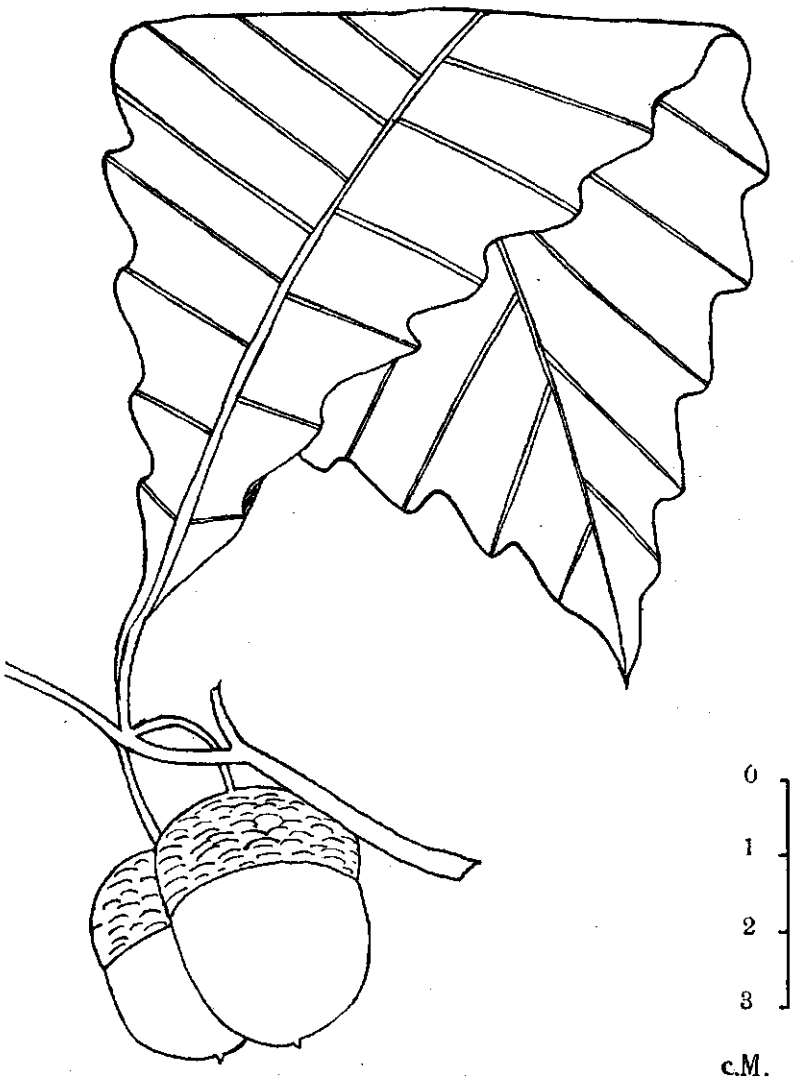

Fig. 10.

T. 18 p.p. Quercus castaneae folio, procera arbor virginiana. Pluk. Alma. in Catesby Nat. Hist. of Carolina etc. I 1731.

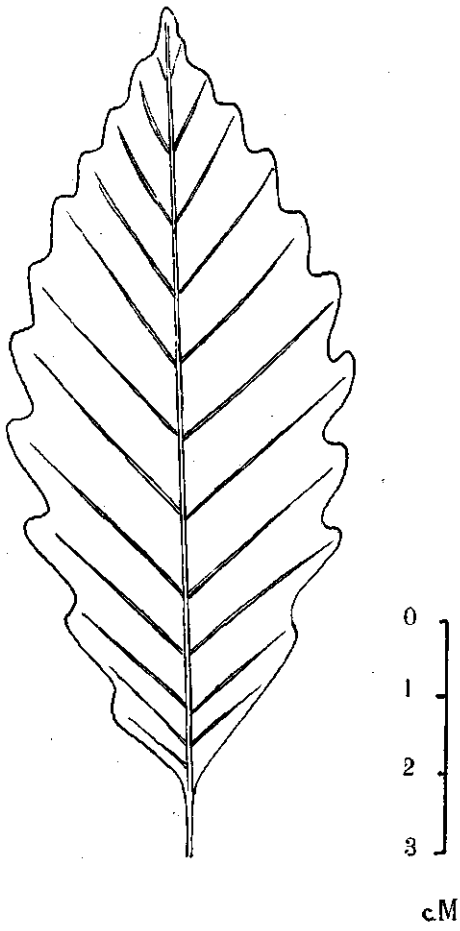

Fig. 11.

T. LIV fig. 3. Quercus virginiana Castaneae folio, nostra Ray Hist. append. in Plukenet Phytographia 1691.

ving in 1812 van diens *Q. ambigua*; de eerste alinea eindigt aldus: „It is called by the inhabitants Grey Oak, but it has been confounded by botanists with the Red Oak, to which it bears a close analogy in its foliage, as it does to the Scarlet Oak in its fruit: on this resemblance I have founded the latin specific name *ambigua*". (I is MICHAUX fil.). En de afbeelding is eveneens een trouwe copie van *Q. ambigua* MICH f. 1812; er onder staat: Grey Oak, *Quercus ambigua*. Zelfs de soortnaam (in den zin van LINNAEUS) is precies als die van *Q. ambigua* MICH f., n.l. „*Q. foliis sinuatis, glabris, sinubus subacutis; cupula subscutellata; glande turgide ovata*".

Hoe is SMITH er toe gekomen om bovenaan den naam *Q. borealis* te schrijven? Hij geeft er geene uitlegging van. Deze naam is een nomen erraticum. Wanneer men hem echter erkennen wil als geldig en als de wettige in plaats van *Q. rubra* DUR. e.a. (non L.) en van *Q. ambigua* MICHX. f. (non H. B. K.), dan moet de naam luiden: *Quercus borealis* SMITH in MICHX. fil.

De verandering *Q. rubra* DUR. in *Q. borealis* MICH. zou, evenmin als de verandering van *P. balsamifera* DUR. in *P. tacamahaca* MILL. zoo erg zijn, indien *Quercus rubra* L. niet bleef bestaan; maar evenals *Populus balsamifera* L., zoo ook blijft bij REHDER's opvatting en uitvoering van die opvatting *Quercus rubra* juist wèl bestaan; hij plaatst immers *Q. rubra* L. in zijn „Manual" in den zin van *Q. digitata* SUDW. en *Q. falcata* MICH. Daardoor hebben we dus weer een hinderlijke kruis-naamsverandering. En hiervoor geldt dus ook het zelfde, waarmede ik bij *Populus balsamifera* eindigde.

Een andere kruisverandering van namen binnen het geslacht *Quercus* is deze, dat in SARGENT's „Manual" 2e ed. en in REHDER's „Manual" van 1927 *Q. Prinus* L. geïdentificeerd wordt met *Q. Michauxii* NUTT., terwijl *Q. Prinus*, in den overigens bij de botanici gebruikelijken zin, *Q. montana* WILLD. genoemd wordt.

LINNAEUS beschrijft zijne *Q. Prinus* aldus (Sp. Pl. 1753 II p. 995): *7. Quercus Prinus. Q. foliis obovatis utrinque acuminatis sinuato-serratis; denticulis rotundatis uniformibus.* Als synonymen noemt LINNAEUS o. a. *Q. castaneae foliis* etc. CATESBY Car. I p. 18, t. 18 en PLUK. Alm. 309 t. 54 fig. 3. Habitat in America boreali. Van beharing of witachtige bladonderzijde wordt derhalve niets gezegd. Zie fig. 10, 11.

WILLDENOW beschrijft in Sp. pl. IV 1805 deze zelfde *Q. Prinus* L.; bovendien *Q. montana* n. sp., op deze wijze: *Q. foliis obovatis acutis subtus albo-tomentosis grosse dentatis*, etc. Habitat in Virg., Car., in montibus altis. Hij voegt er aan toe: A *Q. Prino* diversa,

cui simillima, *foliis subtus tomento tenui albo obductis* [1]), cum in *Q. Prino* folia semper *utrinque viridia* [1]) sint. Differt porro fructu duplo minore. Etc.

DIPPEL neemt *Q. montana* WILLD. als var. *tomentosa* van *Q. Prinus* L., en hij heeft *Q. Michauxii* als syn. van *Q. bicolor* WILLD. KOEHNE behandelt noch *montana* noch *Michauxii*. SCHNEIDER beschouwt *Q. Prinus* en *Q. montana* als synonym en noemt de onderzijde „± grünlich", tegenover *Q. Michauxii* met wit of grauw viltige bladonderzijde. Dit is in overeenstemming met SARGENT in „Sylva". REHDER noemt de bladonderzijde van *Q. montana* ook groenachtig en die van *Q. Prinos* L. incl. *Q. Michauxii* NUTT. grijsviltig.

De opvatting van DIPPEL lijkt de juiste; die van SCHNEIDER komt er dicht bij; voor de kruisverandering van namen door SARGENT en REHDER kan ik geen voldoende motief vinden. De kwestie moet nader onderzocht worden.

Nr. 4. *Alnus glutinosa, vulgaris en rotundifolia.*

Een geldige naam in een ongeldig geschrift.

Vóór 1753 beschouwde LINNAEUS *Alnus* als apart geslacht, maar hij gaf toen nog geen triviaal (onze soort-)namen. In 1753 bracht hij *Alnus* onder het geslacht *Betula* met de soort *B. Alnus*.

Betula Alnus wordt door LINNAEUS in twee variëteiten beschreven n.l. *α glutinosa* en *β incana*. („Species Plantarum" 1753). Later, in 1759 („Systema" Ed. X), maakte hij van de eerste varieteit eene soort *Betula glutinosa* [2]); de naam *glutinosa* als soortnaam is dus aan het jaar 1759 gebonden. GAERTNER bracht de soort in 1791 weder onder het aparte geslacht *Alnus*; daardoor schrijven wij *Alnus glutinosa* GAERTN.

Nu wordt hier en daar, o. a. door REHDER in zijn „Manual" van 1927, als synonym van *Alnus glutinosa* de naam *A. vulgaris* HILL opgegeven. HILL beschrijft deze soort in zijn „British Herbal etc." van 1756, aldus (opgaaf van Mr. TANDY in het British Museum): „*Alnus vulgaris*. It is naturally a shrub of treegrowth. The bark is gloosy and purplish. The leaves are large, roundish and clammy; and the cones are brown. It is common by waters. C. BAUHIN calls it *Alnus rotundifolia glutinosa viridis*". Hierin herkennen wij onze gewone Els; en de synonym van BAUHIN wordt ook door LINNAEUS bij zijne *Betula Alnus α glutinosa* opgegeven.

De naam van HILL is dus met eene voldoende beschrijving voorzien, en hij is de oudste; derhalve moet onze gewone Elzeboom

---

[1]) Cursiveering van mij.

[2]) *Betula Alnus* in Syst. X is onze *Alnus incana*.

Alnus vulgaris HILL heeten. FERNALD en GRAY noemen haar zoo in hunnen „New Manual" van 1908. Het bezwaar er tegen gemaakt, dat in „British Herbal" geen triviaal (onze soort-)namen gebruikt worden, gaat niet op, daar de naam *Alnus vulgaris*, zij het ook toevallig, aan de Regels van 1905 voldoet en HILL's werk na 1753 verschenen is.

Een naam, jonger dan die van HILL en LINNAEUS, is *Alnus rotundifolia* MILLER Abridg. Gard. Dict. 1771 (niet in Gard. Dict. 1768, waar *Alnus* onder *Betula* gerekend wordt, doch de betreffende soorten vergeten zijn).

HAYCK gebruikt in zijne „Flora von Steiermark" van 1908 MILLER's naam, doch hij is onwettig.

Nr. 5. *Betula alba, pendula, verrucosa* en *pubescens*.

Splitsing eener soort.

Tegenwoordig wordt de naam *B. pendula* door de botanici veel gebruikt voor de soort, waartoe de meeste varieteiten, welke in de kweekerijen voorkomen, behooren. Die naam heeft het bezwaar, dat hij ook als varieteitsnaam wordt gebruikt en er dus, bij niet nauwgezette op naam stelling, verwarring kan ontstaan, erger dan bij den naam *aureum*, welke ook zoowel voor soorten als voor varieteiten gebruikt wordt; b.v. *Ribes aureum* en *R. nigrum* var. *aureum;* hier komt de varieteit tenminste in een andere soort voor dan degene die als soort *aureum* heet. Bij de Berk heet nu de geheele soort *pendula* en hebben we bovendien treurvormen, welke niet goed meer var. *pendula* kunnen genoemd worden; toch zal men blijven spreken van *„Betula pendula"*, daarmede niet de geheele soort doch slechts de overhangende varieteiten bedoelende. Zoolang de geheele soort *alba* heet, bestaat die verwarringsmogelijkheid niet; dan is *P. pendula* de verkorte uitdrukking voor *B. alba* var. *pendula*.

Is die naam *Betula pendula* noodzakelijk? d.w.z. werkelijk de wettige naam volgens de internationale botanische Regels der Nomenclatuur?

LINNAEUS geeft *Betula (alba) foliis ovatis acuminatis serratis* (met ovale, toegespitste, gezaagde bladen).

DUROI in „die Harbkesche Wilde Baumzucht" van 1772 herhaalt die diagnose en, vertelt er niets bij.

Naast die soort komen bij hen slechts *B. nana* en amerikaansche soorten voor, bovendien de Els.

LINNAEUS en DUROI hebben in hunne *B. alba* onze twee gewone berkensoorten tezamen gevat.

ROTH in „Tentamen Florae germanicae" T. I. 1788 geeft twee soorten: 1. *B. alba foliis ovato-acuminatis, inciso-serratis, scabris*

(ruwharig), *ramis erectis striatis* (met opgerichte, stijve takken) en 2. *B. pendula, foliis ovato-acuminatis, inciso-serratis, glabris* (kaal), *ramis flaccidis pendulis* (met slappe hangende takken). Hierin herkennen wij onze twee gewone berkensoorten. ROTH stelt *B. alba* L. synonym aan zijne eigen *B. alba*; hij beschouwt dus *B. pendula* als geheel nieuw.

EHRHART geeft aan beide soorten in zijn „Beiträge" VI 1791 andere namen, n.l. *B. pubescens* en *B. verrucosa*. *B. pubescens* is aldus beschreven: *Ramuli pubescentes* (twijgen zachtharig). *Folia ovata, acuta, duplicato - serrata, pubescentia* (bladen ..... zachtharig). *Strobili cylindracei, pedunculati, squamarum lobis inaequalibus*. De beschrijving van *B. verrucosa* luidt: *Ramuli verrucosi* (twijgen vol wratjes). *Folia deltoidea, subacuminata, duplicato-serrata, nuda* (bladen ..... kaal). *Strobili cylindracei, pedunculati, squamarum lobis inaequalibus.*

Hij geeft de namen van LINNAEUS, DUROI en ROTH niet als synonymen er bij. Toch wordt algemeen aangenomen dat *Betula verrucosa* EHRH. *B. pendula* ROTH. dekt en *B. pubescens* EHRH. gelijken inhoud heeft als *B. alba* ROTH. Dan zijn ontegenzeggelijk ROTH's namen de oudste; ROTH's naam *B. alba* heeft het voordeel dat hij *Betula alba* p.p. van LINNAEUS vertegenwoordigt, dat diens naam dus blijft bestaan, hetgeen ook in overeenstemming met de internationale nomenclatuurregels is (Cf. *Tilia europaea* in nr. 10); maar hij heeft het nadeel dat hij veel gebruikt is en wordt voor wat *pendula* of *verrucosa* moet heeten; de latere naam *B. pubescens* van EHRHART is ondubbelzinnig. REHDER gebruikt dan ook in zijn „Manual" van 1927, evenals BAILEY in zijn „Cyclopedia", *B. pubescens* EHRH.; de Joint Committee heeft in hare „Standardized Plantnames" *B. alba* verkozen, evenals SCHNEIDER.

Wat de andere soort betreft, wordt algemeen *Betula pendula* ROTH gehonoreerd, ofschoon die naam verwarring kan geven door de varieteiten en ofschoon de naam *verrucosa* van EHRHART veel karakteristieker is en met geen varieteiten in conflict komt. Doch ROTH's naam is ook werkelijk de wettige.

Ook bij deze soorten is derhalve internationaal overleg noodig, allereerst tusschen de practici, die als resultaat een gemeenschappelijken wensch kunnen formuleeren, vervolgens en in laatste instantie tusschen de botanici.

Tot *Betula alba (pubescens)* behoort var. *urticifolia*, tot *B. pendula* (*verrucosa*) alle overige varieteiten, dus var. *purpurea*, var. *laciniata*, var. *fastigiata*, var. *tristis*, var. *Youngii*, enz. De laatste twee zijn treurvormen.

Nr. 6. *Ulmus campestris, glabra, foliacea, nitens* en *procera; U. scabra* en *glabra; U. pedunculata* en *laevis.*

Weder eene gesplitste soort.

Een ephemere naam.

LINNAEUS heeft *Ulmus campestris,* naast *U. americana* en *U. pumila;* hij verdeelt haar zelfs niet in varieteiten. MILLER daarentegen onderscheidt in 1768 *U. campestris, U. scabra* en *U. glabra;* bovendien nog een *U. minor.* SOLANDER in AITON „Hortus Kewensis" I. 1789, vereenigt hen weder tot *U. campestris,* doch onderscheidt de vormen *α vulgaris, β stricta, γ latifolia* (syn. *U. scabra* MILL.), *δ glabra (syn. U. glabra* MILL.), *ε fungosa;* de eerste vorm achtte hij de hoofdvorm, de eigenlijke soort.

Ulmus scabra is van *U. campestris* onderscheiden gebleven; de overige van SOLANDER's vormen worden in het algemeen tot *U. campestris* gerekend. Sommige botanici, o. a. SCHNEIDER in „Laubholzkunde" dl. I, noemen *U. campestris: U. glabra* MILL., omdat de soort *campestris* van LINNAEUS al te ruim is en door het verschil met *U. campestris* MILL. tot verwarring aanleiding geeft; maar dit is toch niet geheel conform de nomenclatuurregels van 1905. Bovendien is die naam *glabra* gebleken eerder aan *U. scabra* toe te komen; HUDSON beschreef in „Flora Anglica" Ed. I 1762, p. 95 onze *U. scabra* onder den naam *U. glabra* aldus: 2. *Ulmus foliis oblongo-ovatis duplicato - serratis basi inaequalibus, cortice glabro ..... glabra;* (opgave Br. Mus.); *U. glabra* HUDS. is derhalve ouder dan *U. glabra* MILL. en moet dus in dien oudsten zin gehandhaafd worden in plaats van den jongeren naam *U. scabra* MILL.

Maar HUDSON heeft onder zijne *Ulmus glabra* waarschijnlijk, behalve onze *U. scabra,* ook een gedeelte van onze *U. campestris* AUCT. (*U. glabra* MILL.) begrepen; immers geeft hij, na den reeds genoemden synonymen naam *U. folio latissimo scabro* GERARDE Hist. pl. 1481 (1633), vervolgens eene *β U. folio glabro* GERARDE l. c., welke volgens SCHNEIDER „Laubholzkunde" I. Nachtrag 1906, met behulp van RAY's Historia Pl. 1688 dl. II p. 1425/7, stellig tot onze *U. campestris* AUCT. behoort. LEY in Journ. of Bot. 1910 p. 65 en 130 is het hiermede eens, daar hij (fide SCHNEIDER) zoowel bij *U. scabra* als bij *U. glabra* als synonym toevoegt: *U. glabra* HUDS. p.p. Ook SOLANDER in AITON's „Hortus Kewensis" is het met SCHNEIDER eens; immers heeft hij onder zijn *U. campestris δ glabra* als synonymen *U. glabra* MILL. en *U. folio glabro* GER., RAJ. en HUDS. Fl. Angl.; terwijl HUDSON's

andere synonym van zijn *U. glabra* door SOLANDER met *U. scabra* MILL. vereenzelvigd wordt (zie boven).

SCHNEIDER meent derhalve („Laubholzkunde" Nachtrag dl. I 1906) dat MILLER's namen *U. scabra* en *glabra* gehandhaafd kunnen blijven. Dit is echter toch niet zeker, daar HUDSON naast zijn *U. glabra* onze *U. campestris* opgeeft, aldus (inlichting van de Kew Gardens): 1. *Ulmus campestris. Ulmus foliis ovatis duplicato-serratis basi inaequalibus.* Sp. pl. 225. Als synonym wordt o. a. opgegeven: *U. vulgatissima folio lato scabro* GERARDE en verder eene *β U. minor folio angusto scabro* GERARDE. De eerste synonym is SOLANDER's type vorm van zijne *U. campestris*, de tweede ook zijne (SOLANDER's) var. *β*. Derhalve heeft HUDSON met zijne *U. glabra* in ieder geval hoofdzakelijk onze *U. scabra* bedoeld en beschreven.

Omtrent deze dubbele kwestie moet alweder internationaal overleg gepleegd worden.

Er is nog een *Ulmus foliacea* GILIBERT van 1792. Deze wordt in BAILEY's Cyclopedia naast *U. campestris* en *U. minor* geplaatst; SCHNEIDER, die de *Ulmaceae* bewerkte in SARGENT's „Plantae Wilsonianae" III 1917, geeft aldaar ook *U. foliacea*, doch stelt deze gelijk aan *U. campestris;* en daardoor verdwijnt de naam *U. campestris.* [1])

Een synonym van *U. foliacea* GIL. is *U. nitens* MÖNCH; SCHNEIDER acht *U. foliacea* beter beschreven dan *U. nitens;* bovendien is *U. nitens* van 1794 dus van later datum. Doch ELWES & HENRY zetten den naam *nitens* voorop met de opmerking, dat de beschrijving van *U. foliacea* door GILIBERT zeer onvolkomen is. Waarschijnlijk zijn de beschrijvingen bij beide namen niet al te duidelijk! Men deed beter ze links te laten liggen.

REHDER gaat in zijn „Manual" van 1927 nog verder met verandering van namen betreffende *Ulmus campestris*; hij verdeelt haar in *U. foliacea* GIL. (syn. *U. glabra* MILL.), *U. procera* SALISB. (syn. *U. campestris* MILL.) en *U. minor* MILL. Deze SALISBURY geeft in zijn „Prodromus Stirpium in Horto ad Chapel Allerton vigentium", London 1796 op p. 391 (volgens opgaaf van Mr. TANDY in het British Museum):

---

[1]) In zijne „Laubholzkunde" heeft SCHNEIDER slechts *U. glabra (campestris)* met *U. nitens* als synonym en *minor* als vorm; in den „Nachtrag" verandert hij de soort in *U. campestris (glabra)*, met var. *laevis* (syn. *U. nitens)* en *minor*.

Ulmus campestris var. *laevis* SPACH 1841 is, ook volgens ELWES en HENRY en REHDER, synonym van *U. nitens* MÖNCH. Er is nog eene *U. campestris* var. *laevis* SCHMIDT 1868, welke volgens E. en H. synonym is van *U. japonica* SARG. en van *U. campestris* var. *japonica* REHDER en BAILEY.

Ulmus campestris α SOLANDER in AIT. Hort. Kew. I p. 319 — *procera*. Met deze *U. procera* vereenzelvigt REHDER dus de vormen van *U. campestris* AUCT. buiten degene welke door REHDER tot *U. foliacea* gerekend worden. Indien hier voldoende grond voor is, heeft de naam *procera* alle reden van bestaan.

SALISBURY verdeelt *U. campestris* in drie soorten, n.l.:

U. campestris α SOL. in AIT. Hort. Kew. vol. I p. 319: *procera*.

U. campestris β SOL. in AIT. Hort. Kew. vol. I p. 319: *angustifolia*.

U. campestris γ SOL. in AIT. Hort. Kew. vol. I p. 319: *latifolia*.

Indien deze drie vormen de geheele *U. campestris* uitmaken, is dus *U. foliacea* (GIL.) REHDER, of *U. nitens* MÖNCH, = *U. angustifolia* + *U. latifolia* van SALISBURY. Maar de namen van GILIBERT en MÖNCH zijn ouder (1792 en 1794) dan de namen van SALISBURY (1796); derhalve vallen laatstgenoemde voor REHDER resp. ELWES & HENRY weg.

Het is zeer te wenschen dat de groepeering der vormen van *U. campestris* AUCT. (*U. campestris* L. p. p.) en hunne benamingen internationaal besproken en afgesproken worden; en dat, zoo mogelijk, de naam *U. campestris* L. s.s. (in engen zin) gehandhaafd blijft.

De soort *Ulmus laevis* PALLAS 1784 heeft niets met bovengenoemde varieteit *laevis* te maken, is een synonym van *U. pedunculata* FOUGEROUX 1784, ASCHERSON en GRAEBNER schrijven in hunne Synopsis van 1911 *U. laevis* voorop, en zoo doet ook REHDER. ELWES en HENRY schrijven *U. pedunculata*, evenals de meeste botanici en dendrologen. Toch heeft de minderheid gelijk. De „Mémoire sur une nouvelle espèce d'Orme" par M. FOUGEROUX (de Bondaroy), présenté le 1er Sept. 1784, werd gepubliceerd in „Histoire de l'Acad. royale des Sc. Paris, année 1784, avec les Mémoires etc. tirés des Registres de cette Académie, 1787." En op het eind schrijft FOUGEROUX in een noot: „Depuis la lecture de ce Mémoire, M. PALLAS a publié la premiere partie des plantes de la Russie; il y a annoncé que l'*Ulmus pedunculata* est l'Orme le plus commun en Russie, et le nomme *Ulmus laevis* ....." Derhalve werd de naam van PALLAS vóór dien van FOUGEROUX gepubliceerd, wat jammer is wegens de goede beschrijving en afbeelding in FOUGEROUX's opstel.

Nr. 7a. *Maclura, Ioxylon* en *Toxylon; aurantiaca* en *pomifera(um).*

Een naam, door den auteur veranderd.

Bijzondere kwesties.

Bijna alle Dendrologische werken in de 19de eeuw geven den naam ***Maclura aurantiaca*** NUTT.; alleen KOEHNE heeft den naam ***Ioxylon pomiferum*** RAF.. In SCHNEIDER's „Laubholzkunde" I 1900 vindt men opnieuw dien naam; maar in „Nachträge" van hetzelfde deel wordt de oude geslachtsnaam weer hersteld, omdat onderwijl de naam *Ioxylon* door het congres te Weenen op de lijst der „nomina rejicienda" geplaatst was; de nieuwe soortnaam echter blijft. En REHDER heeft in zijn „Manual" van 1927 dien zelfden naam ***Maclura pomifera*** SCHN.; ook SILVA TAROUCA in „Laubgehölze" en BAILEY in zijn „Cyclopedia". [1])

NUTTALL heeft het nieuwe geslacht ***Maclura*** [2]) met de soort ***aurantiaca*** gepubliceerd in zijn werk „The Genera of N. American Plants and a catalogue of the Species to the year 1817".

Edoch, RAFINESQUE had, zoo schrijft hij in American Monthly Magazine II Dec. 1817, in de inleiding van het te voren verschenen werk van PURSH over de Flora van N. Amerika, gelezen van eene boomsoort, door kapitein LEWIS ontdekt en door dezen Osage apple of Arrowwood genoemd; PURSH had de plant niet kunnen bepalen doordat hij de bloem en vrucht niet kende. RAFINESQUE kreeg inlichtingen, o. a. van NUTTALL en MACMAHON, [3]) waardoor hij kon uitmaken dat het een nieuw geslacht was, „wich I have called *Ioxylon* in my Florula Missurica: this name means Arrowwood in Greek". Hij geeft den soortnaam ***pomiferum*** en beschrijft geslacht en soort breedvoerig. Daar de „Florula Missurica" nimmer gedrukt werd, is de M. M. van December 1817 de wettige plaats en tijd der publicatie. Maar in het Januarinummer van 1818 verandert hij den naam *Ioxylon* in ***Toxylon*** en geeft NUTTALL's naam ***Maclura*** als synonym, aldus:

p. 188: „We have established ..... in this Journal several new genera, some of which Mr. NUTTALL has adopted but with different names: we .... may quote for instance .... our ***Toxylon***, the ***Maclura*** NUTT.

p. 195: „***Maclura*** NUTT. has been described by us under the anterior and better name of ***Ioxylon***, which must be retained"

---

[1]) Hetgeen volgt is samengesteld uit inlichtingen, mij verstrekt door DR. J. T. P. BIJHOUWER, tijdelijk in het Arnold Arboretum in Amerika.

[2]) De naam is gevormd naar dien van een der personen, die NUTTALL's reis door Amerika geldelijk ondersteund hadden.

[3]) Zie RAFINESQUE's en SARGENT's oordeel over dezen MACMAHON op p. 41.

(maar natuurlijk, volgens het voorafgaande, onder den verbeterden naam *Toxylon*).

Nu ontstaat allereerst de kwestie wanneer NUTTALL's „Genera" publiceerd zijn. Het patent, aan den uitgever verstrekt voor de uitgave, is 3 April 1818 gedateerd; maar, daar RAFINESQUE er, zooals we zagen, een naam uit vermeldt in Januari, schijnt het werk reeds vóór 3 April 1818 te zijn gepubliceerd. [1])

In ieder geval is de naam *Ioxylon* ouder dan NUTTALL's naam *Maclura;* en *pomiferum* is de eerste soortnaam met beschrijving; derhalve schijnt KOEHNE den juisten naam te hebben gekozen.

Maar RAFINESQUE verandert zelf den naam *Ioxylon* in *Toxylon;* hij schrijft in „New Flora of N. America" 1836, dat de namen *Ioxylon* en Arrowwood op een vergissing berusten; het hout werd niet voor pijlen maar voor bogen gebruikt; derhalve geeft hij in plaats van de vorige de namen *Toxylon* [2]) en Bow-wood, *Toxylon* reeds in M. M. Jan. 1818.

Nu komt de kwestie naar voren of een naam, welke door den auteur zelf veranderd wordt, desniettegenstaande moet blijven zooals hij te voren was, wegens onze Regels van prioriteit. Mij dunkt dat we niet archi-doctrinair moeten zijn en eenen auteur het recht moeten geven eenen naam, door hem zelf gevormd, te verbeteren indien er een fout aan kleeft. Maar het ware goed om vast te stellen, dat ook zulke veranderingen te voren moeten onderworpen worden aan een Internationaal Congres.

Doch indien wij den verbeterden naam *Toxylon* als den geldigen erkennen en den naam *Ioxylon* ter zijde stellen, dan komt de kwestie aan de orde of de datum van publicatie van den ouden naam ook blijft gelden voor den nieuwen. Indien wèl, dan blijft *Toxylon* de oudste geldige naam; maar indien niet, dan moet uitgemaakt worden of de naam *Toxylon* al of niet ouder is dan de naam *Maclura;* en dat hangt weer af van den datum van publicatie van NUTTALL's „Genera". Indien wij mogen aannemen, dat de publicatie begin Januari 1818 plaats had, omdat RAFINESQUE NUTTALL's naam *Maclura* vermeldt in het Januari nummer van de „Monthly Magazine", dan is de naam *Maclura* ouder dan *Toxylon*. Daarentegen, indien we moeten aannemen, dat de publicatie van NUTTALL's „Genera" bepaald wordt door den datum van

[1]) Het ware mogelijk dat NUTTALL, tegelijk met zijne inlichting aan RAFINESQUE over den boom, ook den naam *Maclura aurantiaca* genoemd heeft en dat daarop de kennis van dien naam door RAFINESQUE berust. Maar dan ware het een zeer onheusche daad van RAFINESQUE geweest om nog even vóór de publicatie van NUTTALL's werk, eenen anderen naam in zijn „Monthly Magazine" te lanceeren.

[2]) Van toxos = boog en xylon = hout; de naam zou beter gevormd zijn als *Toxoxylon*.

het verstrekte patent, dan is de naam *Toxylon* ouder dan *Maclura*.

Derhalve hebben we hier twee bizondere kwesties, welke beide leiden tot persoonlijke opvattingen en daardoor tot verschillende namen. En daarom is Internationaal overleg noodig. Wat de geslachtsnamen *Ioxylon* en *Toxylon* betreft, is dit reeds geschied op het congres in 1905. Maar de kwestie der dateering van de publicatie van NUTTALL's „Genera" is ook voor de controverse *Mahonia-Odostemon* (cf. nr. 7*b*) van belang; en die, betreffende eenen door den auteur zelf veranderden naam, vinden we o. a. terug bij *Halesia carolina-tetraptera* (cf. nr. 28).

De soortnaam moet *M.* of *T. pomifera(um)* zijn, daar dit de oudste is. Wel gaf RAFINESQUE zelf in 1830 in plaats ervan den naam *Toxylon aurantiacum* RAF. 1817 (dit jaartal is onjuist!), in „Medical Flora" II p. 268, en in 1836 l.c. den naam *Toxylon Maclura*, maar deze nieuwe namen zijn onwettig en zij kunnen ook niet als herstel van een fout worden opgevat, zelfs niet als eene verbetering van den naam.

Nr. 7b. *Mahonia* en *Odostemon; M. japonica* en *Bealii; M. Aquifolium, Odostemon Aquifolium* en *nutkanus*.

Een bizonder nomenclatuurgeval en eene orthographische kwestie.

De Index Kewensis.

In PFEIFFER's „Nomenclator botanicus" staat in deel III p. 478 *Odostemon* RAF. (1817 Americ. Monthly Mag. p. 192) 1819 Journ. phys. LXXXIX p. 259: nov. gen. ex typo Berberidis aquifolii et nervosae propositum = *Mahonia* NUTTALL.

De naam *Mahonia* NUTTALL dateert van 1818 in Gen. americ. I. p. 211. Waarom stelt PFEIFFER dezen naam vóór den ouderen *Odostemon*? Hiermede in verband staat, dat PFEIFFER bij *Odostemon*, behalve het citaat van 1817, nog een citaat geeft van 1818, dus nà NUTTALL's instelling van den naam *Mahonia*.

Volgens de „Standardized Plantnames" is *Odostemon* de juiste naam volgens de Philadelphia Code.

De naam *Odostemon* wordt in den Index Kewensis Suppl. IV 1913 als een wettige gepubliceerd met o. a. de soorten *aquifolium, nervosus* en *nutkanus*, alle van RYDBERG 1906. Overigens vond ik den naam nergens.

Dr. BIJHOUWER was zoo welwillend mij van uit de rijkvoorziene bibliotheek van het Arnold Arboretum in Amerika over een en ander in te lichten.

RAFINESQUE schreef in Journal de Phys. etc. LXXXIX 1819 op pag. 259: „Les *Berberis aquifolium* et *B. nervosa*, PURSH, forment le genre *Odostemon* RAF. M, M. 1817, NUTTALL a changé mal à

propos ce bon nom en 1818 en *Mahonia*, le dédidant à un jardinier qui ne méritait pas cet honneur. *Odostemon* doit prévaloir." [1])

Wat staat nu in de Monthly Magazine van 1817? Niets! schrijft Dr. BIJHOUWER. Maar in het Februari nummer van 1818 (jaargang II), staat een bespreking door RAFINESQUE van PURSH „Flora Americae septentrionalis", waarbij hij (RAFINESQUE) op pag. 265 schrijft: „250 *Berberis Aquifolium* and *B. nervosa* must form a genus quite different from *Berberis*, to which RAFINESQUE has given the name of *Odostemon* in Florula Missurica." En in het vierde deel van de „Magazine" (Jan. 1819) schrijft hij in een bespreking van NUTTALL's „Genera of N.Am.plants", op p. 192: „56 *Mahonia* NUTTALL is our *Odostemon*, a previous and better name. The gardener MAC MAHON did non deserve the dedication of a genus".

De zaak komt dus neer op de Florula Missurica van RAFINESQUE. En deze is, volgens de inlichting van Dr. BIJHOUWER, nooit gepubliceerd! En de verwijzing er naar in de Monthly Magazine van Febr. 1818 kan niet (Art. 38) als een geldige publicatie van den naam ODOSTEMON worden aangenomen, ook al wordt de naam ODOSTEMON er bij genoemd met twee reeds bekende soorten. [2]) Doch het zal toch goed zijn, dat dit bijzonder geval onder het oog wordt genomen van een internationaal congres.

Nog een bijzonderheid is, dat niet alleen PFEIFFER maar ook RAFINESQUE zelf in 1819 zich moet vergist hebben, toen hij als de oorspronkelijke plaats van den naam *Odostemon* de Monthly Magazine van 1817 noemde, i. p. v. 1819; cf. eene dergelijke vergissing in Nr. 7*a*, achteraan.

Mahonia japonica, zooals die gewoonlijk in tuinen voorkomt, is gebleken *M. Bealii* CARR. Fl. d. Serr. X 1854 (*Berberis* — FORT.

---

[1]) SARGENT geeft in zijn „Sylva" deel VII p. 86 op dat BERNARD MAC MAHON een Ier van goede geboorte en van fortuin was, die door eene politieke oorzaak naar Amerika ging, waar hij de vriendschap genoot van aanzienlijke amerikanen. In 1809 stichtte hij eene kweekerij; terwijl de door hem in 1806 gepubliceerde „American Gardener's Calendar" verscheidene edities beleefde en nog „one of the most comprehensive and useful books of its class" is.

[2]) Het werk van NUTTALL is klaarblijkelijk na Februari 1818 gepubliceerd; anders zou RAFINESQUE in het Februari-nummer van de M. M. NUTTALL's naam *Mahonia* wel genoemd hebben. Hiermede in overeenstemming is, dat het patent aan den uitgever voor de publicatie van NUTTALL's „Genera" 3 April 1818 gedateerd is. Maar daarentegen noemt RAFINESQUE in het Januarinummer 1818 van het M. M. NUTTALL's naam MACLURA als synonym van zijn (RAFINESQUE's) naam *Ioxylon* (zie bij nr. 7a *Maclura* enz.). Had hij dus NUTTALL's „Genera" reeds in Januari?

Indien de uitgaaf der „Genera" vóór Februari 1818 geschiedde, heeft de naam ODOSTEMON in geen geval prioriteitswaarde.

Gard. Chron. 1850) te zijn, terwijl de echte *M. japonica* DEC. zeldzaam is. SCHNEIDER heeft in zijne „Laubholzkunde" *M. Bealii* nog als var. van *M. japonica;* de bladen der varieteit zijn meer rond, het eindblaadje is grooter. TAROUCA heeft *M. Bealii.*

Mahonia Aquifolium [1]) wordt door den amerikaan RYDBERG in Bull. Torr. Bot. Club 1906 *Odostemon aquifolium* genoemd, naast een O. *nutkanus.* REHDER geeft in zijn „Manual", als synonym van *Mahonia Aquifolium, O. nutkanus* RYDB.; doch *O. aquifolium* RYDB. wordt door hem geïdentificeerd met *Mahonia repens.*

De schrijver van den Index Kewensis 4e suppl. heeft waarschijnlijk tengevolge van het verkeerde jaartal 1818 achter *Odostemon* RAF. (zie hierboven) dezen naam in plaats van *Mahonia* verkozen en RYDBERG's publicatie als basis der soortnamen.

De namen van RYDBERG worden in het 4de suppl. als wettige namen aangegeven, ofschoon dezelfde soorten in het eerste deel onder *Berberis* staan, eveneens als wettige namen. De Index Kewensis geeft op die wijze ook al geen zekerheid, dat zijn gebruikers dezelfde namen aan dezelfde planten geven. En, indien REHDER gelijk heeft, geven degenen, die den naam *Odostemon* overnemen, onder *O. aquifolium* RYDB. een andere plant of andere zaden dan degenen die den naam *Mahonia* behouden en *M. Aquifolium* NUTT. op hunne etiketten, lijsten, enz. plaatsen! Cf. ook Nr. 25, 26 (*Azalea*-soorten).

Worden, zou ik bij deze gelegenheid willen vragen, de namen in Herbaria en Botanische tuinen, op zaadlijsten, enz. welke op den Index Kewensis steunen, telkens nagezien en eventueel veranderd bij het verschijnen van een nieuw supplement van den Index Kewensis? Misschien in de Herbaria en Botanische tuinen die zich de luxe permitteeren van twee exemplaren van den Index en supplementen te koopen en deze tot één exemplaar te verwerken, waarbij dan tevens de voorkomende veranderingen van namen uitgevonden worden; maar van de andere is het zeer twijfelachtig; het zou een zeer tijdroovend werk zijn. Bovendien geldt voor beide groepen, dat de Index Kewensis als basis verkozen werd niet omdat deze de beste namen geeft (dat is niet eens mogelijk) maar omdat het een onveranderlijke basis is of, beter gezegd, was. Het zou dus zeer begrijpelijk zijn indien door Herbaria enz. alle veranderingen van namen genegeerd werden en aan den éérst gepubli-

[1]) PURSH schrijft in zijne Flora Am. Sept. I 1814 *Berberis Aquifolium;* maar er is geen kwestie van een ouden geslachtsnaam. Daarom is het beter om *B. aquifolia* te schrijven. *Aquifolium* is een oude geslachtsnaam van TOURNEFORT (later ook SCOPOLI e. a.) in verband met het geslacht *Ilex;* daarom schrijven we *Ilex Aquifolium* L.

Op dezelfde wijze moeten wij *Achillea Millefolium (Millefolium* TOURNEF., KOCH, etc.) schrijven doch *Spiraea millefolia* AUCT.

ceerden naam vastgehouden werd. Indien men de veranderingen overneemt, is het eind ervan niet te overzien; en dan moet men verlangen dat *alle* namen verbeterd worden, zij het ook naar een subjectieve maatstaf. Die algeheele verbetering is echter eene onmogelijkheid; de Index zou verdrinken in de zee van moeilijkheden en telkens zouden veranderde namen nog weder moeten veranderd worden; en de Index zou de eenige waarde verliezen, die hij op het oogenblik voor vele instituten heeft, n.l. die van onveranderlijkheid, zij het ook van vele foutieve namen incluis.

Nr. 8. *Magnolia denudata, purpurea, discolor, obovata* en *liliflora; M. precia, Yulan, conspicua* en *denudata; M. hypoleuca* en *obovata.*

Kruisverandering van namen.

Wij zijn gewend *Magnolia purpurea* of *discolor* der kweekerijen officieel *M. denudata* te noemen, *M. Yulan* of *conspicua* der kweekerijen *M. precia;* en dan kennen zoowel practici als botanici eene *M. hypoleuca* met komvormige, roomkleurige bloemen en met zeer groote bladen.

BAILEY is begonnen in zijn „Cyclopedia" om *Magnolia precia* (*Yulan, conspicua*) *M. denudata* te noemen, en *Magnolia denudata (purpurea, discolor, obovata): M. liliflora.* De Joint Committee gaat in de „Standardized Plantnames" niet zoo ver; wel heeft zij *Magnolia liliflora* in BAILEY's zin, maar daarnaast *M. conspicua* in europeeschen zin. Daarentegen gaat REHDER in zijn „Manual" van 1927 verder dan BAILEY; hij heeft *Magnolia liliflora* en *M. denudata* beide in BAILEY's zin; en daarnaast nog *M. obovata* in plaats van *M. hypoleuca.*

Wij hebben dus niet alleen drie soorten, welke een anderen naam krijgen; maar twee bestaande namen krijgen een andere beteekenis; dat is het hinderlijke er van; iedere kruiswisseling van namen geeft verwarring. Een amerikaan, die zich aan REHDER houdt, noemt *Magnolia denudata* de plant, welke volgens een europeesch botanicus of kweeker *M. precia (Yulan)* is; en hij noemt *M. obovata* de plant, welke de europeaan *M. hypoleuca* noemt. Wanneer een europeesch kweeker zulk eenen amerikaan *M. denudata* (*obovata*) wil aanbieden, moet hij den naam *M. liliflora* gebruiken.

Wij zullen nu weder nagaan of die naamsveranderingen gewettigd zijn; en daartoe bezien wij weder de oorspronkelijke beschrijvingen.

LAMARCK beschrijft in zijne „Encyclopédie méthodique" deel III (1789) voor het eerst *Magnolia denudata* en *M. liliflora.* DESFONTAINES voegt hier in zijn „Histoire des arbres et arbrisseaux

etc." van 1809 *M. Yulan* aan toe, welke door LAMARCK in het supplement van zijne „Encyclopédie" (1813) wordt overgenomen.

Van LAMARCK's beschrijvingen der drie soorten geef ik het hoofdzakelijke:

Magnolia denudata is een „arbrisseau" met „fleurs rouges"; van een kelk wordt niet gerept. In het supplement schrijft hij, dat dit dezelfde plant is, welke door VENTENAT in het prachtwerk „Jardin de la Malmaison" 1802/3 *M. discolor* genoemd werd (met o. a. *M. denudata* LAM. als synonym), door CURTIS in Bot. Mag. XI, 1797 onder nr. 390 *M. purpurea* en door WILLDENOW en THUNBERG : *M. obovata*. De gekleurde afbeelding van VENTENAT en van CURTIS geven ontegenzeggelijk onze *M. denudata* (*purpurea* etc.) in europeeschen zin; er staat trouwens in beide gevallen bij, dat de bloem een driebladige kelk en een zesbladige kroon heeft.

Dezelfde soort is ook door SALISBURY in „The Paradisus londinensis" 1806 beschreven onder den naam *Magnolia gracilis*. Als synonymen worden genoemd *M. tomentosa* THUNB. in Linn. Transact. T. 2 (1794) p. 356 [1]), *M. glauca* α THUNB. Fl. jap. en de naam *Kobus* van KAEMPFER. Ofschoon SALISBURY schrijft: „a distinct species from *M. purpurea* of our gardens", komt de beschrijving toch met onze *M. purpurea* overeen; hoofdzaak daarbij zijn de opgegeven „leaves not so broad" (n.l. in vergelijking met *M. purpurea)*, „calyx 3-phyllus ..... Petals 6, pale purple with their outside exceedingly dark but the colour gradually vanishing on both sides till the inside at last is almost white". De gekleurde plaat geeft de kroonbladen nog al smal, 1¼—1½ : 5 c.M., wijnrood, binnen rose; groene kelk. KOEHNE en SCHNEIDER beschouwen haar als synonym van *M. denudata (obovata* etc.); REHDER in zijn „Manual" van 1927 als varieteit van zijne *M. liliiflora* (onze *denudata*) wegens de smallere bladen en kleinere donker purpere bloemen.

Derhalve is *M. denudata* LAM. wel degelijk onze z.g. *M. purpurea* of *discolor*.

Magnolia liliiflora wordt eveneens als „arbrisseau" beschreven, doch met „fleurs blanches" die „paraissent beaucoup plus grandes que dans le *M. denudata*"; ook hier wordt geen kelk genoemd.

In de tweede editie van DUHAMEL's „Traité des arbres et arbustes etc." (1801—19) wordt in het tweede deel (1804), naast *M. discolor* (met gekleurde bloeitak), eene *M. precia* vegetatief beschreven (o. a. hoogte 30 à 40 voet); gebloeid had de soort toen

---

[1]) *M. tomentosa* THUNB. is p. p. = *M. Kobus* DC., p. p. = *Edgeworthia chrysantha* LINDL.

nog niet in Frankrijk, staat er bij vermeld. Maar zij was reeds bij missionarissen van China bekend onder den naam *Yulan*; en CORREA DA SERRA had haar den naam *precia* gegeven omdat de bloemen vóór het blad verschijnen (cf. VENTENAT „Jard. de Malm", in een noot bij nr. 24). Deze *M. precia* CORREA of DUH. is ongetwijfeld dezelfde plant als *M. liliflora* LAM.

In het supplement der „Encyclopédie" (1813) noemt LAMARCK *Magnolia Yulan* DESF. (*M. precia* DUH.); „son tronc est droit [1]; hauteur 30 à 36 pieds". „Les fleurs ont la blancheur du Lis. Corolle de 5 à 6 pétales, entourés d'un calice à 4 folioles concaves". „Cette belle espèce se rapproche du *M. denudata.*"

Deze beschrijving is een mengsel van *M. precia* en *M. denudata* in europeeschen zin; de witte bloemen en de boomvorm wijzen op *M. precia,* de kelk op *M. denudata.*

De naam *Magnolia Yulan* DESF. is dus in ieder geval verwerpelijk; maar de naam *M. liliflora* is een oudere dus wettiger dan *M. precia.* Een vierde naam, *M. conspicua* SAL. (Parad. Londin. 1806), komt pas in aanmerking, indien de namen *liliflora* en *precia* onvoldoende worden geacht; de beschrijving er van is uitnemend, o. a. „Calyx nullus" (geen kelk); .... „petalis 9, 3 exterioribus vix minoribus" (Kroonbladen 9, de buitenste 3 nauwelijks kleiner dan de binnenste 6) .... „Petals .... whi te". Met gekleurde afbeelding.

Derhalve is *M. liliflora* LAM. de wettige naam voor onze *M. Yulan* (*conspicua, precia*).

Nu hebben we nog *Magnolia obovata.* THUNBERG heeft haar het eerst beschreven in Transact. Linn. Soc. Lond. 2, 1794, p. 336; hij beschrijft haar aldus (fide WILLDENOW in Sp. pl. 1805): *M.* (*obovata*) *foliis obovatis subtus parallelo-nervis reticulatis*; hiermede komen we niet verder. In de langere beschrijving staat: *Folia .... palmaria usque pedalia* (bladen een palm tot een voet lang). Dat is onze *Magnolia hypoleuca,* welke dus werkelijk den naam *M. obovata* moet dragen, want de naam *M. hypoleuca* is jonger (van SIEBOLD en ZUCCARINI afkomstig). WILLDENOW is in zijn „Species plantarum" van 1805 begonnen om THUNBERG's soort verkeerd te interpreteeren en gelijk te stellen met *M. purpurea* CURTIS; hij noemt haar dan ook „Rothe Magnolia". CURTIS' diagnose luidt: *M.* (*purpurea*) *floribus hexapetalis, petalis extus purpureis*; uit het zestal kroonbladen volgt wel, dat dit eene soort is, welke bovendien 3 kelkbladen bezit.

Ons besluit is dus, dat *M. precia (Yulan, conspicua)* moet heeten: *M. liliflora* LAM.; maar dat de naam *M. denudata* kan

---

[1]) DESFONTAINES schrijft ook „caule arboreo" (boomvormig).

blijven in den zin van onze *M. discolor, purpurea.* Helaas moet bovendien *M. hypoleuca: M. obovata* THUNB. (non WILLD. nec AUCT. seq.) heeten.

Daarover ware weder internationaal overleg gewenscht; wij zijn geen slaven van onze nomenclatuurregels en kunnen eene lijst van te-verwerpen-soortnamen als doofpot aanschaffen. Maar dergelijk afwijken van de Regels mag slechts door de botanici gezamenlijk gesanctionneerd worden. En over de interpretatie van *M. denudata* LAM., waaromtrent ik het niet met REHDER eens ben, moet eveneens internationaal overlegd en overeengekomen worden.

Nr. 9. *Stuartia* en *Stewartia.*

Stewartia is een naam van LINNAEUS, in het jaar 1741 gegeven ter eere van den „Promotor Botanices" STEWART; in Species Plantarum 1753 beschrijft LINNAEUS *Stewartia Malacodendron* (*Malacodendron* is een geslacht van MITCHELL in 1748); CATESBY veranderde in zijne Flora van Carolina in 1743, III, p. 13, den naam in *Stuartia.*[1])

CAVANILLES verdeelde in 1788 het geslacht in tweeën, *Stewartia* en *Malachodendron*; en ENDLICHER maakte er in 1840 twee secties van met den gemeenschappelijken geslachtsnaam *Stuartia.* LINDLEY nam dien geslachtsnaam over in zijn „Vegetable Kingdom" van 1847. LOUDON, KOCH, KOEHNE, DIPPEL hebben alle den naam *Stuartia.*

Maar SZYSZYLOWICZ noemt het geslacht in ENGLER u. PRANTL's „Natürliche Pflanzenfamilien" 1895 weder *Stewartia*; en sedert vinden wij dien naam met recht ook in BAILEY, SCHNEIDER en REHDER's werken. Toch wordt *Stuartia* nog veel gebruikt o. a. door SILVA TAROUCA; het zal goed zijn den naam *Stewartia* op een Internationaal congres vast te leggen.

Nr. 10. *Tilia europaea* en *platyphyllos; T. americana* en *glabra.*

Blijft bij splitsing eener soort de oude naam geldig?

Wanneer is een oude beschrijving voldoende?

LINNAEUS kende in 1737 (Hortus Cliffortianus) slechts ééne soort, welke volgens zijn systeem eenvoudig *Tilia* heette; een soortnaam (phrase) was in zulk geval niet noodig en triviaalnamen (onze soortnamen) waren nog niet uitgevonden.

In 1753 (Species plantarum) kende LINNAEUS, behalve de europeesche Linde, ook een amerikaansche soort; hij noemt ze

---

[1]) De familienaam wordt STEWART, STEUART en STUART geschreven.

met de in dat jaar aan de wereld vertoonde triviaalnamen, *Tilia europaea* en *Tilia americana*.

Onder *T. europaea* werd door hem allereerst onze grootbladige Linde (*T. platyphyllos* SCOP.), met den synonym *T. femina folio majore* BAUH. verstaan, maar bovendien, als var. γ *Tilia femina folio minore* BAUH., onze kleinbladige Linde (*T. cordata* MILL.).

De phrase (Linneaansche soortnaam) van *Tilia europaea* luidt: *Tilia floribus nectario destitutis* (*Tilia* met bloemen zonder nectarblaadjes).

Deze beschrijving voldoet aan de eischen in den tijd van LINNAEUS en wij moeten haar dus, evenals dén naam, voor geldig nemen, ook al kan de soort er thans niet mede onderscheiden worden van andere Tilia-soorten zonder honingbloemblaadjes. Cf. Inleidend geval I nr. 1 *Pinus halepensis*.

En ook bij splitsing der soort heeft de naam blijvend recht van bestaan voor een deel der oorspronkelijke soort, volgens art. 45 en 47 der Internationale Regels van Nomenclatuur.

Art. 45 en 47 luiden aldus:

Art. 45. When a genus is divided into two or more genera, the name must be kept and given to one of the principle divisions .....

Art. 47. When a species .... is devided into two or more groups of the same nature, if one of the two forms was distinguished or described earlier than the other, the name is retained for that form.

Ofschoon deze artikelen niet volmaakt zijn, geven ze toch voldoende aan, dat bij splitsing van een groep de oude naam voor een deel der groep moet gehandhaafd blijven. In ons geval is het voornaamste deel van *T. europaea* L., het deel tevens, dat door LINNAEUS voorop geplaatst werd, de grootbladerige Lindesoort, zooals uit bovengenoemde synonym en variëteit blijkt.

MILLER (Dict. 1768) is de eerste die *Tilia europaea* L. in twee soorten splitst n.l. *T. europaea* s.s. (in engeren zin) en *T. cordata*. Met *T. cordata* bedoelt hij onze kleinbladige Linde; immers geeft hij BAUHIN's synonym *T. femina folio minore*, terwijl hij bovendien, volgens ELWES en HENRY, opgeeft dat de soort wild in Engeland voorkomt. Zijne *T. europaea* stelt onze grootbladige soort voor. DUROI neemt deze namen in zijn „Harbkesche Wilde Baumzucht" over.

Het behoud van den naam *europaea* voor een deel der oorspronkelijke soort is in overeenstemming met art. 47 onzer tegenwoordige internationale nomenclatuurregels. Maar in 1772 gaf SCOPOLI in zijne „Flora carniolica" ed. 2, de namen *T. ulmifolia* en *T. platyphyllos*. EHRHART gaf later de namen *T. parvifolia* en *T. grandi-*

folia; VENTENAT [1]) noemde hen ten slotte *T. microphylla* en *T. platyphyllos.* VENTENAT geeft daarbij de reden op waarom de namen *europaea* en *americana* van LINNAEUS moesten verdwijnen: „comme il existe plusieurs espèces dintinctes, soit en Europe, soit en Amérique, il est évident que les noms d'*europaea* et d'*americana* ne peuvent pas être conservés, puisqu'ils donnent lieu de supposer que les autres espèces ne sont point originaires de l'Europe ou de l'Amérique".

Deze beweegreden moge op zichzelf juist zijn, er is echter nimmer naar gehandeld; volgens onze huidige regels is een soortnaam zelfs geldig al geeft hij een verkeerde groeiplaats op (b.v. *Azalea indica*).

Toch is de naam *T. europaea* MILL. (L. s.s.) algemeen vervangen door *T. platyphyllos* van SCOPOLI, teneinde verwarring te voorkomen, welke echter volstrekt niet behoeft te bestaan. Wil men dezen naam met recht handhaven dan moet hij alsnog op eene lijst van „nomina specifica conservanda" gebracht worden.

De phrase der amerikaansche soort, *T. americana,* van LINNAEUS, luidt: *Tilia floribus nectario instructis* (*Tilia* met de bloemen voorzien van nectarblaadjes). Deze soort wordt eenigszins nader bepaald door de synonyme namen *Tilia foliis majoribus mucronatis* GRON. (*Tilia* met groote bladen) en *Tilia amplissimis glabris foliis, nostratis similis* PLUK. (*Tilia* met zeer groote, kale bladen).

Tilia americana L werd niet gesplitst; maar VENTENAT l. c. herdoopte haar tot *T. glabra* om bovenvermelde reden; en deze naam wordt thans, in 1927, door REHDER in zijn „Manual" overgenomen.

REHDER is het namelijk eens met SARGENT (in Bot. Gaz. 66 1918 p. 224), dat LINNAEUS' soort te weinig onderscheidbaar is; met zijne *T. americana* kunnen volgens hem verschillende amerikaansche soorten bedoeld zijn.

LINNAEUS geeft als auteurs bij zijnen soortnaam (phrase) en bij zijne synonymen, KALM, GRONOVIUS en PLUKENET op. KALM had in Amerika gereisd; en GRONOVIUS beschreef de planten, door CLAYTON aldaar verzameld. Nu schrijft SARGENT l.c. dat het zeer onwaarschijnlijk is, dat KALM de noordelijke kaalbladige Linde gevonden en beschreven heeft; daar, waar hij reisde, waren andere soorten (tegenwoordig bekend als *neglecta* en *heterophylla)* veel-

---

[1]) In „Monographie du genre Tilleul par le citoyen VENTENAT, lu le II névrose an 8 (1799)"; gedrukt in Mém. de l'Inst. nat. des sc. et arts — Cl. des sc. Math. et Phys., T. IV An. XI (1802). Volgens SARGENT is er een spaansche druk van 1800, getiteld „Monografía del genero Tilo" in het 2e Vol. van „Anales de Historia Natural", p. 62. Hierin is dus de oudste gedrukte beschrijving.

vuldiger; en de soort komt in het geheel niet voor in het gebied van CLAYTON.

Ongelukkig is er niets van *Tilia americana* in LINNAEUS' herbarium, zoodat de kwestie onopgelost blijft. Maar VENTENAT, die den naam *glabra* maakte en wiens *T. glabra* door SARGENT en REHDER zonder eenigen twijfel als de noordelijke kaalbladige Linde erkend wordt, identificeerde zijne *Tilia glabra* met LINNAEUS' *T. americana;* en NUTTALL, DECANDOLLE, HOOKER e. a. namen dien naam *T. glabra* eenvoudig van VENTENAT over; op prioriteit werd toen nog niet gelet. Latere auteurs hebben vrijwel alle den naam *T. americana,* als zijnde de oudste. En het komt me voor, dat we terwille der eenheid zoolang mogelijk moeten vasthouden aan den oudsten naam; zoodra we daar van afwijken, komen er persoonlijke opvattingen, die de eenheid in gevaar brengen.

LINNAEUS' soortnaam (phrase) is voldoende om de soort van de eenige andere toen bekende soort te onderscheiden; meer mag niet verwacht worden. En zijne synonymen geven bovendien duidelijk de Noord-Amerikaansche kaalbladige Linde aan. Er kan met zijnen naam geen misverstand ontstaan. De naam *Tilia americana* mag dus blijven bestaan. Maar een internationaal congres moet de zaak beslissen.

Nr. 11*a*. *Ailantus glandulosa, Cacodendron* en *altissima.*

Eene onzekere soort.

Ailanthus [1]) *glandulosa* DESF., in Mem. Par. 1786(1789) p. 265 t. 8, heeft een ouderen geslachtsnaam n.l. *Pongelion,* en twee oudere soortnamen n.l. *Cacodendron* en *altissima;* zij zou dus eigenlijk heel anders moeten heeten dan wij gewend zijn. Maar de geslachtsnaam *Pongelion* (van ADANSON in 1763 afkomstig) is door het internationaal botanisch congres van Weenen op de lijst der te-verwerpen-namen geplaatst. Hoe staat het met die twee oudere soortnamen?. [2])

EHRHART beschreef in 1783 (Hann. Mag.) en 1786 (Beitr. III) een *Rhus Cacodendron*; zij werd en wordt voor onze *Ailantus glandulosa* gehouden; SCHNINZ & THELLUNG noemen haar in hunne Fl. Adv. Montpellier (Mém. Soc. Sci. Nat. Cherb. vol. 38, 1912) deswege *A. Cacodendron.* Maar EHRHART beschrijft geene bloemen en noemt geen klieren aan de blaadjes; de identificatie is dus onzeker.

MILLER beschreef in 1768 eene *Toxicodendron altissimum;* deze

[1]) Deze naam wordt afgeleid van den inlandschen naam Ailanto.

[2]) Een jongere dus per se onwettige naam is *Ailanthus Pongelion* GMEL. 1796 (Syst. Veget. I. p. 726).

wordt door BEISSNER en in den „Index Kewensis" voor *Rhus succedanea* L. gehouden; deze *Rh. succedanea* staat naast *Rh. Vernix*. Tot *Rhus succedanea* L. werd in DESFONTAINE's tijd ook de boom gerekend welke door dezen *Ailanthus glandulosa* werd genoemd.

DESFONTAINES schrijft in „Mémoires de mathematique et de physique tiré's des régistres de l'académie royale des sciences" (saamgebonden met „Histoire de l'A. r. d. sc.", welke in 1789 gedrukt werden, doch tot l'Année 1786 der Académie behooren) een opstel, getiteld „Un nouveau genre d'arbre. *Ailanthus glandulosa*, Ailanthe glanduleux". Daar lezen wij:

Le nouvel arbre ...., nous le possédons depuis longtemps dans nos jardins. Il avait été pris, jusqu'à ce jour, par la plupart des botanistes, pour le *Rhus succedanea* L. ...., parcequ'on n'en avait pas encore observé la fructification .... En dan geeft DESFONTAINES eene uitvoerige beschrijving der geheele plant, waarin o. a. voorkomt: folioles .... on voit latéralement, vers leur base, quelques dents obtuses. glanduleuses en dessous; ..... Eene afbeelding van bloeitak en bloeidétails stelt duidelijk onzen Hemelboom voor.

In andere werken dan de bovengenoemde vond ik MILLER's soort *T. altissimum* niet genoemd, hoewel andere *Toxicodendron*-soorten van MILLER er wèl genoemd worden. SWINGLE is plotseling met de identificatie *Toxicodendron altissimum* MILLER = *Ailanthus glandulosa* DESF. voor den dag gekomen; en hij noemt haar dan ook *Ailanthus altissima* n. c. (zie SWINGLE Wash. Ac. Sc. VI 1926 p. 490). REHDER neemt dien naam in zijn „Manual" van 1927 over.

Op mijn verzoek was de Directeur der Kew Gardens zoo vriendelijk om mij MILLER's beschrijving toe te sturen; zij luidt aldus: 10. *Toxicodendron (altissimum) foliis pinnatis sessilibus, lobis acuminatis.* The tallest poison-tree with winged leaves, whose lobes are pointed, and fit close to the foot-stalks. Fasi no Ki. Arbor Vernicifera spuria, sylvestris angustifolia. KAEMPF. Amoen. 794. The spurious Vernice-tree with narrow leaves .....

The tenth sort came from China. This grows to a large size, sending out many branches on every side, which are garnished with very long winged leaves, each leaf having fourteen or fifteen pair of lobes, which fit close to the midrib; as this has not produced flowers in England, so we are at a loss where to place it, but it is hardy enough to live in the open air in winter. This propagates fast enough by the many suckers sent out from the roots. (MILLER, Gard. Dict. Ed. VIII. 1768).

Zij wordt dus beschreven als een giftboom; en ook overigens kan ik er geen aanleiding in vinden om haar met *Ailantus glandulosa*

te vereenzelvigen. Ten opzichte van den naam dezer soort is alweder internationaal overleg noodig.

Nr. 11*b*. *Vitis Coignetiae* en *Kaempferi*.

Eene onzekere soort en een ephemere soortnaam.

Een andere, hoewel minder, onzekere naam is *Vitis Labrusca* THUNBERG Fl. Jap. 1784 (non LINN.) en in verband daarmede *V. Kaempferi* KOCH in Hort. Dendr. 1853; deze „Hortus Dendrologicus" geeft slechts een opsomming van namen, en KOCH plaatst THUNBERG's soortnaam eenvoudig als synonym onder zijne *V. Kaempferi*. Daarnaast heeft KOCH *V. Labrusca* L. en *V. ficifolia β Thunbergii* (*V. Thunbergii* S. u. Z. 1830 [1])).

THUNBERG beschrijft zijne *V. Labrusca* aldus: *foliis cordatis subtrilobis dentatis subtus ferrugineo-tomentosis*. Nu schrijft REHDER in „Journal of the Arnold Arboretum" VII 1926 p. 31, dat THUNBERG's soort slechts *V. Coignetiae* PULLIARD in PLANCHON 1883 of *V. Thunbergii* S. u. Z. 1830 kan zijn; de „folia subtriloba" en „subtus ferrugineo-tomentosa" passen beter op *V. Coignetiae;* en KOCH zelf beschouwt immers ook *V. Thunbergii* als een andere soort dan zijne *V. Kaempferi*. Derhalve stelt REHDER *V. Kaempferi* KOCH = *V. Coignetiae* PULL. en geeft aan deze soort den ouderen naam van KOCH.

Ik acht dit voorbarig, daar KOCH's soortnaam alleen op THUNBERG's beschrijving berust; en het feit dat KOCH in zijne uitvoerige Dendrologie, dl. I 1869, zijne eigen *V. Kaempferi* noch THUNBERG's *V. Labrusca* noemt, is te meer reden om de zaak eerst nader te overleggen, en om het liefst *V. Kaempferi* KOCH met THUNBERG's beschrijving als een aparte onzekere soort te houden, doch niet met eene later beschrevene soort te identificeeren.

TAROUCA en SCHNEIDER volgen REHDER gelukkig niet hierbij.

Nr. 12. *Lespedeza formosa, Sieboldii* en *racemosa, Desmodium penduliflorum. Exochorda grandiflora* en *racemosa*.

Zijn namen, welke op verkeerde identificatie berusten of welker beschrijvingen fouten bevatten, ongeldig, zoodat zij eventueel geen wettige namen kunnen worden?

Onzekere soorten, wat er mede te doen?

Lespedeza formosa KOEHNE en REHDER (*L. Sieboldii* MIQ., *L. racemosa* DIPP., *Desmodium penduliflorum* OUD., *D. formosum* VOGEL) heeft bloemtrossen, welke volgens REHDER 8—20 c.M.

[1]) SIEBOLD en ZUCCARINI schrijven reeds in Abh. Bayr. Ak. Wiss. IV 2 1846, p. 198, dat *V. ficifolia* BUNGE eene vorm is van hunne *V. Thunbergii*, met minder ingesneden bladen.

lang zijn; SCHNEIDER schrijft hetzelfde van zijne *L. Sieboldii;* MIQUEL, de auteur van dezen soortnaam in Ann. Mus. L. B. 1867 III, p. 47, beschrijft de trossen als „longi" (lang), DECANDOLLE in zijn „Prodromus" als „longissimi" (zeer lang). De trossen zijn veel langer dan de bladen, in wier oksels zij staan; OUDEMANS beeldt ze in „Neerlands Plantentuin" II 1866 op plaat II af, 2—3 maal de lengte van het blad.

Lespedeza viatorum CHAMP. (in HOOKER, Kew Journal IV 1852 p. 47) heeft daarentegen volgens de oorspronkelijke beschrijving bl. trossen welke 1—2 duim lang zijn (dus 2½—5 c.M.), soms langer, terwijl de bladen 1½—2½ duim zijn. Trossen en bladen zijn dus ongeveer even lang; CHAMPION schrijft: *racemis folia aequantibus longioribusve* (met trossen welke even lang of langer dan de bladen zijn); dit langere kan, gezien de gegeven afmetingen, nimmer veel zijn.

Tenslotte is *Desmodium formosum* volgens den auteur VOGEL (in Nov. Act. Nat. Cur. XIX Suppl. I 1843, p. 29) voorzien van trossen welke langer zijn dan de bladen (*racemis .... folio longioribus*). Maar de bladsteel wordt opgegeven als wat langer dan een duim, het eindblaadje tot een duim toe; dus de geheele lengte van het blad is ongeveer twee duim of 5 c.M.; terwijl „racemi ¾—1½ ′ longi ″ dus 2—4 c.M. lang worden opgegeven. Het langer zijn der trossen dan de bladen is met die maten in strijd en zal dus zeker nooit veel zijn.

Naar dit kenmerk te oordeelen is er dus veel voor SCHNEIDER's opvatting te zeggen, dat *Desmodium formosum* VOGEL = *Lespedeza viatorum* CHAMP., en niet = *L. Sieboldii* MIQ. is. De naam *L. Sieboldii* is dan de wettige voor onze plant; en *Lespedeza viatorum* krijgt den soortnaam *formosa!*

Een derde opvatting staat in SARGENT's „Plantae Wilsonianae"; daar wordt *Lespedeza viatorum* CHAMP. als synonym van onze *Lespedeza formosa* gesteld. Dan wordt natuurlijk *Desmodium formosum,* ook al behoort zij tot *Lespedeza viatorum,* eveneens synonym van onze *Lespedeza* en wordt *formosa* weder haar oudste dus wettige naam.

Dit is weder eene kwestie, welke niet eenvoudig met de internationale Regels der Nomenclatuur kan uitgemaakt worden; men moet haar goed onderzoeken en dan bij meerderheid van stemmen den wettigen naam vaststellen. Anders komt er nooit eenheid.

Doch het komt mij voor dat dergelijke kwesties vermeden kunnen worden, indien we eene soort als *Desmodium formosum* VOGEL, welke door sommigen met *Lespedeza viatorum,* door anderen met *L. Sieboldii* geïdentificeerd wordt en waaraan dus iets onzekers kleeft, officieel (voor algemeen gebruik) op zich zelf

laten bestaan en niet vast als synonym aan een andere soort verbinden; dan kan de naam geen verwarring brengen in de nomenclatuur der andere soorten; en ieder kan de soort opvatten zooals hem het beste lijkt.

Een tweede voorbeeld van dergelijken aard is het volgende: REHDER heeft den naam *Exochorda racemosa* REHD. in plaats van *E. grandiflora* LINDL. 1858 gesteld, op grond van *Amelanchier racemosa* LINDL. Bot. Reg. 1847. Maar SCHNEIDER meent, dat deze soort van LINDLEY onvoldoende beschreven is om haar te identificeeren, en stelt haar daarom terzijde. Het is echter jammer dat hij den naam tegelijkertijd als synonym achter dien van *Exochorda grandiflora* heeft geplaatst.

Een derde voorbeeld levert *Picea Jezoensis* S. u. Z. in I nr. 13.

Maar wij keeren weder naar *Lespedeza* terug. Er bestaat nog een andere naam voor onze plant, n.l. *Lespedeza racemosa* DIPP. 1893; de soortnaam berust op dien van *Desmodium racemosum* SIEBOLD u. ZUCCARINI in Bayr. Ac. Wiss., Math. Phys. Cl. Bd. 4, 3te Abth. 1846; deze auteurs hielden hunne plant voor *Desmodium racemosum* DEC. 1825, welke een echte *Desmodium* is en nog onder dien naam geldt, of voor eene verwante soort. Indien SIEBOLD en ZUCCARINI gelijk hadden gehad met hunne identificatie, dan zou hunne naam *racemosum* niets te maken hebben met onze *Lespedeza Sieboldii*. Maar zij hadden ongelijk; en daardoor is SIEBOLD en ZUCCARINI's naam de oudste voor onze *Lespedeza Sieboldii*, doch ongeldig omdat als nieuwe soort (zooals de plant in werkelijkheid was) de naam *Desmodium racemosum* ongeldig was naast den reeds bestaanden naam *Desmodium racemosum* DEC. Bovendien hebben SIEBOLD en ZUCCARINI eene onvoldoende beschrijving gegeven. [1]) Indien zij eene beschrijving gegeven hadden, welke twijfelloos onze *Lespedeza Sieboldii* aanduidde en indien DECANDOLLE's naam gebleken ware een synoniem te zijn van een ouderen, geldigen naam voor zijne (DECANDOLLE's) plant, dan zou *racemosa* de oudste en bovendien geldige soortnaam van onze *L. Sieboldii* zijn. Cf. het geval van *Pinus inops* en *contorta* in Deel I nr. 6, waar wordt aangetoond, dat *Pinus inops* BONG. de wettige naam is van *P. contorta* LOUD., ofschoon BONGARD's naam op eene verkeerde determinatie of interpretatie berust. REHDER van het Arnold Arboretum acht den naam van BONGARD onwettig juist omdat hij het gevolg is van een verkeerde identificatie. Edoch, er bestaat geen artikel in de Internationale Regels van

---

[1]) „Specimina nostra recedunt (wijken af van *Desmodium racemosum* DEC.) foliolis subtus pilis s. setulis adpressis obsitis, floribus in apice ramorum paniculatim racemosis, calycibus hirtis. An distincta species?"

Nomenclatuur, waarbij onjuiste determinaties of interpretaties [2]) verboden worden, en dat namen verwerpt, welke op een dergelijke vergissing berusten.

Het schijnt mij ook verstandig toe dit zoo te laten. REHDER's principe zou onzekerheid en verwarring tot gevolg hebben. En het is steeds mogelijk om, wanneer een verkeerde identificatie tot een ongewenschten naam gevoerd heeft, dien naam op eene lijst van nomina specifica rejicienda te plaatsen.

Een ander voorbeeld van onjuiste identificatie wordt gevonden in I nr. 17 *Picea rubra* etc., en in II nr. 23*b* (*Acanthopanax pentaphyllus*).

Tot de kwestie of een naam ongeldig is indien hij op een fout bij de identificatie berust, behoort ook de vraag of en in hoever fouten in de beschrijving der soort den naam ongeldig maken. Een voorbeeld biedt de soort *Schoutenia ovata* KORTH., welke door anderen *Actinophora fragrans* WALL. genoemd wordt; de juiste auteuropgaaf is: (WALL.) BROWN in HORSF.; de inlandsche naam van den boom is *Walikoekoen*. De naam en beschrijving van KORTHALS dateeren van 1848 (officieel; onder het betreffende opstel in het Ned. Kruidk. Archief staat het jaartal 1839); WALLICH's naam *Actinophora fragrans* in 1829 is „nomen nudum"; BROWN in HORSFIELD's „Plantae javanicae rariores" 1852, gaf eene beschrijving der soort. Derhalve schijnt *Schoutenia ovata* KORTH. de wettige naam te zijn. Maar sommige betwisten dit omdat KORTHALS in zijne beschrijving kenmerken opgeeft, welke niet passen op de plant in kwestie. Nu is uit andere kenmerken voldoende duidelijk, dat onze z.g. *Walikoekoen* bedoeld is; en authentiek materiaal van KORTHALS bevestigt dit. Zijn nu die fouten in de beschrijving voldoende reden den naam ongeldig te verklaren? Ik meen van niet; en het zou ook veel moeilijkheid bij de nomenclatuur geven. Laten we den botanici het recht doen behouden om fouten te maken; wanneer het te erg is, ofschoon de soort kan herkend worden, is het altijd mogelijk om den naam op een Internationaal Congres met meerderheid van stemmen op de lijst van te-verwerpen-soortnamen te plaatsen; het moet niet van eene persoonlijke opvatting afhangen. Cf. „Le nom du *Walikoekoen* etc. in „Meded. van 's-Rijks Herbarium Leiden" no. 48 en 49, 1923.

---

[2]) De determinaties hebben betrekking op de betreffende plant, de interpretaties op de beschreven soorten, welke bij de determinatie in aanmerking komen. De identificatie is het resultaat van de interpretatie en de determinatie.

Nr. 13. *Halimodendrum* [1]) *Halodendrum* [1]) en *argenteum*.

Een verborgen tautologische naam.

In de dendrologische werken tot en met SCHNEIDER vindt men *Halimodendrum argenteum* FISCH. in DEC. Prodr. 1825; maar Graf VON TAROUCA in „Laubgehölze" en REHDER in zijn „Manual" noemen haar *Halimodendrum Halodendrum* VOSS.

De soort werd door LAMARCK in 1783 beschreven als *Caragana argentea*, doch eerder, in 1781, als *Robinia Halodendrum* door LINNAEUS F.

DECANDOLLE heeft het geslacht in een manuscript *Halodendrum* genoemd; ware die naam gedrukt, dan zou hij als soortnaam thans ongeldig zijn.

Daarna heeft DECANDOLLE den naam veranderd in *Halimodendron*, wegens *Halodendron* PET. THOUARS (dat later bleek = *Avicennia* L. te zijn).

Halimodendrum Halodendrum is, letterlijk, geen tautologische naam, doch in wezen eigenlijk wel.

Nr. 14. *Cytisus albus, Linkii, multiflorus* en *leucanthus*.

Het recht van prioriteit eener combinatie van geslachts- en soortnaam in vergelijking met dat van den soortnaam op zich zelf.

Alle dendrologische werken, van Loudon's „Arboretum et Fruticetum" tot en met REHDER's „Manual", geven de zelfde twee „witte Brem" soorten aan; maar de namen verschillen. KOCH 1869 heeft de afwijkende namen *Spartocytisus albus* KOCH en *Cytisus austriacus* var. *albus* KOCH; KOEHNE heeft *C. Linkii* JANKA en *Cytisus albus* HACQ.; LOUDON, DIPPEL en SCHNEIDER hebben *C. albus* LK en *C. leucanthus* W. et K.; REHDER ten slotte geeft *C. multiflorus* SW. en *C. albus* HACQ. Wie heeft of hebben gelijk?

De bij de twee soorten behoorende en algemeen als zoodanig erkende synonyme namen zijn:

Cytisus albus LK. met *Genista alba* LAM. 1786, *Spartium multiflorum* AIT. 1789, *Genista multiflora* DUH. 1804, *Cytisus albus* LK 1822, *C. multiflorus Sw.* 1827, *Genista multiflora* SPACH. 1845, *Spartocytisus albus* KOCH 1869.

Cytisus albus HACQ. 1790 met *C. leucanthus* W. et K. in WILLD. 1800 en *C. austriacus* var. *albus* KOCH 1869.

De oudste naam van beide groepen samen is dus *Genista alba* LAM. 1786; derhalve is *albus* allereerst wettige soortnaam, terwijl

---

[1]) De uitgang *on* wordt door mij overal in *um* veranderd.

Genista alba LAM. tot *Cytisus albus* LK behoort. *C. albus* LK is dus wettige naam.

Voor de andere soort is *C. albus* HACQ. de oudste naam; deze is geldig maar kan geen wettige naam der soort zijn wegens *C. albus* LK; derhalve is de wettige naam *C. leucanthus* W. et K.

LOUDON, DIPPEL en SCHNEIDER hebben dus gelijk.

REHDER verdedigt den naam *Cytisus albus* HACQ. naast dien van *C. multiflorus* SW. op deze wijze: *albus* in *Genista alba* LAM. 1786 is de oudste soortnaam, onafhankelijk van een der in aanmerking komende geslachten, en behoort bij *C. albus* LK; maar de combinatie *Cytisus albus* HACQ. 1790 is ouder dan de combinatie *C. albus* LK 1822, en daarom heeft de naam *C. albus* HACQ. prioriteitsrecht, terwijl *C. albus* LK den volgenden naam *C. multiflorus* SW. moet krijgen.

Volgens dit principe wordt relatieve prioriteit boven absolute gesteld, wat tegen den geest der Nomenclatuur Regels is. Maar met dit principe is stabiliteit van namen beter verzekerd. Men kan nooit weten of een oude soort, genaamd A a, in de toekomst in een ander geslacht B zal geplaatst worden en geïdentificeerd met een later gepubliceerde soort van dat geslacht, B b genaamd; dan zou die oudere soortnaam (B) a, indien hij voor de wettige wordt genomen, in staat zijn om eventueel den homonymen naam (B) a van eene reeds bestaande soort in het geslacht B te verdringen.

Derhalve is internationaal overleg niet slechts noodig voor de namen dezer twee *Cytisus*soorten op zich zelf, maar bovendien voor de principieele kwestie of de combinatie van een geslachts- en een soortnaam een prioriteitsrecht heeft dat boven hetzelfde recht van den soortnaam op zich zelf gaat. Zie ook bij *Rhododendrum japonicum* in II nr. 25 en bij *Acanthopanax pentaphyllus* in II nr. 23*b*.

Men zou ten slotte den homonymen naam *C. albus* als verwarring stichtend kunnen beschouwen en om die reden laten vervallen. Dan komt in de plaats van *C. albus* LK (*Genista alba* LAM.) *C. multiflorus* SW. (*Spartium* AIT.); *C. leucanthus* W. et K. kan zoo blijven. Dit hebben BAILEY in zijn „Cyclopedia" en de Amerikaansche Joint-Committee in hunne „Standardized Plantnames" uitgevoerd, TAROUCA en SCHNEIDER in hunne „Laubgehölze" 1923.

Maar deze wijze van doen is gevaarlijk; er behoeft geen vergissing met *C. albus* te ontstaan, indien de auteur er bij genoemd wordt. En indien men den naam *C. albus* verwerpt, moet men natuurlijk alle dergelijke homonyme namen verwerpen, b.v. *Acer saccharinum* en *Cornus alba*, beide met de auteurs LINNAEUS en WANGENHEIM behept.

Nr. 15. *Chimonanthus* en *Meratia.*

LINNAEUS beschrijft in Sp. pl. 2e ed. 1762, *Calycanthus praecox* en *floridus.* LINDLEY beeldt in Bot. Reg. 6 1820 t. 451 eene *Chimonanthus fragrans* af; reeds in Bot. Reg. 5 1819 stelde hij het nieuwe geslacht *Chimonanthus* voor met eene diagnose en met de soort *fragrans,* naast *Calycanthus fertilis,* welke op t. 404 afgebeeld wordt.

Het verschil tusschen de twee soorten *fragrans* en *praecox* werd door de dendrologen niet erkend, en men schreef voortaan *Calycanthus* of *Chimonanthus praecox.*

Maar in het jaar 1818 had LOISELEUR in „Herbier général des amateurs", III, t. 173, de soort met den geslachtsnaam *Meratia* goed beschreven en afgebeeld (fide REHDER); en, ofschoon op den titel 1819 staat, werd volgens REHDER het gedeelte met nr. 173 *Meratia* uitgegeven vóór Juli 1818 (maandnummer 25 Juli 1818; ontleend aan de Bibliographie de France 1818); terwijl *Chimonanthus* door LINDLEY werd gepubliceerd na Oct. 1818; want die datum staat op plaat 404.

Daarom vindt men in SARGENT's „Plantae Wilsonianae" en in REHDER's „Manual" de plant als *Meratia praecox* REHD. & WILS. n.c. Ook BAILEY heeft den naam in zijne „Cyclopedia"; bij SCHNEIDER en TAROUCA vindt men nog *Chimonanthus.*

De moeilijkheid wordt natuurlijk vermeden door de soort onder *Calycanthus* te houden, zooals de Nederl. Dendrologische Vereeniging besloot.

Nr. 16. *Elaeagnus longipes* en *multiflora.*

Elaeagnus longipes A. GRAY 1859 en *E. edulis* SIEB. apud MAY in Rev. Hort. 1876 worden vrij algemeen als een zelfde soort beschouwd; de oudere dus wettige naam is dan *E. longipes* A. GRAY.

DECANDOLLE noemt deze soorten uit den aard nog niet in zijn „Prodromus" XIII, 1856. Maar hij geeft onder „species minus notae" (minder goed bekende soorten) *Elaeagnus multiflora* THUNBERG. THUNBERG beschreef die *E. multiflora* in zijne „Flora japonica" van 1784, p. 66, aldus: *E. inermis foliis obovatis obtusis, floribus axillaribus aggregatis, pedunculis flore longioribus.* De lange beschrijving luidt o. a.: Rami et ramuli (takken en takjes) alterni, rari, teretes, fusco-ferruginei (roestbruin), patentes, punctato-scabri (geschubd). Folia e singula gemma plura, alterna, petiolata, obovata, obtusa, integra, erecta; supra seminuda, punctis squamosis argenteis, subtus tota squamosa-argentea (bladen aan de bovenzijde half kaal, overigens met zilveren schubben bezet); inaequalia, subpollicaria (halve duim groot).

Petioli .....; Flores .....; Pedunculi ..... argentei, ...; Calyx .....

Naast deze soort worden nog *E. crispa, umbellata, glabra, macrophylla* en *pungens* beschreven.

Men kan in deze beschrijving wel onze *Elaeagnus longipes* herkennen; en dan is *E. multiflora* de oudste naam. BAILEY heeft hem in zijn „Cyclopedia"; de „Joint Committee" verwerpt hem; REHDER bevestigt hem in zijn „Manual" van 1927, en heeft er de var. *crispa* bij, welke reeds vroeger als variëteit bij *E. longipes* gevoegd was. SCHNEIDER en TAROUCA hebben hem ook.

Maar internationale afspraak hieromtrent is gewenscht.

Nr. 17. *Hydrangea opuloides* en *macrophylla*.

Eene onzekere soort.

REHDER noemt in zijn „Manual" van 1927 de bekende *Hydrangea opuloides* (syn. *H. Hortensis* of *Hortensia*): *H. macrophylla* DEC.

DECANDOLLE beschreef in zijn „Prodromus", deel IV, 1830, eene *Hydrangea Hortensia* met o. a. den synonymen naam *Hortensia opuloides* LAMARCK, en eene *H. macrophylla* met den synonymen naam *Viburnum macrophyllum* THUNBERG Fl. Jap. 1784.

Nu is het in de eerste plaats best mogelijk, dat, evenals *Viburnum serratum* THUNB. algemeen tot *Hydrangea* gebracht wordt [1]), zoo ook zijne *Viburnum macrophyllum* eene *Hydrangea* was. Men vindt die soort van THUNBERG in geen enkel dendrologisch werk, wat opvallend is; en in den Index Kewensis zoowel als in JUEL's verklaring van THUNBERG's plantennamen, wordt *Viburnum macrophyllum* als een aparte soort erkend.

De beschrijving van THUNBERG luidt:

Viburnum macrophyllum. V. foliis obovatis acuminatis dentatis glabris.

Tota planta glabra. Caulis teres, uti et rami. Folia opposita, petiolata, obovata, acuminata, dentata, nervosa, glabra, subtus pallidiora, palmam lata et paulo longiora. Petiolus folio triplo brevior. Umbella terminalis, composita, floribus radiantibus.

---

[1]) *Viburnum serratum* THUNB. werd door DECANDOLLE *Hydrangea serrata* genoemd; REHDER honoreert die soort in zijn „Manual" en plaatst er zelfs eenige variëteiten bij, welke (evenals *H. serrata* zelf) te voren door hem onder *H. opuloides* waren gebracht; hierdoor worden die variëteiten aan een onzekere soort gebonden. M. i. doet SCHNEIDER beter, die *H. serrata* als aparte soort zonder variëteiten neemt, zoodat zij geen naamsverwarringen en veranderingen kan veroorzaken. SCHNEIDER deelt mede, dat hij de Japansche exemplaren der soort in het Rijksherbarium te Leiden gezien heeft en daaruit besluit, dat het waarschijnlijk een cultuurvorm van *H. opuloïdes* is, ongeveer als de var. *angustata*.

En bij DECANDOLLE lezen wij:

Hortensia primo a Commers. Peantia dicta in honorem Dae Hortense Lepeaute. Hierop volgen „Species Japonicae minus notae":

13. *H. macrophylla,* ramulis pilosiusculis, foliolis obovatis acuminatis argute dentatis utrinque pilosiusculis, umbella terminali composita radiante. In Japonia. *Viburnum macrophyllum* THUNB. Flor. jap. 125 (v. s. in h. DELESSERT). 14. *H. serrata* ..... *Viburnum serratum* THUNB.

REHDER neemt nu niet alleen met DECANDOLLE aan, dat *Viburnum macrophyllum* geen *Viburnum* doch een *Hydrangea* is, doch bovendien dat zij identiek is met *Hydrangea opuloides*. Het komt mij voor dat dit nader moet onderzocht en besproken en op een internationaal congres uitgemaakt worden.

Nr. 18. *Rhodotypus kerrioïdes, tetrapetala* en *scandens.*

Weder eene onzekere soort.

MAKINO heeft onzen *Rhodotypus kerrioïdes* S. et Z. (ook wel *Rh. tetrapetala* benaamd) *Rh. scandens* genoemd, en REHDER neemt dien naam in zijn „Manual" van 1927 over; BAILEY en de „Joint Committee" wijzen hem af; en hij komt niet voor in „Plantae Wilsonianae" II p. 300, waar *Rhodotypus kerrioides* wordt opgegeven. TAROUCA volgt REHDER.

De naam *Rh. tetrapetala* is ook al van MAKINO afkomstig (Bot. Mag. Tokyo XVII 1903) en berust op *Keria tetrapetala* SIEBOLD 1830 (Verh. Bat. Gen. XII p. 69), welke naam echter een „nomen nudum" (naam zonder beschrijving) dus ongeldig is.

De naam *scandens* is van THUNBERG afkomstig; deze beschreef in de „Transactions of the Linnean Society" II 1794 p. 335 eenen *Corchorus scandens* aldus: *foliis* (bladen) *ovatis setaceo-serratis oppositis (overstaande), caule ramisque flexuoso-scandentibus.*

Caulis (stengel) *teres, scandens* (klimmend), *ramosus.*

Rami (takken) *oppositi* (overstaande), *similes, divaricati.*

Folia opposita, brevissima petiolata, basi rotundata, ovata, acuminata, serrata serraturis setigeris (met genaalde zaagtanden), *pollicaria.*

Flos (bloem) *in ramulis terminalis* (eindstandig), *solitarius* (alleenstaand), *flavus* (geel).

Er is dus een behoorlijke beschrijving bij dezen naam. Onze *Rhodotypus* heeft, als een uitzondering onder de *Rosaceae,* overstaanden tak- en bladstand; de bladrand is langpuntig gezaagd, en de bloemen staan alleen en eindstandig; dat alles klopt. Maar onze *Rhodotypus* is geen klimplant en heeft witte bloemen. Boven-

dien is *Corchorus* een geslacht met 5-tallige bloemen, terwijl *Rhodotypus* 4-tallig is.

Er is dus voldoende reden om dezen naam voor onzen *Rhodotypus kerrioides* S. et Z. af te wijzen.

Nr. 19*a*. *Prunus Amygdalus* en *communis*.

Een dom principe; nomen est omen.

LINNAEUS beschreef in 1753 *Amygdalus communis* (naast *A. Persica* en *A. nana*); dus is *communis* de oudste soortnaam, en wordt de soort in de werken van deze eeuw algemeen *Prunus communis* ARCANGELI Comp. Fl. Ital. 1882 p. 20 genoemd in plaats van *P. Amygdalus* STOKES 1812. Daardoor vervalt tevens de naam *P. communis* van HUDSON in 1778 voor een der *Eu-prunus* soorten (volgens SCHNEIDER *P. domestica)*.

De naam *communis* was karakteristiek in verband met den geslachtsnaam *Amygdalus*, maar is het niet meer, verbonden met *Prunus; Prunus Amygdalus* is een veel geschikter naam dan *P. communis* voor deze plantensoort. Misschien zal een meerderheid den laatsten naam op een lijst van nomina specifica rejicienda willen plaatsen. En er zijn meer zulke namen in het veld der systematiek. „Nomen est nomen" is een dom principe, *Homo sapiens* onwaardig, en het leidt tot domme namen. Het is goed dat geen botanicus op zich zelf eenen naam veranderen mag; maar een congres van allen te zamen mag het doen! Nomen est omen; wij moeten zoo goed mogelijke namen zien te maken.

Geschikt voor zulk eene lijst van nomina rejicienda zijn ook ephemere namen zooals *Rhododendrum luteum* SWEET, door SWEET zelf verloochend en veroorzakend dat *Azalea lutea* L. als *Rhododendrum* geen *Rhododendrum luteum* kan heeten. Andere ephemere namen zijn *Cedrus effusa* SAL. (cf. I nr. 12), *Ulmus glabra* HUDS., *Vitis Kaempferi* KOCH en *Halesia carolina* L. (cf. II resp. nr. 6, 11*b* en 28).

Domme namen van anderen aard zijn *Abies Picea, Picea Abies* (cf. I Nr. 23*a*) en *Rhododendrum Azaleodendrum (Azaleodendrum* is een geslachtshybriede naam voor hen die *Rhododendrum* en *Azalea* gescheiden houden). Verder de bijna tautologische namen *Larix laricina* (cf. I Nr. 7) en *Halimodendrum Halodendrum* (cf. II Nr. 13).

Een derde categorie vormen namen zooals *Abies concolor* var. *lasiocarpa* naast den synonymen naam *Abies Lowiana;* dit is het gevolg van het compromis t.o. van den Kewregel, (cf. I. Nr. 27).

Dit restant van den Regel in art. 49 der Internationale Regels dient opgeheven te worden en de Recommandatie 29 tot Regel te worden gemaakt.

Een vierde rubriek wordt voorgesteld door namen als *Eusideroxylon* T. et Z. naast *Sideroxylon* L.

Een vijfde soort kan geïllustreerd worden door de namen *Berberis Poirettii* SCHN. (*B. sinensis* DEC. 1824) en *B. sinensis* POIR. 1808 (*B. spathulata* SCHRAD. 1838, *B. Guimpelii* KOCH 1854). POIRET heeft bij vergissing zijne *Berberis* voor een chineesche soort gehouden; zij hoort thuis in Klein Azië en den Kaukasus. Daarentegen groeit *B. Poirettii* SCHN. in China. Het zou verstandig zijn om de twee wettige namen op eene lijst van nomina specifica rejicienda te plaatsen en de synonyme namen te kiezen, welke ook door practici en in de tuinen gebruikt worden.

Een zesde groep vormen inlandsche namen zooals (*Pinus*) *Chichuahuana* en *Ayacahuite*, (*Azalea*) *Yodogama*, (*Prunus serrulata*) var. *Shidara-sakura*.

Een zevende groep zijn soortnamen als *hybridus* in de gevallen dat de soorten geen bastaarden zijn.

Een achtste groep bestaat uit de soortnamen, welke gevormd zijn uit een anderen soortnaam met den uitgang *oïdes* of *oïdeus;* dit zijn *nomina botanicoïdea* (cf. LINNAEUS in „Critica botanica" nr. 226).

Ten slotte zijn er nog dwaze soortnamen zooals *dubius* (b.v. *Robinia dubia* FOUC.) en *hortulanus* (b.v. *Prunus hortulana* BAIL.).

De Botanische Nomenclatuur behoort niet kakistocratisch, zelfs niet democratisch (dat beteekent in dit geval: gedeeltelijk kakistocratisch) doch aristocratisch te zijn. Verstand en goede smaak behooren te overwegen. Scientia amabilis!

Nomen est omen. De namen weerspiegelen de botanici.

Nr. 19*b*. *Prunus Pissardii* of *Pissartii*? *Celastrus orbiculata* en *articulata*.

Orthographische kwesties.

REHDER in Amerika, VOSS in Duitschland, schrijven, tegen de gewoonte, *Prunus Pissartii*.

De soort werd door CARRIÈRE in Revue Horticole van 1881 bekend gemaakt met den naam *P. Pissardi*; CARRIÈRE deelt er tevens in een noot mede, dat in den vorigen jaargang een nieuwe rozensoort bij vergissing *Rosa Pissarti* genoemd werd, doordat hij in de meening verkeerde, dat de naam der betreffende persoon PISSART was, terwijl het PISSARD bleek te zijn; dus moest de naam *Rosa Pissardi* worden.

Derhalve had REHDER, die principieel en volgens art. 57 der Internationale Regels de namen zoo houdt als ze oorspronkelijk gepubliceerd zijn, *Prunus Pissardi* en *Rosa Pissarti* moeten schrijven in zijn „Manual", doch hij schrijft *Prunus cerasifera* var. *Pis-*

sartii BAILEY [1]) en *Rosa moschata* (syn. *R. Pissardii* CARR.). Derhalve volgt hij zijn eigen principe hier niet, noch geeft hij een goede correctie.

Het komt mij voor dat het beste is, de orthographie niet te richten naar de oorspronkelijke schrijfwijze; want het gevolg van die methode is, dat REHDER in het eene geslacht een soort *sinensis* (b.v. *Gleditsia sinensis*), in het andere eene soort *chinensis* (b.v. *Acer chinensis)* heeft; dat hij *Zanthoxylum* naast *Xylosteum* schrijft; REHDER schrijft *Liriodendron* maar *Zanthoxylum, Acer Wilsoni* maar *A. Lobelii, Pinus sylvestris* doch *Genista silvestris;* wij vinden in den „Manual" *Gleditsia*, terwijl de naam GLEDITSCH is en de geslachtsnaam dus *Gleditschia* behoorde te luiden [2]); verder *Weigela* en *Diervilla* in plaats van *Weigelia* en *Diervillea* (van WEIGEL en DIERVILLE afgeleid), *Aukuba* i. p. van *Aucuba; Pyrus* i. p. v. *Pirus;* enz. enz. Alles volgens zijn principe en art. 57 der Regels.

REHDER volgt eveneens de aanbeveling X van de internationale Regels, ten opzichte van het met een hoofdletter beginnen van den soortnaam, in het geval dat de naam een oude geslachtsnaam is, onafhankelijk van de oorspronkelijke schrijfwijze; wij vinden in den „Manual" *Acer pseudoplatanus* en *A. platanoïdes* in strijd met LINNAEUS' *Acer Pseudoplatanus* en *Platanoïdes*; en zoo meer. Echter zijn REHDER's schrijfwijzen *Pinus Pinaster* en *P. Laricio* weder in overeenstemming met zijn principe en art. 57 doch in strijd met Rec. X; zij werden op die wijze door hunnen auteur ingeleid; maar het zijn géén oude geslachtsnamen, zoodat wij volgens de aanbeveling X moeten schrijven *Pinus pinaster* en *laricio*. De schrijfwijzen *Pinus strobus* L. en *Sorbus Aucuparia* van REHDER zijn echter zoowel in strijd met de oorspronkelijke schrijfwijze (art. 57) als met de aanbeveling X; *Strobus* is een oude geslachtsnaam, *aucuparia* is er geen, en LINNAEUS schreef *Pinus Strobus, Sorbus aucuparia.*

Aucuparia was vóór en tijdens LINNAEUS een soortnaam; na LINNAEUS werd de naam door sommige botanici als geslachtsnaam gebruikt; doch dit maakt hem niet tot „oude geslachtsnaam"; zulk een moet als geslachtsnaam begonnen zijn. De meeste Dendrologen schrijven in overeenstemming hiermede *Sorbus aucuparia.*

Het zou waarschijnlijk verstandig zijn om alle soortnamen,

---

[1]) BAILEY noemt haar in de 2de editie zijner Encyclopedie *Pissardii.*

[2]) Maar in plaats van den oorspronkelijk *Wisteria* luidenden naam van NUTTAL wordt door REHDER de verbeterde schrijfwijze *Wistaria* gebruikt (genoemd naar den amerikaanschen professor WISTAR); en in plaats van *Pernettia* (GAUD. 1825): *Pernettya* (GAUD. 1826); *Buddleia* i. p. v. *Buddleja* L. (de juiste naam is *Buddlea* SPRENG. 1817).

welke van geslachtsnamen zijn gevormd, met eene kleine letter te schrijven, daar het niet zoo gemakkelijk is, als het schijnt, om uit te maken of een naam een oude geslachtsnaam is.

Cf. ook *Mahonia* **Aquifolium** of **aquifolia** in Nr. 7*b*.

REHDER's principe veroorzaakt eene chaotische schrijfwijze; niemand kan het in zijn geheugen houden; en het gevolg zou een willekeurige spelling zijn. In indices, zaadlijsten, e. d. geven de s of ch, de z of x aan het begin van hetzelfde woord, last en misverstand. Wanneer men daarentegen de namen schrijft zooals zij behooren geschreven te worden in overeenstemming met de namen, waarvan zij zijn afgeleid, met de regels van het latijn en het grieksch en met de internationale Regels en Aanbevelingen der Nomenclatuur (eenigszins geëmendeerd), dan hebben we vasten bodem onder de voeten en wordt éénheid op dit gebied bereikt. [1])

Dan moeten wij schrijven *Prunus Pissardii* en *Rosa Pissardii*.

P. S. De naam *Celastrus orbiculata* THUNB. („Flora japonica" 1784) is door REHDER in zijn „Manual" van 1927 in *C. articulata* THUNB. veranderd.

THUNBERG geeft op p. XLII in het hoofdstuk „Florula japonica" den naam *Celastrus orbiculata;* maar op p. 97, waar de beschrijving gegeven wordt, staat in margine de naam *C. articulata*. Deze naam berust waarschijnlijk op een vergissing; dat meende DIPPEL reeds in 1893, en dat meent SCHNEIDER in 1912 („Laubholzkunde"); en zij zetten dien naam op zijde. Ik ben het volkomen met hen eens; wij kunnen den naam *articulata* als een typographische fout beschouwen (Art. 57). Maar het zal goed zijn dat de kwestie op een Internationaal Congres beslecht wordt.

Nr. 20. *Malus Toringo* en *Sieboldii; M. rivularis* en *fusca*.
Een onvoldoende beschreven naam.

De bekende *Malus* (*Sorbus*) *Toringo* SIEBOLD (Cat. rais. 4 1856) is gebleken een „nomen nudum", naam zonder beschrijving, te zijn;

---

[1]) Wanneer b.v. alle namen, welke op het grieksche **on** eindigen, in het latijn .... **um** geschreven worden (b.v. *Rhododendrum*), en slechts de namen, welke op de grieksche uitgangen **oun** en **oon** eindigen, ... **on**, b.v. (*Erigeron*), dan is er eenheid, dan kan iedereen weten hoe het zijn moet en dan weet iedereen dat alle plantnamen op **on** manlijk, op **um** onzijdig zijn.

Op dezelfde wijze kunnen we stelselmatig de grieksche uitgangen **ous** en **oos** in **os** omzetten, het grieksche **os** in **us**. Hierin val ik HÖFKER bij (c.f. „Mitt. D.D.G." 1927 p. 336).

Indien het in sommige gevallen niet mogelijk is om uit te maken wat de juiste spelling is, dan kan een internationaal congres kiezen tusschen de voorkomende schrijfwijzen en er een vaststellen; dat is een betere methode dan om het aan de persoonlijke opvattingen over te laten, die onderling verschillen.

ook DE VRIESE geeft die niet in zijne „Tuinbouwflora" III 368 t. 17, 1857; hij verwijst slechts naar SIEBOLD Cat. rais.

REGEL heeft het eerst de soort in het latijn als *Pyrus Sieboldii* beschreven in „Index Seminum Hort. Petropol." 1858 p. 51, later ook in „Gartenflora" VIII 1859 p. 82, in het duitsch, aldus beginnende: Ein halbhoher Strauch aus Japan, der durch SIEBOLD als *Sorbus Toringo* vertheilt ward und wahrscheinlich in Deutschland im freien Lande aushalten wird. Derselbe ist mit der auf Sitka heimischen *P. rivularis* DOUGL. zunächst verwandt". Van de bladen wordt o. a. gezegd, dat ze ovaal-lancetvormig zijn, in den bladsteel afloopen, ongedeeld tot 3-lobbig of zelfs vinlobig zijn. De bloemsteel is zachtbehaard en het aantal stijlen (geheel vrij en beneden dicht behaard) is gewoonlijk 4 (tegenover *P. rivularis* met ovale bladen, aan den voet afgerond, kale bloemsteelen en in den regel 3, half vergroeide en geheel kale, stijlen).

Men vindt derhalve terecht bij BAILEY den naam *Pyrus Sieboldii* REGEL, bij REHDER den naam *Malus Sieboldii* n.c.; terwijl SCHNEIDER, ELWES en HENRY nog *M. Toringo* hebben. TAROUCA volgt REHDER.

Malus rivularis wordt bij SCHNEIDER, TAROUCA, BAILEY en REHDER *M.* (resp. *P.*) *fusca* genoemd, sedert men vond, dat RAFINESQUE haar als *Pyrus fusca* beschreven heeft, in het begin der 19de eeuw, terwijl de naam *rivularis* van DOUGLAS in HOOKER Fl. am. bor van 1840 dateert; ELWES en HENRY hebben nog *P. rivularis.*

RAFINESQUE beschreef zijne *Pyrus fusca* aldus in „Medical Flora or Manual of the medical botany of the United States of North America" vol. II 1830: „*P. fusca* RAF. (Oregon Crabapples) has brown acid pulpy fruits, wood very hard, used for wedges". Dat is alles! [1]) Me dunkt dat dit niet als een voldoende botanische beschrijving kan gelden, zoodat de naam nomen nudum is. ELWES en HENRY hebben het bij het rechte eind door den naam *P. rivularis* (DOUGL.) HOOKER te behouden. Zie toevoeging op blz. 84.

Een internationaal congres moge hierover oordeelen en beslissen; het ware misschien verstandig om ook over RAFINESQUE, die zoo vele onvoldoende beschreven namen invoerde, een oordeel te vellen.

HOOKER's *P. rivularis* is duidelijk beschreven. Indien men RAFINESQUE's naam toch wil honoreeren, zal het goed zijn dien niet te identificeeren met HOOKER's soort, omdat deze zekere soort dan een onzekeren naam zou krijgen. Op dezelfde wijze ware het goed om de overige namen van RAFINESQUE, b.v. *Abies hetero-*

[1]) Bovendien past het volgens SUDWORTH (Checklist of the Forest Trees of the Un. St. 1927) niet op *Malus rivularis.*

phylla en *A. falcata* (cf. I nr. 20 *Picea sitchensis* en *Tsuga Mertensiana*) ter zijde te stellen.

Nr. 21. *Chaenomeles japonica* en *lagenaria; Ch. Maulei, alpina* en *japonica.*

Een kruisverandering van namen.

De bekende *Pirus japonica* THUNB. of *Cydonia japonica* PERS. wordt door de botanici algemeen *Chaenomeles japonica* LINDL. genoemd; naast deze soort bestaat nog een tweede, *Ch. Maulei* SCHN., welke vroeger eveneens tot *Pirus* resp. *Cydonia* gerekend werd. *Ch. japonica* wordt veel hooger en heeft kale twijgen, terwijl die van *Ch. Maulei* wrattig zijn; de bladen zijn gezaagd bij *Ch. japonica*, gekarteld bij *Ch. Maulei.* Ook zijn de bloemen en vruchten der eerste soort grooter dan die der tweede; de bloemen van *Ch. Maulei* zijn meer oranjerood dan die van *Ch. japonica.*

De eerste teboekstelling van onze *Chaenomeles japonica* geschiedde door THUNBERG in zijne „Flora japonica" van 1784 (onder den geslachtsnaam *Pirus*); de eerste van *Ch. Maulei* door MASTERS in Gard. Chron. van 1874 (ook onder den geslachtsnaam *Pirus*).[1])

Er is verder nog eene variëteit *alpina* van *Ch. Maulei*, welke door MAXIMOWICZ in 1874 als *P. Japonica* var. *alpina* geïntroduceerd werd. Daar deze naam *alpina* ouder is dan de naam *Maulei*, noemde KOEHNE in zijn „Dendrologie" van 1893 de geheele soort *C. alpina* n.c.; toen ter tijd was een variëteitsnaam nog even gerechtigd als een soortnaam.

Dit alles is zeer eenvoudig; maar in BAILEY's „Cyclopedia" wordt plotseling in plaats van *Chaenomeles japonica* de naam *Ch. lagenaria* gevonden, terwijl *Ch. Maulei* er *Ch. japonica* heet; dus is dit weder eene kruisverandering. De „Joint Committee", die in haar „Standardized plantnames" den geslachtsnaam *Chaenomeles* niet overneemt doch *Cydonia* houdt, gaat wèl mee met de nieuwe soortnamen; men vindt er dus *Cydonia lagenaria* en *C. japonica* (onze *Maulei).* REHDER heeft in zijn „Manual" van 1927 natuurlijk ook BAILEY's namen.

Deze naamsverandering is niet door BAILEY resp. REHDER begonnen; want de auteursnaam der combinatie *Chaenomeles lagenaria* is KOIDZUMI in Bot. Mag. Tokyo XXIII 1907 p. 173. MAKINO had er in den vorigen jaargang op gewezen.

Waarop berust zij? In de tweede editie van DUHAMEL's „Traité des arbres et arbustes ....", T. VI. 1815 p. 255, worden beschre-

[1]) *Pyrus Maulei* MAST. *fruticosa .... foliis .... crenatis* (gekarteld) .... *petalis rubro-aurantiacis* (kroonbladen rood-oranje) .... *obtusis.* De heeren MAULE van Bristol hadden de plant aan MASTERS toegezonden.

ven: *Cydonia sinensis* en *Cydonia Lagenaria.* De beschrijving van *C. Lagenaria* luidt: *C. caule fruticoso, spinoso; foliis ovato-oblongis, serratis; floribus sub-corymbosis, fructibus lagenariaeformibus.* Als synonymen staan er de namen *Cydonia japonica* PERS. en *Pyrus japonica* THUNB. onder; verwezen wordt verder naar CURTIS Bot. Mag. vol. 8 t. 692. Achter de latijnsche beschrijving staat alsnog: Ce Coignassier est un petit arbrisseau ..... rameaux assez menus, recouverts d'une écorce brunâtre, chargée d'un duvet court, surtout pendant leur jeunesse....."

De afbeelding geeft een tak met blad en bloem; de tak is met een fluweelachtige laag bedekt. Als auteur van deze *C. Lagenaria* geldt LOISELEUR. De beharing der takjes duidt op onze *Ch. Maulei;* maar de soort wordt algemeen voor onze *Ch. japonica* (in ouden zin) gehouden; en daardoor komt de naam *lagenaria* in aanmerking voor die soort. Wel neen, zal de lezer zeggen, want ze is veel jonger dan de naam van THUNBERG. Dat is zoo; maar BAILEY en REHDER houden *Pirus japonica* THUNB. voor onze *Ch. Maulei*! en dan komt de naam *lagenaria* werkelijk voor onze z.g. *Ch.* (*P.*) *japonica* in de plaats. Men zou den naam nog kunnen redden door *Cydonia japonica* PERSOON „Synopsis" 1802; PERSOON geeft THUNBERG's korte diagnose zonder het woordje *crenatis,* maar helaas zonder dat hij er *serratis* voor in de plaats stelt. PERSOON's soort moet dus wel met die van THUNBERG geïdentificeerd worden en zijn soortnaam staat en valt dus met haar.

Maar hebben BAILEY en REHDER gelijk? THUNBERG beschrijft zijne *Pyrus japonica* aldus:

P. foliis cuneatis crenatis (gekarteld) *glabris, floribus solitariis.* Daar hebben we niets aan. Maar zijn langere beschrijving luidt: *suffrutex, vel arbuscula et interdum arbor* (soms boomachtig), *tota glabra* (in alle deelen kaal). *Rami et ramuli alterni, flexuosi, ... laeves* (glad), *cinerei, erecti, Folia .... obtusa, interdum marginata* (stomp, soms uitgerand), *serrata .... glabra, ... pollicaria. Flores .... corolla .... purpureo-incarnata; .... laciniae ovatae, obtusissimae* (kroonbladen purper incarnaat, ovaal, zeer stomp).

De geheel kale takjes en het boomachtige wijzen op onze *Ch.* (*P., C.*) *japonica* en niet op *Maulei;* evenzoo de gezaagde bladen der lange beschrijving. [1])

De stompe, soms uitgerande bladen doen daarentegen aan *Ch. Maulei* denken; en in de korte beschrijving zijn de bladen, als bij *Maulei,* gekarteld aangegeven. De kleur der bloemen en de vorm der bloembladen daarentegen is als van *Ch. japonica.*

---

[1]) Er bestaat ook een bastaard met gemengde kenmerken, in verschillende vormen.

De omdraaiing der namen wordt derhalve door mij onjuist en overbodig geacht.

Maar het spreekt vanzelf, dat de andersdenkende personen ook hunne gronden zullen hebben. Welnu, die verschillende opvattingen moeten goed tegenover elkaar gesteld en overwogen worden; en dan moet worden uitgemaakt en internationaal vastgesteld, welke de wettige namen zijn.

Het is verkeerd om een persoonlijke opvatting, welke in bizonderen strijd komt met de gebruikelijke, dadelijk in algemeene werken te propageeren; daardoor komt een heillooze verwarring. De naam *Chaenomeles* (*Pirus, Cydonia*) *japonica* heeft voortaan een onzekere beteekenis.

Ten slotte zij hier nog aan toegevoegd, dat de terloops genoemde *Cydonia sinensis* door SCHNEIDER in zijne „Laubholzkunde" tot een apart geslacht *Pseudocydonia* is gemaakt, met de soort *P. sinensis*. REHDER heeft haar onder *Chaenomeles* gehouden; en zoo doet ook TAROUCA.

Nr. 22. *Crataegus Carrierei, Lavallei* en *berberifolia.*

Wij zijn gewend aan een *Crataegus Carrierei*, ook wel geïdentificeerd met *C. Crusgalli* L. var. *berberifolia*; zij wordt meestal voor een bastaard tusschen *C. Crusgalli* en *C. punctata* gehouden; REHDER noemt haar in zijn „Manual" van 1927 *C. Lavallei* HERINCQ. SARGENT geeft *C. Carrierei* en *C. Lavallei* als synonymen van *C. Crusgalli* op. Hij heeft een var. *berberifolia*, door TORREY & GRAY *C. berberifolia* genoemd. SCHNEIDER onderscheidt deze var. *berberifolia* SARG. van var. *berberifolia* HORT., welke laatste = *C. Carrierei* zou zijn.

Crataegus Lavallei wordt beschreven en afgebeeld in LAVALLÉE „Arboretum et Fruticetum Segrezianum" 1885. LAVALLÉE deelt mede, dat de soort van onbekende afkomst is; zij was sedert 1867 in het arboretum gekweekt en bloeide voor het eerst in 1874.

LAVALLÉE schrijft: *C. Lavallei* T. HERINCQ MSS., wat wil zeggen, dat HERINCQ eene beschrijving gemaakt heeft, die echter niet gedrukt is, zoodat LAVALLÉE de wettige auteur is. Als synonymen noemt LAVALLÉE de namen *C. olivaeformis* HORT., *C. fructu rubro* HORT.; onder die namen kwam zij dus in de tuinen voor. CARRIÈRE kende de plant ook, toen hij in de „Revue horticole" van 1883 op p. 108 zijne *Crataegus Carrierei* beschreef; want hij deelt ons mede, dat er reeds kritiek op zijne soort was uitgeoefend; men hield haar voor identiek met *C. Lavallei*. *C. Carrierei* was, evenals *C. Lavallei*, reeds gekweekt vóór de officieele beschrijving; VAUVEL had, als chef der kweekerijen van het Museum van Nat. Historie, haar *Carrierei* gedoopt.

Tenzij REHDER met een geldige beschrijving van *C. Lavallei* vóór 1883 voor den dag kan komen, is dus *C. Carrierei* de oudere naam. Tegen den naam *Lavallei* bestaat bovendien het bezwaar, dat *C. Lavallei* onvoldoende bekend en misschien een aparte soort is. CARRIÈRE erkent zelf, dat de verschillen met *C. Lavallei* zeer gering zijn; maar hij legt veel waarde op de ervaring van VAUVEL, dat de vogels nooit de vruchten eten van *C. Lavallei*, daarentegen verzot zijn op die van *C. Carrierei*.

CARRIÈRE deelt bovendien mede, dat zijne soort ontstaan is als zaailing van *C. mexicana*. Nu is *C. mexicana* volgens REHDER een synonym van *C. pubescens* STEUD.; en daarom beschouwt REHDER *C. Lavallei* (syn. *Carrierei*) als bastaard tusschen *C. Crusgalli* en *C. pubescens* (in plaats van *C. punctata*, zie bovenaan). Men moet echter die *C. pubescens* STEUD. niet verwarren met *C.* (*Mespilus*) *pubescens* WENDL., welke volgens KOEHNE en SARGENT een synonym is van *C. mollis* SCHEELE.

Nr. 23a. *Aralia sinensis, mandshurica* en *elata*.

Eene onzekere soort.

LINNAEUS beschreef in 1753 *Aralia chinensis* en *A. spinosa;* daarna MIQUEL (in Comm. phytogr. 1840): *Dimorphanthus elatus*; vervolgens MAXIMOWICZ en RUPRECHT (in Mém. Sav. étr. Acad. St. Petersb. IX „Prima Flor. Amur.", 1859): *Dimorphanthus mandshuricus*; en ten slotte SIEBOLD en ZUCCARINI (Abh. Akad. München IV 2 „Fl. jap. Fam. nat.", 1845): *Aralia canescens*.

SEEMANN noemt (in Journ. Bot. VI, 1868) *Dimorphanthus mandshuricus* en *elatus* : *Aralia mandshurica* en *elata*; en SARGENT boekte hen in „Silva of N. America" V, 1893 als *Aralia spinosa* L. var. *chinensis* en *elata*, doch in 1916 („Plantae Wilsonianae") als *Aralia chinensis* L. met syn. *Dimorphanthus mandshuricus* MAXIM. en met de var. *glabrescens* (syn. *Dimorphanthus elatus* MIQ.). FRANCHET & SAVATIER brachten (in En.pl. Jap. I, 1875) *Aralia canescens* als variëteit bij *Aralia spinosa* L., naast eene var. *glabrescens*.

KOEHNE onderscheidt in zijne „Dendrologie" van 1893 *Aralia spinosa* L. en *chinensis* L. met *β canescens*, naast *Dimorphanthus mandshuricus* MAXIM. (non HORT., deze = *A. chinensis* L.).

SCHNEIDER beschrijft in zijne „Laubholzkunde" van 1913 *Aralia chinensis* L. met var. *mandshurica* REHD. en var. *glabrescens* SCHN. (syn. *A. canescens* S. & Z.).

TAROUCA noemt in zijn werk „Freiland Laubgehölze" slechts *Aralia spinosa* L. en *A. chinensis* met var. *mandshurica*.

BAILEY (Cyclopedia) en de „Joint Committee" (Standardized plantnames) hebben SCHNEIDER's opvatting.

Tenslotte haalt REHDER in zijn „Manual" van 1927 *Dimorphanthus elatus* MIQUEL weer te voorschijn. Hij beschouwt haar (evenals SEEMANN deed) als een aparte soort van *Aralia*, naast *A. chinensis* L. en *A. spinosa* L., maar hij vereenzelvigt haar bovendien met *Dimorphanthus mandshuricus*, waardoor de onbekende soortnaam *elatus* in plaats van den bekenden naam *mandshuricus* komt, aldus: *Aralia elata* SEEM. (syn. *Dimorphanthus mandshuricus* MAXIM.). De variëteit *canescens* wordt nu ook bij deze *Aralia elata* geplaatst; hij noemt geene variëteit *glabrescens*.

In gevallen als deze, waar slechts geringe verschillen tusschen de planten bestaan en verschil van opvatting omtrent hen bij de botanici heerscht, komt het me voor, dat het beter zou zijn de nieuwe invoering van een ouden soortnaam (in ons geval *elatus*) in de plaats van eenen bekenden naam (in ons geval *mandshuricus*) eerst op wetenschappelijk terrein te bespreken en te wachten totdat er eene internationale beslissing over genomen wordt, alvorens haar in een handboek voor algemeen gebruik vast te leggen.

23*b*. *Acanthopanax pentaphyllus* en *Sieboldianus*.

Een naam, welke op een onjuiste identificatie berust.

De kwestie van prioriteitsrecht eener combinatie van geslachts- en soortnaam in vergelijking met dat van den soortnaam op zichzelf.

THUNBERG heeft in zijne „Flora japonica" 1784 eene *Aralia pentaphylla* beschreven; en SIEBOLD en ZUCCARINI zagen in 1846 een andere plant daarvoor aan; daardoor is er naast *A. pentaphylla* TH. eene *A. pentaphylla* S. & Z. non TH., MARSHALL bracht deze soort in 1881 in het geslacht *Acanthopanax* [1]), zoodat wij nu een *Acanthopanax pentaphyllus* MARSH. hebben; en onder dezen naam komt zij voor in SCHNEIDER's „Laubholzkunde" en in SILVA TAROUCA's „Unsere Freiland-Laubgehölze". Doch REHDER schrijft in het „Journal of the Arnold Arboretum" VII p. 243, 1926: „MARSHALL based his *A. pentaphyllus* on *A. pentaphylla* S. & Z., which is a non-valid name being an erroneous identification of *A. pentaphylla* TH.; MARSHALL's combination therefore cannot be considered valid and his name must be replaced by the next oldest valid name, which is *A. Sieboldianus* MAK." (MAKINO in Bot. Mag. Tokyo XII 10, 1898). Wij hebben hier dus weer de

[1]) SIEBOLD en ZUCCARINI schreven reeds aan het eind hunner beschrijving van *Aralia pentaphylla*: „An distincti generis?"

kwestie of een naam, welke berust op een onjuiste identificatie, ongeldig is; REHDER vindt dat, SCHNEIDER vindt dat niet.

REDHER noemt *Aralia pentaphylla* THUNB. 1784 niet buiten bovengenoemd verband; indien die soort, met dien naam, naast *A. pentaphylla* S. & Z. 1846 bestaat en eveneens tot *Acanthopanax* behoort, dan is *Acanthopanax pentaphyllus* MARSH., in den zin van *Aralia pentaphylla*, natuurlijk onwettig. Maar SCHNEIDER vat *A. pentaphylla* TH. als een synonym van *Acanthopanax spinosus* SEEM. 1868 op, terwijl een andere synonym *Panax spinosus* L. fil. Suppl. 1781 is. [1]) Derhalve noemt SCHNEIDER *Aralia pentaphylla* TH.: *Acanthopanax spinosus* SEEM. en maakt *Aralia pentaphylla* TH. de namen *A. pentaphylla* S. &. Z. en *Acanthopanax pentaphyllus* MARSH. niet onwettig.

Maar wie die synonymie niet aanneemt doch *Aralia pentaphylla* TH. wel voor een aparte *Acanthopanax* soort houdt, moet de kwestie nader onder het oog zien, welke bij *Cytisus albus* etc. in II no. 14 behandeld is, n.l. of de combinatie *Acanthopanax pentaphyllus* MARSH. 1881 (in den zin van *Aralia pentaphylla* S. & Z. 1846) prioriteitsrecht heeft, hetwelk boven dat van dezelfde combinatie, doch in den nieuwen zin van *Aralia pentaphylla* TH. 1784, gaat, ofschoon de soortnaam van THUNBERG op zich zelf ouder is dan die van SIEBOLD en ZUCCARINI.

Hoe kunnen wij eenheid van benaming verkrijgen zonder internationaal overleg en besluit betreffende alle persoonlijke opvattingen en alle namen, welke daarvan afhangen?

Nr. 24. *Nyssa aquatica, silvatica, uniflora* en *multiflora.*

Eene soort welke in tweeën werd gesplitst.

Een nomen nudum van LINNAEUS.

Nyssa aquatica L. werd in 1787 door WANGENHEIM (in Beitr. Nordamerik. Holzarten) verdeeld in *N. uniflora* en *N. multiflora;* maar twee jaar te voren had MARSHALL (in „Arbustum americanum" 1785) zijne *N. silvatica* gepubliceerd, welke later identiek met *N. multiflora* WGH. bleek te zijn. Derhalve heeten de twee nieuwe soorten *N. silvatica* MARSH. en *N. uniflora* WGH.; zoo geeft SCHNEIDER hen in zijne „Laubholzkunde".

REHDER behoudt in zijn „Manual" *Nyssa aquatica* L. s.s.; evenzoo deden reeds voor hem KOCH in 1869, KOEHNE, DIPPEL en SARGENT in 1894, ELWES & HENRY in 1908. Zij nemen *N. aquatica* L.

---

[1]) REHDER en WILSON doen hetzelfde in Journ. Arn. Arb. VIII 1927; het eenige verschil is dat zij MIQUEL als auteur van *Acanthopanax spinosus* noemen.

s.s. in den zin van *N. uniflora* WGH., omdat MARSHALL's *N. silvatica* de beteekenis van WANGENHEIM's *N. multiflora* had. [1])

Indien, in overeenstemming met SCHNEIDER, LINNAEUS' naam terzijde wordt gesteld, dan zouden de twee namen van WANGENHEIM, *uniflora* en *multiflora*, beter bij elkaar passen dan één van hen (*uniflora*) met MARSHALL's *silvatica;* maar om dat in overeenstemming met de Regels van 1905 te brengen, zou de naam *N. silvatica* MARSH. op een lijst van nomina specifica rejicienda geplaatst moeten worden.

Indien, in overeenstemming met REHDER en met de oudere Dendrologen, *N. aquatica* L. s.s. wordt behouden (wat volgens mij in overeenstemming met de Regels van 1905 is), dan behooren de twee namen *aquatica* en *silvatica* wettig bij elkaar.

Maar indien aldus met *Nyssa aquatica* L. wordt gehandeld, dan behoort hetzelfde te gebeuren met *Betula alba* L. (c.f. Nr. 5), *Ulmus campestris* L. (c.f. Nr. 6), en *Tilia europaea* L. (c.f. Nr. 10). SCHNEIDER geeft het goede voorbeeld met de eerste- en tweede genoemde soort, maar waarom niet met de derde en met *Nyssa aquatica* L.?

En waarom behoudt REHDER wel *Nyssa aquatica* L. s.s. doch niet *Betula alba* L. s.s., enz.?

Eenheid is noodig in principes en in het toepassen der principes.

Aan *Nyssa aquatica* is de kwestie verbonden of „nomina nuda" van LINNAEUS geldige namen zijn of niet; zie hiervoor bij Nr. 28 *Halesia carolina*. *Nyssa aquatica* is echter niet zoo volkomen nomen nudum als b.v. deze *Halesia carolina*. LINNAEUS geeft in Species Plantarum 1753 p. 1058:

aquatica NYSSA, zonder soortnaam (onze diagnosis). Maar hij geeft een synonym *„Nyssa foliis integerrimis"* van hem zelf in Hort. Cliff. 462; deze Hortus Cliffortianus was in 1737 gedrukt, en er staan geen triviaal (onze soort-) namen in.

Naast dien synonym geeft LINNAEUS nog synonyme phrasen (onmethodische diagnosen) van GRONOVIUS en CATESBY.

Al deze synonyme phrasen en diagnosen kunnen misschien als voldoende beschrijving van *Nyssa aquatica* beschouwd worden. Maar dat moet dan op een Internationaal Congres afgesproken worden. Zie verder in nr. 28.

---

[1]) KOCH heeft *N. aquatica* L. en *N. multiflora* WGH., de anderen hebben *N. silvatica* MARSH. naast *N. aquatica* L. LOUDON geeft *N. biflora* MICH. (*N. aquatica* L.) en *N. villosa* MICH. (*N. multiflora* WGH.).

Nr. 25. *Azalea (Rhododendrum) mollis(e), japonica (um) en sinensis(e).*

Wederom een kruisverandering van namen en wederom de kwestie van het prioriteitsrecht eener combinatie van geslachts- en soortnaam t. o. van dat van den soortnaam op zich zelf.

De Index Kewensis.

Azalea mollis moet *A. japonica* heeten, *A. sinensis*: *A. mollis*. Ofschoon dit een kruisverandering van namen is, is het toch niet zoo erg als het oppervlakkig lijkt. *A. japonica* is een naam welke karakteristiek de groeiplaats onzer z.g. *A. mollis* aangeeft; en de z.g. *A. sinensis* wordt niet of nauwelijks gekweekt, zoodat de juistere naam *A. mollis* geen gelegenheid heeft verwarring te stichten. Het is nu eenmaal een feit, dat de plant, welke BLUME in 1826 als *Azalea mollis* beschreef, onze z.g. *A. sinensis* is [1]; de soort heeft een prachtig oranjeroode bloemkroon, veel intenser van kleur dan de z.g. *A. mollis-sinensis* variëteiten [2]; de kroonslippen zijn dikker van consistentie en van anderen vorm dan die der z.g. *A. mollis;* de bladen zijn dicht viltig behaard. Maar zij is niet winterhard, hoogstens een oranjerieplant; vandaar dat zij uit de kultuur verdween en plaats maakte voor onze *„A. mollis"*, welke langen tijd met haar verward werd (KOCH, KOEHNE, DIPPEL). De echte *A. mollis* BL. (z.g. *A. sinensis*) leeft nog voort in de *„mollis-sinensis"* variëteiten. Als *Rhododendrum* moet zij heeten *Rhododendrum molle* G. DON (non S. u. Z. nec MIQ.).

Indien *A. mollis* de oudste en wettige naam van de chineesche soort is, welke wij verkeerd *A. sinensis* hebben genoemd, dan kan de naam *A. mollis* natuurlijk niet blijven bestaan voor de later ontdekte japansche soort; van deze is niet de oudste maar wel de oudste naar behooren beschreven, dus wettige soortnaam: *japonica*, haar door ASA GRAY in 1857 gegeven. Want de oudste naam *Rh. molle* S. u. Z. is „nomen nudum" en *Rh. molle* MIQ. is van 1864 dus jonger dan *A. japonica* A. GRAY. Als *Rhododendrum* moet de soort dus *Rh. japonicum* SUR. heeten (zie echter de noot achteraan). Cf. Gartenflora 57e Jrg. 1908 p. 505—517, met gekl.

---

[1]) Zij werd allereerst *Azalea sinensis* genoemd, door LODDIGES in 1824, doch zonder beschrijving, zoodat de naam ongeldig is. SWEET noemde haar in 1829 *Rhododendrum chinense;* maar BLUME's naam *A. mollis* is drie jaar ouder, dus de wettige.

De naam *sinensis* is echter blijven hangen bij botanici en practici, eerst voor de echte *Azalea sinensis* LODD. (*A. mollis* BL.), daarna voor de echte *A. mollis* AUCT. non BL.

[2]) De „Anthony Koster" nadert het meest tot *A. sinensis*.

pl., en Mitt. der D. Dendrologischen Gesellschaft Nr. 33, 1923, p. 20—23. [1])

Deze *Azalea* benamingen worden tegenwoordig algemeen toegepast; ook de „Joint Committee" in Amerika heeft hen in zijne „Standardized Plantnames" opgenomen.

Het is bij deze *Azalea* kwestie merkwaardig om te zien hoe de Index Kewensis de namen aangeeft en duidt.

Deze Index Kewensis was en is een nuttige instelling omdat hij vrijwel alle namen, welke gepubliceerd worden, geeft. In het begin meende men ook de juiste namen als hoofdnamen te kunnen aangeven, en dit is dan ook gebeurd; doch de wetenschappelijke waarde van die hoofdnamen is nihil; in den eersten tijd was het een subjectieve keuze tusschen synonyme namen en steunde men op geen voldoende internationale Regels [2]); later moest men zich er toe bepalen nieuw gepubliceerde namen eenvoudig op te nemen en, indien een soort reeds onder een anderen naam geboekt stond, den nieuwen naam als synonym aan te geven, ook al ware hij de betere, wat zeker in vele gevallen niet gemakkelijk en in ieder geval slechts subjectief kan beoordeeld worden. De Index werd wegens de onjuiste of algemeen verworpen hoofdnamen ook niet veroordeeld; hij diende vooral voor Herbaria, Botanische tuinen e. d. om een onveranderlijke lijst van namen te hebben. Verbeteringen waren dus eerder uit den booze; en deze zouden ook nooit volledig aangebracht kunnen worden. Toch is men in de laatste supplementen met zulke verbeteringen begonnen; indien, wat waarschijnlijk is, sommige instituten ze over nemen, andere niet, geeft dat weder verwarring. Bovendien zijn die verbeteringen niet altijd juist, waardoor de verwarring nog grooter wordt. Een voorbeeld leveren de *Azalea* soorten *mollis* en *sinensis;* tegelijkertijd

---

[1]) Men leze in Gartenflora l.c. op blz. 509, 3de r. v. o.: specimens i. p. v. species, op blz. 516 r. 3: als *Azelea*, i. p. v. *Azalea*, en in plaats van 5) met de noot: Da *Azalea sinensis* LODD. und *Rhododendron molle* S. & Z. nomina nuda sind, sind die wissenschaftlich richtigen Namen: *Azalea mollis* BL. (*Rhododendrum molle* G. DON) und *Azalea japonica* A. GRAY (*Rhododendrum japonicum* n.c.).

Het eerste, op pag. 517 genoemde, herbariumexemplaar van MAXIMOWICZ is in het bezit van het botanisch herbarium in Dahlem bij Berlijn, het tweede en de laatst genoemde twee herbariumexemplaren in dat van het herbarium van Kew.

In de „Mitt. der D.D.G." verwissele men op p. 20, 2de en 3de r. v. o., datgene onderling, wat tusschen haakjes achter *A. chinensis* resp. *A. mollis* staat.

[2]) Het uitgangspunt voor geslachtsnamen was onvast, 1735 of later; bij de soorten gold de speciale „Kew regel".

een voorbeeld van fouten van anderen aard in de oudste deelen van den Index Kewensis. Daar vindt men:

Azalea mollis BL. = Rhododendron molle
Azalea sinensis LODD. = Rhododendron sinense
Rhododendron molle G. DON. China
Rhododendron sinense SWEET Japan

In den tijd van die oude deelen werden de twee soorten algemeen (o. a. in de Dendrologische werken van KOCH, DIPPEL en KOEHNE) voor één soort gehouden. Door mijn onderzoek (zie Gartenflora 57ste Jaarg. 1908) werd aangetoond, dat het er wel degelijk twee waren, wat in SCHNEIDER's Laubholzkunde het eerst toegepast werd. Het is dus opmerkelijk, dat ze ook in den Index Kewensis gescheiden waren. Maar *Azalea mollis* BL. is niet = *Rhododendron molle*, doch = *Rh. sinense; Rh. sinense* SW. behoort niet in Japan doch in China. En *Rh. molle* G. DON is dezelfde plant als *Rh. sinense* SWEET.

Verder vindt men er *Azalea japonica* A. GRAY, cursief, dus als een synonym, maar toch zonder verwijzing naar den hoofdnaam, wat in ons geval jammer is; het is de juiste naam voor de z.g. *Azalea mollis*. (*Rh. molle* S. u. Z., MIQ., non G. DON).

Tenslotte vindt men er

Hymenanthes japonica BL. = *Rhododendron Metternichii*
Rhododendron Metternichii S. u. Z.

In Suppl. IV wordt nu een z.g. verbetering aangebracht; men vindt er

Rhododendron japonicum SCHN. : *Hymenanthes japonica.*

(de naam achter het teeken : duidt den vroegeren naam aan, welke nu synonym moet worden.) [1])

Deze verbetering is in dubbelen zin fout; *Rhod. Metternichii* moet zoo blijven heeten; en *Rhod. japonicum* is de juiste naam voor *Rhod. molle*. SCHNEIDER geeft werkelijk in zijne „Laubholzkunde" deel II de verandering van *Rhod. Metternichii* in *Rhod. japonicum;* maar achter in, onder „Nachtrag" wordt de verandering ingetrokken als onjuist en wordt erkend, dat *Rh. japonicum* SUR. de juiste naam is voor *Rhod. molle* MIQ. [2]).

---

[1]) „Nomina antea usitata sub nomina nunc utenda recitata sunt" (Monendum in Suppl. IV).

[2]) Het is echter de vraag of SCHNEIDER hierin gelijk heeft. Immers wordt *Hymenanthes japonica* BL. Bijdr. 1826 erkend te zijn een *Rhododendrum*; en zij heeft als zoodanig van SIEBOLD wel den naam *Metternichii* ontvangen in Fl. jap. I. 1835, doch de soortnaam *japonica* is ouder en dus de wettige, waaruit de combinatie *Rhod. japonicum* SCHN. volgt. *Azalea japonica* A. GRAY 1857 kan dan echter als *Rhododendrum* geen *Rhododendrum japonicum* (mijne

Zelfs de juiste verbetering zou waarschijnlijk verwarring gegeven hebben; deze foutieve verbetering veroorzaakt natuurlijk in nog hoogere mate verwarring. Zie ook Nr. 26 (*Azalea lutea* etc.) en Nr. 7*b* (*Mahonia* etc.).

Nr. 26. *Azalea* (*Rhododendrum*) *lutea* (*um*), *nudiflora* (*um*), *rubra* (*um*) en *occidentalis* (*e*).

Een naam, gebaseerd op een verkeerde determinatie.
Een ephemere naam.
Weder de Index Kewensis.

In „Het Arboretum enz." (Mededeelingen der Landb. H. S. Dl. 3 1910) gaf ik o. a. den naam *Rhododendrum luteum* n.c. 1) (*Azalea lutea* L. 1753). LINNAEUS heeft den naam wel in 1763 in *Azalea nudiflora* veranderd; maar wij hebben nu eenmaal 1753 als uitgangspunt der nomenclatuur aangenomen, en moeten dus wel „plus royaliste que le roi" zijn.

Edoch, volgens de meening van BRITTON en andere Amerikaansche botanici, is *Azalea lutea* L. 1753 niet = *A. nudiflora* L. 1763, doch = *A. calendulacea* MICH. 1803 (*Rhododendrum calendulaceum* TORR. 1824). SCHNEIDER neemt deze opvatting in zijne „Laubholzkunde" over; zijn *Rhododendrum luteum* n.c. is dus de ons als *Azalea calendulacea* bekende plant. Natuurlijk behoudt hij naast deze *Rh. luteum* de soort *Rh. nudiflorum*. *Rhododendrum luteum* n.c. van mij en *Rh. luteum* n.c. van SCHNEIDER zijn dus twee verschillende planten. En het spreekt van zelf, dat ten slotte slechts een van beide zoo heeten mag, en wel degene welke *Azalea lutea* L. voorstelt.

---

combinatie van 1908) heeten. En daar de naam *Rhododendrum molle* G. DON 1834 (*Azalea mollis* BL. 1826) de wettige naam onzer *Rhod. sinense* SWEET 1829 (*Azalea sinensis* HORT.) is, moet er een nieuwe naam voor *Azalea japonica* als *Rhododendrum* gemaakt worden! Die naam kan *Rhododendrum japoniense* zijn.

SCHNEIDER's opvatting kan op dezelfde wijze worden verdedigd als REHDER het doet met den naam *Cytisus albus* HACQ. (zie II nr. 14): de combinatie *Rhododendrum japonicum* SUR. 1908 is de eerste van dien geslachts- en soortnaam, derhalve heeft zij recht van prioriteit boven de combinatie *Rh. japonicum* SCHN., ofschoon de oudste betreffende synonym *Hymenanthes japonica* BL. 1826 bij *Rh. japonicum* SCHN. behoort.

Indien dit principieel verworpen wordt en men toch den naam *Rhododendrum japonicum* wil behouden voor onze z.g. *Azalea mollis* AUCT., dan moet de naam *Rh. japonicum* SCHN. op een lijst van nomina specifica rejicienda geplaatst worden. Zie het eind van *Cytisus albus* (nr. 14).

De kwestie moet niet incidenteel bij een bepaalden naam, doch principieel worden behandeld en uitgemaakt.

1) N.c. = nova combinatio, d.w.z. dat die verbinding van den bestaanden geslachtsnaam *Rhododendrum* met den soortnaam *luteum* hier voor het eerst gemaakt werd.

Het is mij niet bekend waarop BRITTON's en SCHNEIDER's opvatting berust; de beschrijving en synonymen, welke LINNAEUS bij zijne *Azalea lutea* 1753 opgeeft, zijn dezelfde als die bij zijne *A. nudiflora* 1763.

Het was niet geheel juist toen ik hierboven schreef, dat *Rhododendrum luteum* een nieuwe combinatie was. Want er is nog een *Rhododendrum luteum* SWEET van 1830. Men zou a priori meenen, dat dit dezelfde plant moet zijn als *Azalea lutea* L.; maar het zou ook een nieuwe soort kunnen zijn; want SWEET had recht om voor zulk een soort den naam *luteum* te gebruiken, al bestond die soortnaam reeds in het geslacht *Azalea*.

Wij behoeven de consekwenties van die twee mogelijkheden op onze benaming van *Azalea nudiflora* en *A. calendulacea* niet te behandelen, want *Rh. luteum* SWEET beteekent onze *Azalea pontica* L. De directie van de Kew Gardens lichtte mij in, dat in SWEET's „Hortus Britannicus" ed. 1830, p. 343 het volgende staat: *Rhododendrum* nr. 31 *luteum*, yellow. Turkey. 1793.5.6. Hardy Shrub. Bot. Mag. t. 433. *Azalea pontica*, B. M.

Het is wel eigenaardig dat in de derde editie van den „Hortus Britannicus" 1839, SWEET voor de soort den naam *Rhododendrum flavum* van D. DON (1834) overneemt, terwijl wel *Azalea pontica* B. M. weder als synonym genoemd wordt doch de naam *Rh. luteum* van SWEET zelf totaal weggelaten is. Intusschen, volgens de Regels van 1905 heeft die terloops gegeven naam *Rhododendrum luteum* van SWEET kracht van wet; en in plaats van *Rhododendrum flavum* D. DON moet dus *Rh. luteum* SWEET geschreven worden, hetgeen dan ook door SCHNEIDER in den Nachtrag zijner „Laubholzkunde" en door TAROUCA in „Laubgehölze" 1923 erkend wordt, eveneens door REHDER in zijn „Manual" van 1927.

M. i. ware het gewenscht om zulke ephemere namen op eene lijst van nomina specifica rejicienda te plaatsen.

Men kan het vreemd vinden dat *Azalea pontica* L. als *Rhododendrum* soort de namen *luteum* en *flavum* kreeg en niet *ponticum*. Doch de naam *ponticum* is in het geslacht *Rhododendrum* vastgelegd door *Rh. ponticum* L.

Het spreekt vanzelf dat *Rhododendrum luteum* n.c. van SCHNEIDER en van mijzelf voor resp. *Azalea nudiflora* of *A. calendulacea* nu vervalt; we schrijven beide weder *Rhododendrum nudiflorum* TORR. Maar als *Azalea*'s beschouwd moet een van beide den naam *lutea* krijgen; want *Rhododendrum luteum* SW. heet als *Azalea: A. pontica* L. De soortnaam *lutea* blijft dus vrij en komt aan diegene der soorten *nudiflora* en *calendulacea*, welke

synonym met *A. lutea* L. wordt geacht, zooals in het begin uiteengezet is.

Er is nog een derde opvatting mogelijk naast die van *Azalea lutea* L. = *A. nudiflora* L. (volgens mij) en van *A. lutea* L. = *A. calendulacea* MICH. (volgens BRITTON en SCHNEIDER), n.l. die van REHDER, welke *A. lutea* L. = *A. nudiflora* L. + *A. calendulacea* MICH. stelt; anders uitgedrukt: *A. nudiflora* L. = *A. lutea* L. p.p. (voor een deel) en *A. calendulacea* MICH. = *A. lutea* L. p.p..

Deze opvatting kan weer verschillend uitgewerkt worden; men kan b.v. aannemen, dat *Azalea lutea* L. hiermede vervalt; dan blijven *Azalea nudiflora* L. en *A. calendulacea* MICH. beide bestaan. Maar m. i. moet men, bij die derde opvatting, volgens de Regels van 1905, den naam *Azalea lutea* L. 1753 behouden voor het eerst gepubliceerde deel er van n.l. *Azalea nudiflora* L. 1763 (*A. calendulacea* MICH. is van 1803); en dan is mijne opvatting *A. lutea* L. = *A. nudiflora* L. weder van kracht en vervalt de opvatting van BRITTON en SCHNEIDER.

Er komt nog eene complicatie bij: *Azalea calendulacea* MICH. 1803 werd reeds in 1798 door den Leidschen Hortulanus MEERBURG in zijn „Plantarum selectarum icones pictae" beschreven en gekleurd afgebeeld onder den naam *Azalea rubra*.

Indien derhalve *Azalea lutea* L. = *A. nudiflora* L., zooals ik meen dat het geval is, en niet = *A. calendulacea* MICH. (zooals BRITTON en SCHNEIDER meenen), dan moet *Azalea calendulacea* heeten: *Azalea rubra* MEERB. resp. *Rhododendrum rubrum* n.c.. Is echter *Azalea lutea* L. = *Azalea calendulacea* MICH., dan moet deze heeten: *Azalea lutea* L. resp. *Rhododendrum rubrum* n.c. Op de benaming van *Azalea nudiflora* heeft het geval geen invloed.

MEERBURG beschrijft *Azalea rubra „foliis ovatis lanceolatis, corollis pilosis, staminibus longissimis"* (met langwerpig ovale bladen, behaarde kroon en zeer lange meeldraden); en hij teekent die ook. De zeer lange meeldraden zijn een belangrijk kenmerk; daarentegen acht ik het kenmerk der kroonbeharing en der kleur van de bloemen van veel minder waarde; die kleur is in de teekening ongeveer als van *Azalea nudiflora*, voor welke REHDER ze houdt.

Behalve deze *Azalea rubra* MEERB. is er nog een *Azalea aurantiaca* DIETR., ouder dan *A. calendulacea* MICH. doch jonger dan *A. rubra* MEERB.; ik zal deze soort niet in het geding betrekken. Maar een andere gebeurtenis kan niet worden weggelaten: *Azalea occidentalis* TORR. 1857 werd in 1841 door HOOKER en ARNOTT in eene botanische reisbeschrijving *Azalea calendulacea* (*Rhododendrum calendulaceum*) genoemd, daar zij meenden *Azalea calendu-*

lacea MICH. voor zich te hebben. En daar deze laatste naam vervalt door *A. rubra* MEERB., komt hij vrij voor *A. occidentalis* TORR. Derhalve moet *A. occidentalis* TORR. *A.* (*Rh.*) *calendulacea* (*um*) HOOK et ARN. heeten.

In de „Mitteilungen der deutschen Dendrologischen Gesellschaft" nr. 33, 1923 zijn bovenstaande opvattingen tenslotte schematisch uiteengezet. [1])

De Index Kewensis geeft in de eerste twee deelen de namen *Rhododendrum luteum* SWEET, *Rh. ponticum* L., en *Rh. calendulaceum* TORR.. *Rh. flavum* G. DON en *Azalea pontica* L. worden = *Rh. ponticum* L. gesteld, wat fout is. Daarna wordt in Suppl. V opgegeven: *Rhododendrum luteum* SCHN.: *Rh. calendulaceum*, d.w.z. dat in plaats van den tweeden naam de eerste moet gesteld worden. *Rh. luteum* SW. wordt echter niet opgeheven. En de samensteller heeft over het hoofd gezien, dat SCHNEIDER in hetzelfde deel van zijn „Laubholzkunde" deze naamsverandering weer intrekt, en den naam *Rh. luteum* SW. in de plaats van *Rh. flavum* G. DON stelt, welke soort volgens den Index nog steeds = *Rh. ponticum* L. is.

Hoe kan de Index Kewensis op deze wijze een vaste basis zijn voor namen in Herbaria, op zaadlijsten, enz.?

Nr. 27. *Symplocos crataegoides* en *paniculata*. *Akebia lobata* en *trifoliata*.

Onzekere soorten.

De bekende *Symplocos crataegoïdes* BUCH. (Ham [2]) en D. DON Fl. Nepal. 1825, heeft van MAKINO (cf. bij nr. 18 *Rhodotypus kerrioides*) den naam *S. paniculata* ontvangen; en BAILEY, SCHNEIDER, TAROUCA en REHDER hebben dien naam overgenomen.

MAKINO's naam berust op *Prunus paniculata* THUNB. Fl. Jap. 1784, welke door MAKINO geïdentificeerd wordt met *S. crataegoïdes*.

THUNBERG's beschrijving luidt aldus: *P. paniculata, floribus paniculatis patulis, foliis ovatis.* Caulis arboreus, totus glaber. Rami et ramuli alterni, erecti. Folia sparsa, petiolata, ovata acuta, serrata, venosa, glabra, inaequalia, pollicaria, bipollicaria et ultra. Petioli erecti, lineam longi. Flores paniculati, albi. Panicula ampla, patentissima. Differt a P. Mahaleb, cui quodam modo similis: 1 panicula florum longe maiori et patentissima; 2 floribus minoribus; 3 foliis magis oblongis, inferne attenuatis acuteque serratis.

[1]) Men leze hier op blz. 21, laatste regel, achter *Azalea nudiflora* L. : wie ich meine; op blz. 22, 1ste regel achter *calendulacea* MICH. ist : wie BRITTON und SCHNEIDER meinen; en op r. 12: *Azalea* (*Rhododendrum*) *calendulacea*(*um*).

[2]) Zie over dezen naam I nr. 29 (*Abies spectabilis*).

MIQUEL schrijft terecht in Ann. Mus. Bot. III 1867 op p. 102, dat deze beschrijving niet in strijd is met *S. crataegoides;* en daarom voegt hij den naam van THUNBERG als synonym toe aan de soort welke hij *S. paniculata* noemt („Synonymum Thunbergianum huc retuli cum in diagnosi nihil repugnet").

Nu hield MIQUEL *S. crataegoïdes* BUCH. voor eene andere plantensoort dan *S. paniculata* (hij schrijft: „*S. paniculata* MIQ., non WALLICH quae *S. crataegoïdes* DON"; en hij behandelt die soort afzonderlijk); daarom was de identificatie van THUNBERG's soort met zijne *Symplocos paniculata* zonder bezwaar voor den naam *S. crataegoïdes.*

Maar thans wordt algemeen *S. crataegoïdes* met *S. paniculata* vereenzelvigd; en nu vraag ik of er voldoende reden is om den naam *S. crataegoïdes* bij den naam *S. paniculata* achter te stellen, alleen omdat de beschrijving van THUNBERG's *Prunus paniculata* niet in strijd is met *S. crataegoïdes* BUCH.? Wij mogen toch aannemen, dat THUNBERG goede reden had om de plant eene *Prunus* te noemen; en dan behoeven wij haar toch niet voor eene *Symplocos* te houden!

Maar ook hier weer is internationaal overleg en een internationale uitspraak noodig.

Op dergelijke wijze heeft KOIDZUMI l. c. (zie in nr. 21) *Clematis trifoliata* THUNB. als een *Akebia* geïnterpreteerd en met *Akebia lobata* DECNE geïdentificeerd; derhalve noemt REHDER die soort in zijn „Manual" van 1927: *Akebia trifoliata* KOIDZ.

THUNBERG beschrijft zijne *Clematis trifoliata* in Transact. Linn. Soc. II, 1794, p. 337, aldus: **foliis oppositis**[1]) *ternatis glabris: foliolis ovatis repando-dentatis, caule scandente.*

Scandens foliis ternatis Fl. jap.

In Flora japonica 1784 beschrijft THUNBERG de soort (in de groep der „plantae obscurae") met: „**folia alterna**[1]), *petiolata, ternata, patentissima. Foliola ovata, obtusa, emarginata, sinuata, inaequilatera, glabra, subtus pallida, unguicularia. Petiolus communis sesquipollicaris, partialis semiunguicularis, omnes capillares, glabri*".

Merkwaardig is wat THUNBERG er aan toevoegt: „Adeo similis *Ophioglosso scandenti* ut idem dixissem nisi gemmis instructa fuisset foliaceis". *Ophioglossum* (*Lygodium*) *scandens* L. (Sw.) gelijkt in het geheel niet op *Akebia lobata* noch op eene *Clematis* met drietallige bladen. Maar THUNBERG's beschrijving der bladen in 1784 doet werkelijk zeer sterk aan *Akebia lobata* denken; de beschrijving van 1794 is veel korter en de *folia opposita* maken

[1]) Vette druk van mij.

haar in strijd met *Akebia*. THUNBERG had geen bloemen of vruchten en heeft dus het geslachts- noch familiekenmerk kunnen vaststellen. DECAISNE heeft in 1839 in THUNBERG's *Rajania* [1]) *quinata* Fl. jap. zijne (DECAISNE's) *Akebia quinata* herkend; maar DECAISNE noemt niet *Clematis trifoliata* van THUNBERG; terwijl THUNBERG zelf die plant niet naast zijne *Rajania quinata* heeft geplaatst, trots de gelijkenis van den bladbouw.

Het komt me derhalve voor, dat nader onderzoek noodig is alvorens wij een goed beschreven naam van DECAISNE ruilen voor een onvolledig beschrevenen van THUNBERG.

Nr. 28. *Halesia tetraptera* en *carolina*.

Een door LINNAEUS verworpen naam weer opgenomen.
Een nomen nudum als geldig beschouwd.
Een ephemere naam.

De dendrologische werken van LOUDON, KOCH, KOEHNE en DIPPEL bevatten alle de soort *Halesia tetraptera* met den auteursnaam LINNAEUS. LINNAEUS geeft ze in de 2de editie zijner „Species Plantarum" (1763). Later werd ontdekt, dat LINNAEUS reeds in zijn „Systema Naturae" X (1759) eene *Halesia carolina* opgeeft; en ofschoon LINNAEUS zelf haar in zijn latere werken niet meer vermeldt (ook niet als synonym), is zij blijkbaar dezelfde plant als *H. tetraptera;* immers geeft LINNAEUS bij beide dezelfde literatuuropgaven, n.l. CATESBY Carolina II, p. 50, t. 50. Deze *Halesia carolina* L. is, met het oog op de Internationale Regels, een nomen nudum! LINNAEUS geeft l.c. de soort aldus op p. 1044 van T. II:

carolina. A. HALESIA. *Ellisii; Catesb. car.* I, *t.* 64. (A beteekent, dat het de eerste soort is in het geslacht en, in het geval van *Halesia,* de eenige, welke niet in LINNAEUS Sp. Pl. 1753 wordt gegeven.) *Ellisii* beteekent: Domini *Ellisii* = van den heer ELLIS. ELLIS heeft het geslacht en den naam voorgesteld.

Wanneer wij, naar mijne meening met recht, namen zooals *Cedrus libani* TREW. (c.f. I. no. 12) of *Alnus vulgaris* HILL. (c.f. II, no. 5) als geldige beschouwen, omdat zij aan de Regels voldoen, ofschoon zij gemaakt zijn zonder bedoeling om een Linnaeaanschen naam te geven, dan zouden wij eigenlijk namen als *Halesia carolina* L. ongeldig moeten verklaren, daar zij niet aan de Regels voldoen, ofschoon LINNAEUS natuurlijk de bedoeling had een Linnaeaanschen naam te geven. Maar voor LINNAEUS was datgene, wat wij diagnosis noemen, soortnaam, en onze soortnaam was voor

[1]) *Rajania* L. is een geslacht in de familie der *Dioscoreaceae*. De tweede soort *hexaphylla* van THUNBERG is gebleken eene *Stauntonia* te zijn. Van de bloemen zijner *R. quinata* schrijft THUNBERG slechts: „floribus umbellatis axillaribus".

hem slechts triviaalnaam, nuttig, maar van geen overwegend belang. De soortnaam (onze diagnosis) moest de soort onderscheiden van alle andere bekende soorten in het geslacht; hij mocht niet meer en niet minder bevatten dan daartoe noodig was.

Derhalve was, in het geval dat er slechts één soort bekend was, in het geheel geen soortnaam noodig. *Halesia carolina, Paeonia officinalis* en vele andere namen van LINNAEUS zijn zonder zulk een soortnaam (diagnose). Naar mijne meening moeten wij hen als geldig beschouwen; maar het zal goed zijn deze kwestie op een internationaal congres te behandelen. Indien zij gunstig beantwoord wordt, dan is de naam *carolina*, zijnde ouder dan *tetraptera*, de wettige.

Wat den auteursnaam betreft, is LINNAEUS die voor het geslacht; ELLIS schreef in een brief van 20 November 1760 aan PH. CART. WEBB., welke gedrukt is in „Phil. Transact.", II, jaar 1760 (publ. 1761) onder den titel „An account of the plants *Halesia* and *Gardenia*": „The intent of this letter is to lay before you the characters of two new genera of plants, which I shall take the liberty to call after our worthy friends Dr. STEPHEN HALES and Dr. ALEX GARDEN. About two years ago, I received from governor ELLIS of Georgia another species of this tree (*Halesia*), which was sent him bij Mr. DE BRAHME, from Auguda in Georgia, ... The fruit of this kind has two wings". Maar al heeft ELLIS den naam in 1761 gedrukt en waarschijnlijk in 1759 aan LINNAEUS voorgesteld, zoo is LINNAEUS toch de officieele auteur van den geslachtsnaam.

Ten opzichte van zijne *Gardenia* schrijft ELLIS, dat hij de plant en den naam aan zijnen vriend Prof. LINNAEUS heeft voorgelegd en dat LINNAEUS het nieuwe geslacht aanvaard heeft. Bij *Halesia* staat dit niet vermeld.

Ook de soortnaam *carolina* behoort aan LINNAEUS. Ten opzichte der twee andere geeft LINNAEUS zelf aan, dat ELLIS de twee soorten *tetraptera* en *diptera* beschreven heeft in „Phil. Transact. of the Royal Soc.", vol. 51, p. 931 e. v. (1761), zoodat ELLIS de juiste auteursnaam van beide is. [1])

Wij vinden dan ook in de jongste dendrologische werken van SCHNEIDER, TAROUCA en REHDER en in BAILEY's „Cyclopedia" de namen *Halesia carolina* L. en *H. diptera* ELL.

Maar de Joint-Committee in Amerika heeft in hare „Standardized Plantnames" den naam *Halesia tetraptera* behouden. Dit behoeft geen zuiver conservatisme te zijn, maar kan een diepere oorzaak hebben. Immers heeft LINNAEUS den door hem het eerst

[1]) Evenmin als LINNAEUS in 1763 maakt ELLIS in 1759 gewag van den vroegeren naam *carolina*. Dit is dus een ephemere naam.

gegeven naam *carolina* zelf verlaten en in *tetraptera* veranderd; de eerste naam berustte op het feit, dat de eenige soort, in 1759 bekend, in Carolina thuis behoort. Maar toen een tweede gevonden was in dezelfde streek, was de naam niet typisch meer; toen bleek bovendien het aantal vruchtvleugels een prachtig onderscheidingskenmerk te zijn; geen wonder dus dat LINNAEUS in 1763 de beide namen *tetraptera* en *diptera* van ELLIS overnam. Is er nu geen reden om eenen naam van LINNAEUS te behouden in een systeem van nomenclatuur, welke op LINNAEUS' werk gegrond is, in plaats van eenen ephemeren naam, door LINNAEUS verworpen, weer op te nemen? Daartoe is slechts noodig dat de naam *Halesia carolina* op eene lijst van „nomina specifica rejicienda" wordt geplaatst, door een Internationaal Congres.

N.B. Onder de winterharde houtgewassen zijn nomina nuda van LINNAEUS (in „Sp. Pl." 1753, Syst. X 1759, Sp. Pl. 1763): *Liriodendron Tulipifera, Stewartia Malacodendron, Buxus sempervirens, Calycanthus floridus, Amorpha fruticosa, Hamamelis virginiana, Hydrangea arborescens, Nyssa aquatica, Rhodora canadensis, Ledum palustre, Halesia carolina, Linnaea borealis. Nyssa aquatica* en *Linnaea borealis* hebben als synonym een diagnosis (Linneaansche soortnaam) uit „Hortus Cliffortianus", *Ledum palustre* heeft er een uit „Flora suecica", *Linnaea borealis* bovendien een uit „Flora lapponica". Verscheidene van hen hebben synonyme phrasen (onmethodische diagnosen) uit boeken van andere botanici dan LINNAEUS; *Nyssa aquatica* heeft er twee van CATESBY, welke min of meer gelijken op de soortnamen (methodische diagnosen) van LINNAEUS; die der anderen (bij *Liriod. Tulip., Buxus semp., Amorpha frut.* en *Hamam virg.*) zijn minder goed of niets waard.

Derhalve zou een verdeeling kunnen gemaakt worden tusschen nomina nuda met- en die zonder voldoende synonyme beschrijvingen.

Nr. 29. *Ligustrum ibota, ciliatum* en *obtusifolium.*

SCHNEIDER, REHDER en al de andere Dendrologen zijn het er over eens dat *Ligustrum obtusifolium* SIEBOLD en ZUCCARINI (in Abh. Akad. München IV prt. 3 p. 168, 1846) = *L. ibota* SIEBOLD (in Verh. Batav. Gen. XII p. 35, 1830) en *L. ibota* S. & Z. non SIEB., l.c., 1846 [1]) = *L. ciliatum* BLUME ex. Herb. SIEB., [2]) in Mus. Bot. L.B.I. p. 312, 1850. Dat nemen we derhalve voor juist aan.

[1]) SIEBOLD en ZUCCARINI geven *„Ligustrum Ibota* SIEB." met eene lange eigen beschrijving.

[2]) Mus. Bot. L.B. I 312, Nr. 721: *„Ligustrum ciliatum* (Herb. SIEB.)"; met beschrijving.

In overeenstemming met de jaartallen der soortnamen geeft SCHNEIDER in zijn „Laubholzkunde" de namen *L. ibota* SIEB. met den synonym *L. obtusifolium* S. & Z. en *L. ciliatum* SIEB. (i. e. BLUME) met den synonymen naam *L. ibota* S. & Z.. En BAILEY heeft dezelfde namen in zijn „Cyclopedia".

Met het principe van REHDER, waarmede ik het niet eens ben, dat een naam, welke op een onjuiste identificatie berust, ongeldig is (zie *Acanthopanax pentaphyllus* MARSH. in Nr. 23*b*), schijnen beide namen van SIEBOLD en ZUCCARINI veroordeeld te zijn; immers berust *L. ibota* S. & Z. op een onjuiste identificatie (met *L. ibiota* S.) en *L. obtusifolium* S. & Z. op een onjuiste interpretatie der zelfde *L. ibota* S. Derhalve schijnt er met dit principe te meer reden te zijn om SCHNEIDER's namen te kiezen.

Toch geeft REHDER in zijn „Manual" van 1927 de namen *L. ibota* S. & Z. (met den synonymen naam *L. ciliatum* S.) en *L. obtusifolium* S. & Z. (met den synonym *L. ibota* S.). Wat is er de reden van? *Ligustrum Ibota* SIEB. is gebleken een nomen nudum te zijn! [1]) En dan berusten de namen van SIEBOLD en ZUCCARINI, uit het oogpunt van wettigheid bezien, niet op een onjuiste identificatie of interpretatie. En dan zijn, volgens de jaartallen der soortnamen, REHDER's namen de juiste; men vindt ze ook reeds bij de oudere Dendrologen KOCH, KOEHNE en DIPPEL.

Nr. 30. *Symphoricarpus racemosus* en *alba.*

REHDER, in BAILEY's „Cyclopedia" en in zijn eigen „Manual" van 1927, geeft aan onze *Symphoricarpus racemosus* den naam *Symphoricarpus albus* BLAKE, waarbij die soortnaam steunt op *Vaccinium album* L. 1753; deze wordt door hem met onze *Symphoricarpus racemosa* MICH. 1863 vereenzelvigd; en dan is natuurlijk *albus* de oudste soortnaam.

De beschrijving van LINNAEUS luidt: *Vaccinium pedunculis simplicibus, foliis integerrimis, ovatis, subtus tomentosis.* Frutex. Flores duo vel tres ad apices ramorum pedunculis aggregatis brevissimis nudis.

V. album L. wordt nog juist zooals bij LINNAEUS, in PERSOON's „Synopsis" 1802 gevonden. LOUDON in „Encyclopedia of plants", 1829 en 1855, geeft haar ook nog met de aanwijzing: bloemen wit, bloei Mei-Juni, struik van 2 voet. Onze *Symphoricarpus racemosus* heeft rose bloemen, bloeit in Juni-Juli en wordt 1½ meter hoog, zoodat de identiteit met *Vaccinium album* L. niet waarschijnlijk is.

PERSOON en LOUDON hebben, behalve *Vaccinium album* L., ook

[1]) L.c.: „*CXI Ligustrum. L. ibota* SIEB., *Ibota* Japon (v.v.h.b.)"
Vivit in hoc frutice insectum .....
v.v. = vidi vivam, h.b. = colui in horto botanico.

Symphoricarpus resp. *Symphoria racemosa;* LOUDON geeft er de aanwijzing bij: bloemen rose, bloei Juli-Sept., struik 4 voet. Dit is onze *S. racemosa.*

DECANDOLLE (in zijn „Prodromus") stelt *Vaccinium album* L. = *Xylosteum ciliatum* PURSH, terwijl hij eene *V. album* LAM. onder *V. corymbosum* L. stelt.

De identificatie van *Vaccinium album* L. met *Symphoricarpus racemosus* MICH. komt me derhalve niet juist voor.

Dit is dus weer een geval, waarbij persoonlijke opvattingen tot verschillende namen leiden en weer internationaal overleg en een éénheidsbesluit noodig is, althans ten behoeve van boeken en geschriften voor algemeen gebruik.

TOEVOEGINGEN.

1. Bij Nr. 20. *Malus rivularis* etc.

G. SUDWORTH schrijft in „Checklist of the Forest Trees of the Un. States etc." dat BRITTON en SHAFER (in „North Am. Trees", 1908) den naam *M. diversifolia* ROEMER (*Pyrus*—BONG.) in de plaats van *M. rivularis* hebben gesteld. BONGARD beschreef de soort in „Mém. Ac. Pet." Ser. VI, 2, 1833, dus in hetzelfde jaar als waarin DOUGLAS *Pyrus rivularis* beschreef. Doch zoolang niet bewezen wordt dat de beschrijving van BONGARD vroeger dan die van DOUGLAS gepubliceerd werd, acht SUDWORTH terecht de verandering ongemotiveerd.

BONGARD's beschrijving is uitstekend; en de identificatie wordt algemeen erkend. Het opstel over de vegetatie van het eiland Sitka, waarin de soortbeschrijving voorkomt, werd den 4en Mei 1831 in de academie van Petersburg voorgelezen; doch het werd pas in de Mémoires der academie van 1833 gedrukt.

2. Nr. 11*c*. *Ceanothus azureus* en *coeruleus*.

DESFONTAINES geeft in „Tableau de l'école de bot. du Muséum d'Hist. Nat." 1804 slechts namen; in 1809 worden in „Hist. des Arbres et Arbrisseaux...." dezelfde namen met korte diagnosen gegeven. Vervolgens wordt in de 2e uitgaaf van bovengenoemd „Tableau" o.a. de naam *Ceanothus azureus* toegevoegd zonder eenige beschrijving; terwijl in de derde uitgaaf („Cat. Plant. Hort. Regii Paris") van 1829 bij den naam *C. azureus* de groeiplaats Mexico vermeld wordt en verder verwezen wordt naar DECANDOLLE's Prodromus; in Prodr. II 1825 staat *C. azureus* met den auteursnaam DESF. en met een korte beschrijving. Intusschen was de soort ook in 1818 in KER's Bot. Reg. opgenomen, deel IV 1818.

Onafhankelijk van deze soort beschreef LAGASCA in „Genera et Species plantarum quae aut novae sunt aut nondum recte cognoscuntur" (als appendix van zijne „Elenchus" uitgegeven en ook afzonderlijk) in 1818 eene *Ceanothus coeruleus*, welke door LOUDON en DIPPEL als synonym van *C. azureus* wordt gegeven. KOCH, KOEHNE, SCHNEIDER en SILVA TAROUCA vermelden den naam *C. coeruleus* niet. Ook BAILEY behoudt *C. azureus*. De identiteit vooropgesteld, heeft REHDER in zijn „Manual" echter terecht den naam *C. coeruleus* LAG. gekozen met *C. azureus* DESF. als synonym.

3. Nr. 5*b*. *Corylus rostrata* en *cornuta*.

Corylus rostrata AITON in „Hortus Kewensis" III 1789 wordt algemeen als eene soort erkend; terwijl *C. cornuta* HORT. door LOUDON, KOCH, DIPPEL, SCHNEIDER en TAROUCA als een synonym er bij wordt opgegeven. De Index Kewensis geeft voor dien synonym op: *C. cornuta* DUR. ex STEUD.; en ook STEUDEL (Nomenclator 1840) beschouwt *C. cornuta* DUR. HORT., als identiek met *C. rostrata* AIT.. Doch in DUROI's „die Harbkesche Wilde Baumzucht" komt de soort niet voor. Echter heeft MARSHALL *C. cornuta* reeds behandeld in zijn „Arbustum americanum" 1785; en op grond daarvan stelt REHDER in zijn „Manual" van 1927 dezen naam vóór dien van AITON; men vindt daar dus *C. cornuta* MARSH. met syn. *C. rostrata* AIT.

Het is merkwaardig, dat alle vroegere Dendrologen MARSHALL's auteurschap genegeerd hebben; maar misschien ligt dit aan de beschrijving. De volledige titel van MARSHALL's werk luidt: Arbustum americanum, the american grove, or an alphabetical catalogue of forest trees and shrubs, natives of the american United States; in de duitsche vertaling is de titel: „Beschreibung der wildwachsenden Baüme enz."; daar wordt dus van beschrijvingen gesproken; volgens den titel van de Engelsche uitgaaf kan men namen met of zonder beschrijving verwachten.

Dr. BIJHOUWER, die tijdelijk in het Arnold Arboretum vertoefde, was zoo goed mij mede te deelen op welke wijze MARSHALL *Corylus cornuta* vermeldt. Men leest er op blz. 37: *Corylus cornuta*. Dwarf Filbert, or Cuckoldnut. This kind much resembles the other (C.am.), except in size, seldom growing above three or four feet high; and also having its nuts single upon the branches, and their husks or seed-vessels smaller and lengthened into a point or horn, and closely embracing the nuts.

Deze beschrijving, ofschoon niet fraai, is toch voldoende om de soort te onderscheiden van de toen bekende soorten, van welke MARSHALL slechts *Corylus americana* noemt.

REHDER beschouwt MARSHALL bovendien als auteur van deze soort; doch KOEHNE geeft MILLER er voor op, LOUDON: MICHAUX FIL. (Arbres for. etc. 1810 II, waar echter geen *Corylus* soort voorkomt); terwijl KOCH, DIPPEL en SCHNEIDER als zoodanig WALTER (Flora caroliniana 1788) citeeren.

Dit auteurschap hangt af van de waardeering der beschrijvingen; die van MARSHALL houdt geen rekening met de Europeesch-Aziatische soorten, en die van WALTER is in elk opzicht erg mager; zij luiden als volgt:

MARSHALL, Arbustum Americanum (1785), p. 37: „*Corylus americana*. American Hazelnut. This grows very common in a rich, loose, moist, soil; spreading far by its roots; and rising at first with a simple, erect stem, which, as it grows old, is divided into a few irregular branches, clothed with oval, pointed leaves, sawed on their edges. The Male parts a little beneath them, often many together, at other times singly; and succeeded by seedvessels, roundish at the base, but lengthened out into a leafy, fringed expansion, parted at the extremity; each containing one nut."

WALTER, Flora Caroliniana (1788), p. 236: „*Corylus americana* nuce basi magis derasa, stipulis lato-subulatis, obliquis subincisis, foliis cordato-ovatis acuminatis duplicato-serratis."

Het negeeren van MARSHALL's auteurschap bij *C. cornuta* en *C. americana* door alle Dendrologen vóór REHDER is opvallend, vooral omdat bij verschillende andere soorten zijn auteurschap algemeen aangenomen wordt; wij kennen van MARSHALL o. a.: *Juglans Pecan, J. alba acuminata* en *minima, Aesculus octandra, Gleditschia aquatica, Prunus americana, Nyssa sylvatica, Viburnum alnifolium.*

Internationale behandeling van MARSHALL's *Corylus* soorten is gewenscht.

4. Bij Nr. 7*b*. *Mahonia* en *Odostemon*.

De naam *Odostemon* werd in 1910 op de lijst van nomina rejicienda geplaatst; doch, doordat de Index Kewensis den naam handhaaft, blijft de kwestie actueel.

5. Bij Nr. 17. *Hydrangea opuloides* etc.

REHDER deelt in Journ. Arn. Arb. IV 1923 mede, dat de voorwerpen in THUNBERG's herbarium van *Viburnum macrophyllum* onze *Hydrangea opuloides* zijn. Maar er is geen foto noch beschrijving dier voorwerpen gegeven ter staving van die bewering.

6. Bij Nr. 19*a*. *Prunus Amygdalus* etc.

Tot de zesde groep kunnen nog willekeurige namen gerekend worden zooals *Quisqualis* en dubbele namen zooals *Sebastiano-Schaueria, Bisgoeppertia, (Amarantus) Jansen-Wachterianus.*

Een voorbeeld van de 8e groep van domme namen zijn de namen *Panicum capillare* L., *P. capillarioides* VASEY.

7. Bij Nr. 30. *Symphoricarpus racemosus* etc.

Volgens REHDER is *Vaccinium album* L. een variëteit van onze *Symphoricarpus racemosus*, lager van bouw dan de soort, met minder bloemen en de onderzijde der bladen dicht behaard (waarschijnlijk is hiermede var. *pauciflorus* bedoeld). M. i. is de soort van LINNAEUS hierdoor nog niet voldoende geïdentificeerd.

Post-scripta.

p. 3, bij Toevoeging I 3 (tot Nr. 5 *Pinus montana* etc.): Volgens nadere inlichting geeft TURRA bij zijne *Pinus Mugo* als literatuur op SEGUIER „Plantae Veronenses" 1745. Hier vindt men eene *Pinus silvestris montana altera* C. B. Pin. vermeld, waarvan gezegd wordt: „Pini species pumila, Mugo vocata, quae statim a radice in lentos et obsequentes ramos tametsi crassos dividitur. Etc. Dit is werkelijk onze *Pinus montana.*

p. 8, bij Toevoeging I, blz. 28. De soortnamen *effusa* en *patula* van SALISBURY zijn beide ongeldig t. o. van LINNAEUS' soortnaam *Cedrus* en onze Internationale regels.

SLOTBESCHOUWING.

In alle behandelde gevallen werd internationale beraadslaging en beslissing bepleit, in 't bizonder voor algemeen gebruik in Handboeken, Catalogi, Zaadlijsten, enz.

Maar natuurlijk, trots overeenstemming voor algemeen gebruik, zullen de botanici hunne persoonlijke opvattingen behouden, vooral wanneer die opvattingen in verband staan met natuurlijke verwantschap en afstamming. En zoolang als deze verwantschap en die afstamming onvolmaakt bekend zullen zijn, zullen de botanici met elkaar verschillen ten opzichte van die factoren. Dat verschil komt voor een deel in verschil van benaming tot uiting; wij kunnen dat niet voorkomen.

Maar voor praktisch gebruik, in handboeken en dergelijke, kan eenheid bereikt worden, ééne opvatting en één naam bij iedere plant.

Om die eenheid te verkrijgen zal het noodig zijn, dat op een internationaal congres ten opzichte van ieder geval van naamsverschil, na ernstig onderzoek, de opvatting en naam van eene meerderheid wordt aangenomen en door de minderheid wordt gehonoreerd, ten dienste van geschriften voor algemeen gebruik; in wetenschappelijke tijdschriften e. d. kunnen die minderheden hunne eigen opvatting blijven huldigen.

En zelfs die voor algemeen gebruik aangenomen opvattingen en namen kunnen niet permanent zijn; want de wetenschap gaat steeds vooruit; en zoodra beter inzicht in de natuurlijke verwantschap der planten of in de geschiedenis der namen een meerderheid doet ontstaan met veranderde opvattingen, welke veranderingen van namen insluiten, dan moeten die veranderingen worden aangenomen en gehonoreerd in de plaats der vorige opvattingen en namen. Wie wetenschappelijke benaming wenscht, moet er de vóór- en nadeelen van op zich nemen. Altijddurende opvattingen en namen zijn slechts mogelijk bij een kunstmatig systeem van namen; niemand, ook geen practicus, heeft dat ooit verkozen.

Wat de Internationale Regels van 1905 betreft, ten opzichte van namen, welke geen verband houden met natuurlijke verwantschap, die regels kunnen al of niet conscientieus worden toegepast. Indien het niet conscientieus gebeurt maar in sommige gevallen met de vooropgezette bedoeling om eenen naam te behouden of te verwerpen, dan zal zulk een daad onaangename gevolgen hebben in de gevallen van andere namen. Indien het conscientieus gebeurt, dan kan altijd een naam, welke blijkt onwettig te zijn, doch waarvan het behoud gewenscht wordt, met gemeenschappelijk goedvinden op eene lijst van te behouden namen

worden geplaatst, en evenzoo een naam, welke wettig is, doch niet gewenscht wordt, op eene lijst van te verwerpen namen. Beter zuivere rechtspraak met eventueele gratieverleening, dan onzuivere rechtspraak naar oogenblikkelijke gevoelsargumenten.

Maar het is gebleken, dat ook in vele gevallen, waarbij de natuurlijke verwantschap geen rol speelt, de toepassing der Internationale Regels tot verschil van meening en daardoor van namen aanleiding geeft. Zulke gevallen moeten eveneens op een congres worden behandeld en in een of anderen zin uitgemaakt en vastgesteld worden.

Een der oorzaken van verschil is de kwestie, in hoeverre oude namen zooals *Betula alba* L., *Ulmus campestris* L. en *Tilia europaea* L., welke later in meer dan ééne soort werden gesplitst, sensu stricto (in engen zin) behouden moeten blijven. Mij dunkt, zoover als mogelijk is; en dat is ook overeenkomstig art. 45 en 47 der Regels. Cf. II Nr. 5, 6 en 10; bovendien Nr. 24 (*Nyssa aquatica*).

Een andere oorzaak is de onzekerheid hoe men namen moet behandelen, welke berusten op het misverstaan van een anderen naam. Indien *Quercus rubra* L. werkelijk onze *Q. digitata* voorstelt, was zij verkeerd begrepen door DUROI; is daarom *Q. rubra* DUR. een ongeldige naam, die in geen geval een wettige zou kunnen zijn? Is *Pinus inops* BONGARD een onwettige naam voor onze *P. contorta* omdat hij zijn plant voor *P. inops* SOL. hield? (cf. Deel I nr. 6). Andere gevallen leveren *Pinus americana* GAERTN. in I nr. 17, *Desmodium racemosum* S. & Z. in II nr. 12, *Azalea calendulacea* HOOK. et ARN. in II nr. 26 en *Ligustrum ibota* en *obtusifolium* S. et Z. in nr. 29.

En indien een botanicus een plant voor een nieuwe soort houdt en haar een nieuwen naam geeft, is dan die naam onwettig indien blijkt, dat de plant tot eene reeds bekende soort behoorde en de oude naam voor die soort op zich zelf ongeldig blijkt te zijn?

Mijne meening is, dat men verstandig doet om al zulke namen als geldig te beschouwen, omdat nu eenmaal „errare humanum est" en botanici, evenals andere menschen, zich mogen vergissen. Bovendien, indien vergissingen en fouten aanleiding zouden zijn om namen ongeldig te verklaren, moeten we steeds zeker weten of we met zulk een vergissing of fout te doen hebben; en dat is niet altijd mogelijk. Indien daarentegen vergissingen eenen naam niet ongeldig maken, dan kunnen we hem altijd naar verkiezing behouden of, met gemeenschappelijk goedvinden, op eene lijst van „nomina rejicienda" plaatsen. Dit zouden we b.v. met *Pinus inops* BONG. kunnen doen, welken naam REHDER niet als wettig erkent omdat hij op een verkeerde identificatie berust.

Daarentegen zouden we *Quercus rubra* DUR. (en latere auteurs), ofschoon berustende op een verkeerde identificatie, kunnen behouden, om geen hinderlijke kruis-verandering van namen te krijgen, terwijl men *Quercus rubra* L., ofschoon erkend als onze *O. digitata* voor te stellen, ter zijde stelde. Vooral practici zullen daarmede akkoord gaan, misschien ook eenige botanici. Dat zou in ieder geval beter zijn dan om, met hetzelfde doel, de fout van DUROI en van alle volgende auteurs te negeeren en *Quercus rubra* L. te behouden in den zin van DUROI, waaraan wij nu eenmaal gewend zijn. Want zulk een handelwijze ware, wetenschappelijk gesproken, een misdaad; in de wetenschap mag men geene fouten onhersteld laten. Cf. nr. 3 (*Quercus rubra* etc.). Andere kruisveranderingen van namen komen voor in nr. 1 (*Populus balsamifera* etc.), nr. 8 (*Magnolia*-soorten) en nr. 25 (*Azalea mollis* etc.).

Een derde oorzaak van verschil is de onzekerheid wanneer eene beschrijving als niet-voldoende beschreven moet beschouwd en dus ongeldig verklaard worden. Daarbij moeten we allereerst bedenken, dat de beschrijving voldoende moet zijn voor de periode, waarin zij geschreven werd; wij mogen niet verlangen dat een botanicus der 18de eeuw bij eene beschrijving rekening hield met soorten, welke later ontdekt zouden worden; hij was gebonden aan LINNAEUS's regel dat de beschrijving (phrase) de soort van alle bekende soorten moet onderscheiden; indien er slechts ééne soort in een geslacht was, was in het geheel geen beschrijving noodig. Derhalve moeten wij die namen met ouderwetsche beschrijvingen honoreeren, zelfs namen als *Paeonia officinalis* L. zonder beschrijving. Bij voorbeeld voldoet *Tilia americana* L. aan de eischen. (Zie II nr. 10; cf. ook I, inleidend geval, *Pinus halepensis*).

Er zijn echter oude namen, welke werkelijk onvoldoende beschreven zijn, b.v. ten gevolge van onvoldoend materiaal of van verwaarloozing der Linneaansche voorschriften. RAFINESQUE is het voorbeeld van een auteur, die vele onvoldoende beschreven soorten geleverd heeft (cf. I nr. 20, II nr. 20). Botanici trachten dikwijls zulke onzekere soorten als synonymen bij goed bekende soorten te plaatsen; dat is, naar mijne meening, een verkeerde methode; immers soms gebeurt het, dat zulk een synonyme naam de wettige naam der soort wordt; en dan is, met den naam, onzekerheid op de betreffende soort gekomen. Het is volgens mij beter om alle onzekere soorten als aparte soorten te behouden; dan kunnen zij geen kwaad doen en ieder botanicus kan ze naar believen gebruiken.

Zulke onzekere soorten zijn dikwijls gevormd op onvoldoend of op vermengd materiaal. Voorbeelden zijn: *Abies Jezoensis* S. en Z. in I nr. 13, 14, *Pinus taxifolia* LAMB. in I nr. 22, *Abies falcata* en

heterophylla RAF. in I nr. 20; *Toxicodendron altissima* MILL. en *Vitis Kaempferi* KOCH (in II nr. 11*a* en *b*), *Desmodium formosum* VOGEL en *Amelanchier racemosa* LINDL. in II nr. 12, *Crataegus Lavallei* l'HER. in II nr. 22, *Pyrus fusca* RAF. in II nr. 20, *Prunus paniculata* en *Clematis trifoliata* THB. in II nr. 27, *Viburnum serratum* THB. in II nr. 17, *Vaccinium album* L. in II nr. 30.

Voor ephemere soortnamen zie I nr. 12 (*Cedrus effusa* SAL.), II nr. 6 (*Ulmus glabra* HUDS.), nr. 11*b* (*Vitis Kaempferi* KOCH), nr. 26 (*Rhododendrum luteum* SW.) en nr. 28 (*Halesia carolina* L.).

Vervolgens geeft het principe der „Conditional Synonyms" aanleiding tot verschil in namen doordat REHDER er terugwerkende kracht aan geeft; cf. *Picea glauca* in I nr. 19 en *Abies alba* in I nr. 23*a*. In dit laatstgenoemde hoofdstuk zijn ook namen behandeld zooals *Abies Picea, Picea Abies,* welke door mij als ongeldig, door REHDER als geldig worden beschouwd.

In II nr. 14, 23*b* en 25 zijn voorbeelden van de kwestie of het recht van prioriteit eener combinatie van geslachts- en soortnaam gaat boven hetzelfde recht van den soortnaam afzonderlijk.

Zijn namen geldig, welke op zich zelf aan de Regels voldoen doch gepubliceerd zijn in een werk, wiens auteur nog geen triviaal (onze soort) namen gebruikte, zooals *Cedrus libani* TREW in I nr. 12 en *Alnus vulgaris* HILL in II nr. 4.? En moeten wij namen van LINNAEUS zelf als geldig beschouwen, terwijl zij volgens onze Regels nomina nuda zijn, doch slechts hierdoor eene beschrijving missen, dat volgens voorschrift van LINNAEUS een monotypisch geslacht, zooals b.v. *Halesia* was, geen (Linneaanschen) soortnaam (onze diagnosis) kreeg? Cf. II Nr. 28 en eveneens Nr. 24. (*Nyssa aquatica* L.).

Onder welke voorwaarden maakt authentiek herbarium materiaal eenen naam met eene onvoldoende beschrijving geldig? Cf. nr. 17.

Is een naam als *Pinus nigra* (in I nr. 2*a*) geldig, welke niet in den tekst genoemd wordt doch slechts, met een vraagteeken er achter, onder eene teekening is geplaatst? En hoe moeten wij den naam *Odostemon* RAF. waardeeren, welke in een tijdschrift genoemd wordt met verwijzing naar eene Flora, welke echter nimmer gedrukt werd (cf. II nr. 7*b*)?

In hoever moeten wij veranderingen van namen door de auteurs zelf dier namen, honoreeren (cf. I nr. 12 *Cedrus libanotica,* nr. 22 *Pseudotsuga taxifolia* en nr. 29 *Abies spectabilis;* II nr. 28 *Halesia carolina*)? — Maken ernstige fouten in de beschrijving eener soort den naam ongeldig? (Cf. *Schoutenia ovata* in II nr. 12).

Zie voor een kwestie betreffende den auteursnaam van variëteiten, bij verandering van soortnaam, het geval van *Pinus nigra* var. *austriaca* in I nr. 2*a*; voor orthographische kwesties Nr. 19*b* (*Prunus Pissardii* etc.) en nr. 7*b* (*Mahonia aquifolia*), en voor onwaardige principes en domme namen nr. 19*a* (*Prunus communis*).

Al die kwesties geven aanleiding tot persoonlijke opvattingen en daardoor tot verschillende namen voor dezelfde plant. Eenheid kan slechts verkregen worden door internationaal overleg, evenals ten opzichte der Regels zelf, zoo ook ten opzichte van de *toepassing* dier Internationale Regels der Nomenclatuur.

SUMMARY. [1])

PERSONAL IDEAS ABOUT THE APPLICATION OF THE INTERNATIONAL RULES OF NOMENCLATURE, OR, AS WITH THE RULES THEMSELVES, INTERNATIONAL DELIBERATION?

II. SOME DENOMINATIONS OF DICOTYLEDONOUS TREES- AND SHRUBS-SPECIES, WITH SOME ADDITIONS TO I CONIFER-SPECIES AND A RETROSPECTION

BY DR. J. VALCKENIER SURINGAR, RETIRED PROF. OF THE AGRICULTURE ACADEMY IN THE NETHERLANDS. [2])

INTRODUCTION.

This second Part has its origin principally in Dr. ALFRED REHDER's „Manual of cultivated Trees and Shrubs". That admirable work contains many new-old names and some principles, with which I cannot join after having studied them. But, when I criticize those names and principles, because I think that they are unfavourable with respect to the world's effort to obtain unity of plantnomenclature, I do not think about criticizing the work as a whole, which is in its relative size the most complete, sharpest, as to the characters, newest, and most usable of all Dendrological works existing.

ADDITIONS TO I. CONIFERSPECIES.

To No. 2a. *Pinus nigra* varieties.

1. var. ***austriaca*** ENDL. 1847 (var. *nigricans* PARL. 1868).

In BAILEY and REHDER's works we find var. ***austriaca*** ASCH. & GRAEBN. This change of the author's name of the variety ***austriaca*** follows from REHDER's conception that on changing a specific name, even without modification of the contents of the species, the names of existing varieties take the author's name after the person who first classed or classes them under that

[1]) The complete English text is published in „Mededeelingen van 's Rijks Herbarium" Leiden, 1928, nr. 55 and 56. The Propositions on Nomenclature are also to be found there.

Eine Deutsche Uebersetzung (etwas abgekürzt) steht in den „Mitteilungen der Deutschen Dendrologischen Gesellschaft", 1927/8.

[2]) At the end of the Dutch text is given a set of Nomenclature - Propositions.

changed specific name. According to the Rules of 1905 each new combination of generic and specific name gets a new author's name; REHDER extends this to generic name + specific name + name of variety. According to my conception of the Rules the name of the variety should keep its author's name so long as it is found with a combination of generic + specific name, having the contents with respect to which the variety has been established as such. On the other hand, if for instance a species is classed with an other genus, the contents of the species are altered (different series of characters); then it should be decided anew, whether the varieties should be kept there; in that case there is a reason for adopting a new author's name. So long as there is no unity in the denomination of species, a great number of author's names of varieties would be continuously changed without reasonable ground in consequence of REHDER's principle.

The correct name is, therefore, *Pinus nigra* ARN., respectively *P. laricio* POIR. var. *austriaca* ENDL.

2. var. *calabrica* LOUD. 1838 = var. *corsicana* LOUD. 1838, = var. *Poiretiana* ANT. 1840.

3. var. *caramanica* LOUD. 1838 = var. *Pallasiana* (LOUD. 1838) ENDL. 1847.

4. var. *cebennensis* GREN. et GODR. 1856 = *P. tenuifolia* PARL. 1868, = *P. monspeliensis* SALZM. ined.

As the varieties *corsicana* and *calabrica* are published one beside the other, and so the varieties *pyrenaica* and *cebennensis*, it would be good to make an agreement about them on the question of priority.

To No. 5. *Pinus montana* and *Mugo*.

Pinus Mugo TURRA 1765 is unsufficiently described; so the speciesname *montana* remains the legal one.

To No. 8. *Larix dahurica* and *pendula*.

Larix Gmelini PILGER (*Abies Gmelini* RUPRECHT 1845) is another competing name for our *L. dahurica*. But the name *L. pendula* SAL. remains the oldest valid one.

To No. 22. *Pseudotsuga taxifolia* etc.

The two petioled leaves in the figure d of Pl. XXXIII cannot be an error of the sketcher and remind us of *Tsuga canadensis*. Perhaps the name *taxifolia* has to do with it.

In 1837 LAMBERT confesses the incorrectness of the former description, gives a better one and changes the name in *P. Douglasii*.

No. 23a. *Abies alba, pectinata* and *Picea; Picea excelsa* and *Abies.*

Conditional synonyms.

Subtautological names.

PLINIUS and BAUHIN had the names *Picea* and *Abies* according to our present sense. TOURNEFORT put *Picea* under *Abies*; LINNAEUS took both under *Pinus* and gave as trivial (our species) names the old generic names *Abies* and *Picea*, but in a sense contrary to that of PLINIUS and BAUHIN. MILLER made *Abies* again a distinct genus, including *Picea*, with the speciesnames *Abies Picea* (common Spruce) and *Abies alba* (Silverfir). LINK separated *Abies* and *Picea* again and called the silverfir *Abies excelsa*, the common Spruce *Picea vulgaris*, so *Picea* and *Abies* in a sense contrary to LINNAEUS and MILLER, but to which names botanists are accustomed since.

According to the International Rules the oldest and valid names are *Abies Picea* KARSTEN non MILL. and *Picea Abies* LINDL. (common Spruce). *Picea Abies* LINDL. is found in REHDER's „Manual" of 1927, *Abies Picea* KARSTEN in BAILEY's Cyclopedia of 1917. REHDER in his „Manual" calls our Silverfir *Abies alba* MILL., and not *Abies Picea* KARSTEN; that is not because he rejects that same as such, but according to his principle of „conditional synonyms": the name *Picea* must be saved for the common Fir in the case that again the genus *Picea* is put under *Abies*; then the name of the common Fir should be *Abies Picea* (*Abies Abies* being a tautological name). But, I add, if *Abies* and *Picea* are again put under *Pinus* (as did LINNAEUS and as VOSS does in „Wörterbuch der deutschen Pflanzennamen" 1922), then the oldest and valid name for the Silverfir is *Pinus Picea;* so the speciesname *Picea* must be saved for the Silverfir; and so, *Abies Picea* is with the principle of „conditional synonyms", the right name in a genus *Abies* for the Silverfir. Or must we take the principle so that the speciesname *Abies* must be reserved for the common Spruce for the case that the genus *Picea* is again put under *Pinus*, and moreover the speciesname *Picea* for the case that *Picea* is put again under *Abies*? Then the principle of „conditional synonyms", which is confusing in itself, would complicate still more nomenclature.

But that principle is not legalized! It is only recommended in 1910 for new names; and then it is very recommendable.

As to the names *Abies Picea, Picea Abies* etc., they give confusion, falling thereby under art. 4 and 51 of the International Rules. But if not rejected for that reason, it should be wise to put them

on a list of nomina specifica rejicienda or to make an amendement of art. 55, whereby combinations of two generic names, both formerly used or still in use in different senses, are rejected.

II. SPECIES OF DICOTYLEDONOUS TREES AND SHRUBS.

Nr. 1. *Populus balsamifera, tacamahaca, candicans* and *deltoïdes.*

P. balsamifera L. is interpreted by SARGENT and REHDER as our *P. deltoides;* and our *P. balsamifera* becomes *P. tacamahaca.*

LINNAEUS' phrase of his *P. balsamifera* in Sp. pl. 1753 and of his *Populus* nr. 4 in Hort. Cliff. 1737 (see the phrases on p. 12) give no evidence. LINNAEUS had got a twig from BOERHAAVE, but that twig is not in CLIFFORT's herbary.

The fact that LINNAEUS does not mention terete petioles and whitish underside of the leaves is not sufficient to take it for granted that his *P. balsamifera* had not such petioles and leaves.

LINNAEUS gives as a synonym *Populus ..... petiolis teretibus* WACH. (see p. 15). *Terete petioles!* I think there is not enough ground for REHDER's interpretation.

DUROI's description of his *P. balsamifera* (1771) does not mention either terete petioles but he *does* the whitish underside of the leaves. Nobody doubts but that he meant our balsampoplar. DUROI takes it for *P. balsamifera* L.

If *P. balsamifera* L. means our *P. deltoides,* then *P. balsamifera* DUR. cannot stand for our balsampoplar; REHDER puts *P. tacamahaca* MILL. in its place.

But there is *P. candicans* AIT.; SARGENT and REHDER take it as a separate species; and so do ELWES & HENRY; and E. & H. put *P. tacamahaca* as a synonym for *P. candicans* and not for *P. balsamifera.* So there is reason for international deliberation as to the identification of *P. balsamifera* L. and to that of *P. tacamahaca* MILL. And it would be better not to publish such troubling changes of interpretations and names in Manuals etc. before an International Congress has taken a decision. In scientific papers everyone may utter his opinion and keep to it. But in books for general use there must be unity.

Nr. 2. *Salix rosmarinifolia, Elaeagnos* and *incana;* var. *linearis* and *lavandulifolia.*

For the original descriptions of *Salix rosmarinifolia* LINNAEUS, *S. Elaeagnos* SCOPOLI and *S. incana* SCHRANK, see the text on p. 17 and 18.

From all three it can not be seen which plant nowadays is meant. In my opinion our cultivated plant could be called as well *S. rosmarinifolia* L., which name is found in most catalogues of

nurseries, as *S. Elaeagnos* SCOP., the name used by the older Dendrologists. But at all events it will be good to give our plant the title of a variety, with the name var. *linearis* DIPP. or *lavandulifolia* KOEHNE; then it has a name of its own, independent of the species, to which it is brought.

Nr. 3. *Quercus rubra, borealis, ambigua* and *digitata.*

Quercus rubra L., always interpreted as our common American oak, is taken by SARGENT and REHDER for the species which we call *Q. digitata* (and *Q. falcata*); and our common oak is called *Q. borealis.*

LINNAEUS' phrase (see p. 19) is for us at the present time insufficient; as he knew *Q. nigra* and *Q. alba* and as he distinguished his *Q. rubra* only through leaf characters, it is not probable that he meant our *Q. rubra,* whose leaf is much alike that of *Q. alba.* LINNAEUS gives as synonym CATESBY's *Q. esculi* etc. (see p. 19) t. 23; and that table gives a figure, which is much alike our *Q. digitata.* So, there is much ground for REHDER's opinion. Though, CATESBY's plant is made by MICHAUX into *Q. Catesbaei,* and that species is so recognized also at the present time, so by REHDER. Now, CATESBY's specimen cannot represent at the same time a separate species and be the type specimen of *Q. rubra* L. And as to *Q. borealis* MICH. ELWES & HENRY do not take it, as REHDER does, for a synonym of *Q. rubra* DUR., but for a separate species. If they are right, then the name *Q. borealis* cannot be taken instead of *Q. rubra* DUR. for our common american oak. Moreover, *Q. borealis* is a nomen erraticum. International deliberation is needed.

With *Quercus Prinus* there is also a crossexchange of names.

Nr. 4. *Alnus glutinosa, vulgaris* and *rotundifolia.*

Betula Alnus α glutinosa L. has become *Alnus glutinosa* GAERTN. (1791). *Alnus vulgaris* HILL is described in HILL „British Herbal" (1756) with a sufficient description (see p. 32); he gives no trivial names (our species names), but his name *A. vulgaris* is conforming to the Rules of 1905 and it is published after 1753, so it is valid. It is used by FERNALD & GRAY in a Flora of Steyermark, but not by REHDER in his Manual.

The name *A. rotundifolia* MILLER is later than those of HILL and LINNAEUS, and therefore non valid.

Nr. 5. *Betula alba, pendula, verrucosa* and *pubescens.*

LINNAEUS has *Betula alba* in a wide sense, and DUROI the same. ROTH (1788) gives two species, *B. alba* and *B. pendula* (see the phrases on p. 33/34); he writes his *B. alba* = *B. alba* L.

EHRHART (1791) has both species with the names *B. pubescens* and *B. verrucosa* (phrases on p. 34); his *B. pubescens* = *B. alba* (L.) ROTH, his *B. verrucosa* = *B. pendula* ROTH.

B. pendula is a name that causes misunderstandings, because there is also a variety *pendula*; but it is the legal name. Beside *B. pendula*, REHDER and BAILEY have *B. pubescens*, the American Joint Committee and SILVA TAROUCA *B. alba*. I think *B. alba* to be the legal name, but it may give confusion because it is used in a wide and in a narrow sense. EHRHART's names are the most usable ones. Here again International deliberation is needed. The Rules of 1905 are not in themselves sufficient to settle the names of all plants. And moreover, a name, that is judged to be the legal one, can be put on a list of nomina rejicienda, if a majority of votes is obtained for it at an International Congress; and in the same way a name, judged illegal, can be accepted.

Nr. 6. *Ulmus campestris, glabra, foliacea, nitens* and *procera; U. scabra* and *glabra; U. pedunculata* and *laevis.*

LINNAEUS has *U. campestris* in wide sense; he even has no varieties. MILLER (1768) distinguishes *U. campestris, U. scabra, U. glabra* and *U. minor.* SOLANDER (in AITON, 1789) has again *U. campestris* with the varieties *α vulgaris, β stricta, γ latifolia* (syn. *U. scabra* MILL.), *δ glabra* (syn. *U. glabra* MILL.), *ε fungosa;* the first variety is the type variety of the species. Since *U. scabra* MILL. was taken as a separate species and the remaining species resp. varieties were kept together as *U. campestris* or *U. glabra.* That is a question in itself; me thinks that *U. campestris* L. s.s. is the legal name; but other botanists think *U. glabra,* for example SCHNEIDER. It must be decided Internationally. But there are more questions. HUDSON described *U. campestris* and *U. glabra*; he gives phrases and synonyms of GERARDE (1633); SCHNEIDER, with the aid of RAY (1688), shows that HUDSON's *U. glabra* is partly *U. campestris;* and with AITON (1789) you can notice the same (phrases and names of HUDSON, GERARDE, AITON, on p. 35/36).

Therefore SCHNEIDER puts aside *U. glabra* HUDS. But really HUDSON's *U. glabra* is principally our *U. scabra* MILL.; and so *U. glabra* HUDS. is the legal name. Only an International Congress may put the name on a list of nomina specifica rejicienda, and declare *U. scabra* legal.

In BAILEY's „Cyclopedia" we find beside *U. campestris: U. foliacea;* SCHNEIDER in „Plantae Wilsonianae" has only *U. foliacea* GIL. with the synonym *U. campestris.* There again *U. campestris* disappear, in my opinion not conforming to the Rules. ELWES &

HENRY prefer *U. nitens* MÖNCH to *U. foliacea* GIL.; but the last named is the older name.

REHDER in his „Manual" 1927, goes further and gives, instead of *U. campestris: U. foliacea* GIL. and *U. procera* SAL. (SALISBURY). SALISBURY gives in 1796 the names:

U. campestris α SOL. in AIT. .... *procera*
„ „ β „ „ „ .... *angustifolia*
„ „ γ „ „ „ .... *latifolia.*

With this *U. procera* REHDER indentifies the varieties of *U. campestris,* which he does not take under *U. foliacea*; so *U. foliacea* (GIL.) REHDER = *U. angustifolia* + *U. latifolia* (SOLANDER) SALISBURY.

I think that there is much reason for a deliberation about the varieties of *U. campestris,* their grouping and the names of these groupings by an International Congress. And it would have been better if those renewed old names had been kept in scientific papers till that deliberation had led to a decision for general use in handbooks. Now confusion amongst botanists, amateurs and practical men has become worse, as with *Quercus rubra, Populus balsamifera* and many other speciesnames.

Ulmus nitens MÖNCH. is called as variety *U. campestris* var. *laevis* SPACH 1841 (non SCHMIDT 1868).

U. laevis PALLAS 1784 is a synonym of *U. pedunculata* FOUGEROUX 1784. ASCHERSON and GRAEBNER, also REHDER, take *laevis* as the oldest speciesname; and they are right; see on p. 37 what FOUGEROUX writes about is.

Nr. 7a. *Maclura, Ioxylon* and *Toxylon; aurantiaca* and *pomifera(um).*

RAFINESQUE gives in Am. Monthly Magazine Vol. II Dec. 1817 the description of a new genus and species, *Ioxylon pomiferum* (Ios = arrow). NUTTALL called the same plant in his „Genera" 1818 *Maclura aurantiaca.* So the name of RAFINESQUE is the oldest one. But R. himself changed in M. M. Jan. 1818 the name *Ioxylon* into *Toxylon,* because he had erroneously assumed that the wood of this tree was used for arrows; it was used for bows, so a new name *Toxylon* was constructed (toxos = bow).

Now the question arises if we must honour this change of name by the author; I think we must, because there is an error repaired; but others think not because of our Rules of priority. A second question is, if the date of publication of the first name *Ioxylon* avails too for the altered name *Toxylon.* If not, then the third

question arises, if the publication of NUTTALL's „Genera" was before or after the January number of the M.M. 1818; in that number *Toxylon* is published and NUTTALL's name *Maclura* is mentioned, whereby *Maclura* seems to be an older name; but the patent, given to the editor of NUTTALL's „Genera", dates 3rd April 1818, thereby after the publication of RAFINESQUE's *Toxylon*!

Personal ideas give rise to different names; International deliberation and decision over all the questions and names are required.

The names *Ioxylon* and *Toxylon* are put on the list of „nomina rejicienda"; but the question of the date of NUTTALL's „Genera" has also importance for the controversion *Mahonia* — *Odostemon* (nr. 7*b*); and that about names, changed by the authors themselves, is found again in nr. 28 (*Halesia carolina* — *tetraptera*).

Nr. 7b. *Mahonia* and *Odostemon; M. japonica* and *Bealii, Odostemon Aquifolium* and *nutkanus.* The Index Kewensis.

Odostemon was proposed by RAFINESQUE in Florula Missurica and he refers to it in Am. M. Mag. Febr. 1818; but that Florula is never printed. NUTTALL introduced in 1818 the name *Mahonia;* and, as RAFINESQUE in the Febr. number 1818 of his Magazine discusses NUTTALL's Flora Am. sept., and only a year later (Jan. number of 1819) NUTTALL's Genera, here for the first time mentioning NUTTALL's name *Mahonia,* there is great probability that NUTTALL published his *Mahonia* after RAFINESQUE's name *Odostemon.* But it is very possible too that the name *Odostemon* 1817 (1818) is invalid. That name is taken by some authors as the legal one because of the incorrect citation „M. M. 1817" (instead of 1819) by RAFINESQUE himself and by PFEIFFER in his „Nomenclator botanicus".

M. japonica HORT. non DEC. is *M. Bealii* CARR. *Odostemon aquifolium* RYDB. is, according to REHDER, our *Mahonia repens, O. nutkanus* RYDB. our *M. Aquifolium.*

The Index Kewensis gives in the first volume *Berberis Aquifolium* etc., in the 4th suppl. RYDBERG's names; so the I. K. gives no longer invariability of names but moreover confusion; how can it be a namebase for Institutions?

Nr. 8. *Magnolia denudata, purpurea, discolor, obovata* and *liliflora; M. precia, Yulan, conspicua* and *denudata; M. hypoleuca* and *obovata.*

BAILEY calls in his „Cyclopedia" *M. precia* (*Yulan, conspicua*): *M. denudata; M. denudata* (*purpurea, discolor, obovata*): *M. lili-*

flora. REHDER in his „Manual" of 1927 moreover calls *M. hypoleuca: M. obovata.* Thereby *M. denudata* and *M. obovata* are used in different books for general use in different senses.

Magnolia denudata LAMARCK (1789) is described with red flowers and in 1813 identified by him with *M. discolor* VENT., *M. purpurea* CURT., VENTENAT and CURTIS describe the plant with a three-leaved calyx and a six-leaved corolla; and both give a coloured figure, that represents our *M. denudata* (in old sense). Conclusion: The name *M. denudata* (*discolor, purpurea*) must remain for the plant that was generally called so.

Magnolia liliflora LAM. (1789) is described with white flowers; *M. precia* DUH. (1804) is probably the same plant. *M. Yulan* DESF. (1809) is described with white flowers as *M. liliflora* and with a calyx as *M. denudata* LAM. has; we put it aside. *Magnolia conspicua* SAL. (1806) is excellently described and represents *M. liliflora* LAM. Conclusion: *M. precia* (*conspicua; Yulan?*) has an older name *M. liliflora.*

Magnolia obovata THUNB. (1794) is described with leaves from a palm to a foot long; it is our *M. hypoleuca,* and the name *obovata* is the older one, so the legal one too. WILLDENOW was the first who interpreted THUNBERG's species wrongly; redressing is necessary; but if the change of names is judged to be too confusing, then a list of nomina specifica conservanda and rejicienda may be used!

Nr. 9. *Stuartia* and *Stewartia.*

Stewartia is a name of LINNAEUS in the year 1741, given in honour of Mr. STEWART; in his Species Plantarum 1753 he describes *Stewartia Malacodendron* (genus *Malachodendron* MITCHELL 1748); CATESBY (Car. III) gave in 1743 the name *Stuartia* instead of *Stewartia.* [1])

CAVANILLES in 1788 divided it into two genera, *Stewartia* and *Malachodendron;* ENDLICHER made in 1840 two sections of them, with the genusname in common of *Stuartia;* and LINDLEY keeps that name in his „Vegetable Kingdom" of 1847. LOUDON, KOCH, DIPPEL all have *Stuartia.* Then, in 1895, SZYSZYLOWICZ in ENGLER u. PRANTL. „Die Natürlichen Pflanzenfamilien" again calls the genus *Stewartia;* since then we find it also in BAILEY, SCHNEIDER and REHDER's works. *Stewartia* is the correct name.

Nr. 10. *Tilia europaea* and *platyphyllos; T. americana* and *glabra.*

LINNAEUS knew in 1753 only one European and one American species of *Tilia,* which he called *T. europaea* and *T. americana.*

[1]) The family-name is written STEWART, STEUART and STUART.

His *T. europaea* contains primary our large-leaved Lime (with the synonym *T. femina folio majore* BAUH.) and secondly, under var. γ *Tilia femina folio minore* BAUH., our small-leaved species. MILLER divided in 1768 *T. europaea* L. into *T. europaea* L. s.s. and *T. cordata* (syn. *T. femina folio minore* BAUH.). SCOPOLI called them in 1772 *T. platyphyllos* and *T. ulmifolia*. And at the present time *T. platyphyllos* SCOP. and *T. cordata* MILL. are used as the legal names.

But MILLER was correct in the sense of our present Int. Rules of Nomenclature (art. 47); the name *T. europaea* MILL. (L. s.s.) is the legal name for what is generally called *T. platyphyllos* SCOP. Who wishes to get rid of it, must propose that the name be put on a list of „nomina specifica rejicienda".

T. americana L. was called by VENTENAT in 1799 (1802) *T. glabra* (see his comment on p. 48). REHDER in his Manual of 1927 takes this name, because *T. americana* L. in his eyes is uncertain (cf. SARGENT in Bot. Gaz. 66 p. 421). But although LINNAEUS had only to discern his *T. americana* from his *T. europaea* and did so satisfactorily, he gives moreover synonyms, which make the species sufficiently distinguishable for us from all now known species („*foliis amplissimis glabris*") as the northern glabrous Lime; and VENTENAT recognizes *T. americana* L. as an older synonym of his *T. glabra*. Older botanists repeated VENTENAT's name; but the younger ones took up again the oldest name *americana*. And in my opinion one must, as long as possible, for sake of unity, stick to the oldest name; as soon as one leaves that principle, differences through personal ideas arise and disturb the unity.

No. 11*a*. *Ailantus glandulosa, Cacodendron* and *altissima*.

EHRHART calls a tree *Rhus Cacodendron* in 1783; he describes no flowers and does not mention the glands of the leaflets. In my opinion the identification with our *A. glandulosa* is too uncertain.

MILLER describes in 1768 a *Toxicodendron altissimum;* see his description on p. 50; I think that it cannot mean our *Ailantus glandulosa*. BEISSNER and the Index Kewensis take it for *Rhus succedanea* L.; and DESFONTAINES, the author of *Ailantus glandulosa*, writes that this tree, before it flowered, was taken erroneously for *Rhus succedanea* L., and that is a poisonous tree.

International deliberation is needed in this as in so many other cases. In the meantime the species is called *A. glandulosa* by many authors, *A. Cacodendron* by SCHINZ & THELLUNG, *A. altissima* by REHDER in his „Manual" of 1927!

No. 11*b*. *Vitis Coignetiae* and *Kaempferi*.

KOCH gives in „Hortus Dendrologicus" 1853 a *Vitis Kaempferi* without description but with the synonymous name *Vitis Labrusca* THUNBERG; in his „Dendrologie" 1869 he does not mention them again. I think it precipituous to write, as REHDER does, without further research, KOCH's name instead of the well established name *Vitis Coignetiae* PULL.

No. 12. *Lespedeza formosa, Sieboldii* and *racemosa*.

Desmodium penduliflorum OUDEMANS 1866 is called by KOEHNE *Lespedeza formosa* (syn. *Desmodium formosum* VOGEL 1843), by SCHNEIDER *L. Sieboldii* MIQ. 1867. SCHNEIDER thinks that *Desmodium formosum* VOGEL is not an older synonym of *Lespedeza Sieboldii* MIQ. but is one of *Lespedeza viatorum* CHAMPION.

If you see the orginal descriptions of VOGEL's and of CHAMPION's species on p. 52, there is something to say in favour of SCHNEIDER's opinion (the short racemes of both). SARGENT and REHDER favour a third interpretation, namely *Lespedeza viatorum* CHAMP. = *L. formosa* KOEHNE; then of course the name *formosa* is again the oldest one. But are they right?

Another name *Lespedeza racemosa* DIPP., for our plant, relies on *Desmodium racemosum* S. & Z., who took their plant for *Desmodium racemosum* DEC. (which is a real *Desmodium*), though it has appeared afterwards that it was a new species, namely our *L. Sieboldii* MIQ. As S. & Z. gave no sufficient description, the name *racemosum* is invalid; if there *had* been given a description, a question would have risen like that with *Pinus inops* BONG. (cf. I. no. 6 p. 18).

International deliberation and agreement are here again needed; the question is as so many others, not - settled.

No. 13. *Halimodendrum Halodendrum* and *argenteum*.

LINNAEUS F. called the species: *Robinia Halodendrum*, LAMARCK: *Caragana argentea*. DECANDOLLE made a genus *Halodendrum* in a manuscript but changed the name into *Halimodendrum* because of *Halodendrum* PET. THOUARS (which afterwards was shown to be = *Avicennia* L.); and in the Prodromus is found *Halimodendrum argenteum;* now it is called, according to priority *Halimodendrum Halodendrum*. This name is not literally but essentially a tautological name.

No. 14. *Cytisus albus, Linkii, multiflorus* and *leucanthus*.

Cytisus albus LK and *C. albus* HACQ. are two different species. The oldest synonym is *Genista alba* LAM. 1796, and that represents

C. albus LK; so *C. albus* LK is the legal name. The other species cannot of course have that same name; so, though *C. albus* HACQ. 1790 is the oldest synonym of it, the legal one is *C. leucanthus* W. et K. 1800.

But REHDER defends the names *C. albus* HACQ. and *C. multiflorus* SW. with the principle that the right of priority of a combination of generic and specific name prevails over that of the species name in itself; *C. albus* HACQ. is older than *C. albus* LK.

We could reject the name *Cytisus albus* as being a homonym and thereby causing confusion (but only if the author is not mentioned!); then instead of *C. albus* LK the next name *C. multiflorus* SW. is the legal one. BAILEY and the Joint Committee in America act in that manner. But, if we adopt that method, then we must reject all homonymous names, for example *Acer saccharinum* and *Cornus alba*, both with the authors LINNAEUS and WANGENHEIM.

International deliberation is required.

No. 15. *Chimonanthus* and *Meratia.*

LINNAEUS describes in 1762 *Calycanthus praecox* and *floridus.* LINDLEY gives in 1819/20 a *C. fragrans*, for which he proposes the genusname *Chimonanthus.* The species *praecox* and *fragrans* are further on not distinguished, and *praecox* is the older name; so the full name becomes *Chimonanthus praecox.*

Though, in 1818, some months before LINDLEY, LOISELEUR has described the same species *fragrans* with the genusname *Meratia.* Therefore it is called by REHDER and BAILEY *Meratia praecox* n. c.; SCHNEIDER and TAROUCA have still *Chimonanthus praecox.*

The Dendrological Soc. of the Netherlands takes *Chimonanthus* (*Meratia*) as part of *Calycanthus*; and then the question of *Chimonanthus* or *Meratia* is excluded.

No. 16. *Elaeagnus longipes, edulis* and *multiflora.*

The name *E. longipes* GRAY (1859) is older than the name *E. edulis* SIEB. (1876), therefore the legal one. Though, DECANDOLLE mentions in his Prodromus (1856) an *Elaeagnus multiflora* THUNB. Fl. jap. 1784. (See THUNBERG's description on p. 57). Our *E. longipes* can be recognized in it, and then *E. multiflora* is the legal name instead of *E. longipes.* BAILEY and REHDER take it so in their Cyclopedia resp. Manual. But it would have been better to treat the question before in scientific papers and to take a decision at an International Congress.

No. 17. *Hydrangea opuloides* and *macrophylla.*

DECANDOLLE describes in his Prodromus a *Hydrangea Hortensia* with the synonym *Hortensia opuloides* LAM., and a *H. macrophylla* with the synonym *Viburnum macrophyllum* THUNB.

Viburnum macrophyllum TH. is not found in any dendrological work; in the Index Kewensis and in JUEL's work on THUNBERG's plants it is recognized as a separate species.

For THUNBERG's description see p. 58.

REHDER not only takes *Viburnum macrophyllum* TH. for a *Hydrangea,* but moreover takes it identical with *Hydrangea opuloides.* Thereby the name *H. opuloides* is changed in *H. macrophylla.* It will be good to treat and settle this question at an International Congress.

No. 18. *Rhodotypus kerrioides, tetrapetala* and *scandens.*

The name *Rh. tetrapetala* MAK. is based on *Kerria tetrapetala* SIEB. 1830, which is a nomen nudum and therefore non valid.

Rh. scandens MAK. is based on *Corchorus scandens* THUNB. (1794); (see his description on p. 59). Many characters join with our *Rh. kerrioides*; but *Corchorus scandens* is described as a climber with white flowers; and the genus *Corchorus* has the flowers quinary. So there is in my opinion sufficient reason to exclude this name for our *Rh. kerrioides*; but REHDER, on the contrary, gives in his Manual the speciesname *scandens.*

No. 19*a*. *Prunus Amygdalus* and *communis.*

Amygdalus communis L. being the oldest name, the species is now generally called *Prunus communis*; but, while the old name was characteristic, the new one is not at all so. For different kinds of insipid names see the Dutch text.

No. 19*b*. *Prunus Pissardii*; orthographic questions.

REHDER in America and VOSS in Germany write *Prunus Pissartii*; that is incorrect even with REHDER's principle. REHDER exhibits the principle in conformity to the International Rules that names must be written so as they are originally published. That principle causes a chaotic orthography, which nobody can keep in his memory, and which causes trouble in alphabetical lists of names. On the contrary, if we write the names orthographically correct after the names of the persons concerned, after the rules of the Latin and Greek and after the somewhat emendated Rules or Recommendations of International Nomenclature, then there is a firm ground as base; everyone can know how every name must be written. See the examples in the Dutch text.

No. 20. *Malus Toringo* and *Sieboldii; M. rivularis* and *fusca.*

As *M. Toringo* SIEB. has been shown to be a nomen nudum, so the name *Sieboldii* (*Pyrus Sieboldii* REGEL) becomes the legal one.

And for *P. rivularis* DOUGL. in HOOKER, an older name *Pyrus fusca* RAF is found; but the description of it is insufficient; nevertheless it is used by SCHNEIDER, TAROUCA, BAILEY and REHDER. See Addition on p. 111.

No. 21. *Chaenomeles japonica, Lagenaria; Ch. Mauleï, japonica.*

We have *Pyrus japonica* THUNB. 1784, *Cydonia lagenaria* LOISELEUR 1815; *Pyrus Mauleï* MASTERS 1874, *Chaenomeles alpina* KOEHNE 1893, *P. japonica* var. *alpina* MAXIM. 1874. We use to speak of *Chaenomeles japonica* and *Ch. Maulei*; but in BAILEY's and in REHDER's works we find resp. *Ch. lagenaria* and *Ch. japonica.*

See the description of LOISELEUR's *Cydonia lagenaria* on p. 66; as synonym is added *pyrus japonica* THUNB. Fl. jap. and SIMS in CURT. Bot. Mag.; and it is generally taken for them; though, MAKINO and KOIDZUMI take *Pyrus japonica* THUNB. (non SIMS) for our *Ch. Maulei;* and that causes all the differences in denominations.

See for THUNBERG's description of his *Pyrus japonica* p. 66 I think that the whole glabrous twigs and the habitus like a tree designate our *Ch. japonica* (in old sense); so that the generally used names *Ch. japonica* and *Ch. Maulei* may remain intact. It is a pity that the alterations are published in books for general use before the question was thoroughly studied and generally accepted. Now, there is confusion by this cross-alteration of *Ch. japonica;* you can in the future not write and speak of *Ch. japonica* without indicating what you mean. When universally agreed and adopted or rejected, then there should not be any longer ambiguity.

No. 22. *Crataegus Carrierei, Lavallei* and *berberifolia.*

SARGENT has *C. Carrierei* and *C. Lavallei* as synonyms of *C. Crusgalli,* and moreover a var. *berberifolia* (*C. berberifolia* TORR. & GRAY). SCHNEIDER distinguishes *C. berberifolia* TORR. & GRAY and *C. berberifolia* HORT.; the latter is identified with *C. Carrierei;* and it is generally taken as a hybrid of *C. Crusgalli* and *C. punctata.* REHDER has the name *Lavallei* instead of *Carrierei.* Which name is the oldest one? *C. Lavallei* is described by HERINCQ in a manuscript; the valid name is *C. Lavallei* LAVALLÉE 1885; the plant was in his arboretum since 1867 and flowered for the first time in 1874. Thereby, CARRIÈRE knew LAVALLÉE's

plant when he described in 1883 his *C. Carrierei*, based on a plant that he found in the nursery of the Museum of Nat. History at Paris and that was named, by the Head gardener VAUVEL, *Carrierei*.

If the two plants are one species, the name *Carrierei* is the oldest valid one. Moreover, *C. Lavallei* is insufficiently known and of unknown origin; perhaps it is a separate species; CARRIÈRE adopts it as such; he writes that VAUVEL observed that birds were fond of the fruits of *Carrierei*, but never ate those of *Lavallei*.

REHDER takes *C. Lavallei* (*C. Carrierei*) as *C. Crusgalli* L. x *C. pubescens* STEUD. (not x *punctata*); that is because CARRIÈRE mentions that his plant originated from a seedling of *C. mexicana*; and *C. mexicana* is taken by REHDER as a synonym of *C. pubescens* STEUD.

No. 23*a*. *Aralia sinensis, mandshurica* and *elata*.

Dimorphanthus mandshuricus MAXIM. 1859 or *Aralia mandshurica* SEEM. 1868 is a much used and universally known species-name. Beside it, a *Dimorphanthus* (*Aralia*) *elata* MIQ. (SEEM.) was always looked upon as a separate species or at least as a variety; so, as SCHNEIDER, BAILEY and the American Joint Committee, under the names *Aralia chinensis* var. *mandshurica* (syn. *Dim. mandsh.*), and var. *glabrescens* (syn. *Dim. el.*).

REHDER takes, contrary to other botanists, *Aralia* (*Dimorphanthus*) *mandshuricus* = *A.* (*D.*) *elatus*. And as *elatus* is an older name than *mandshuricus*, the name becomes *Aralia elata;* and the name *mandshuricus* disappears.

I think that, here too, international deliberation is needed; disagreement in so many cases between botanists repel the practical men from scientific denominations, the more troublesome because they cannot do without them.

No. 23*b*. *Acanthopanax pentaphyllus* and *Sieboldianus*.

Aralia pentaphylla SIEB. & ZUCC. 1846 is another plant than *A. pentaphylla* THUNB. 1784. *A. pentaphylla* TH. is judged by SCHNEIDER to be a synonym of *Panax spinosus* L. fil. 1781; thereby *A. pentaphylla* TH. 1784 drops away and *A. pentaphylla* S. & Z. 1846 becomes valid. According to that, SCHNEIDER has the names *Acanthopanax pentaphyllus* MARSH. and *A. spinosus* SEEM.

REHDER takes *Aralia pentaphylla* S. & Z. non TH. for a non-valid name, as based upon an erroneous identification, and thereby *Acanthopanax pentaphyllus* MARSH. too; instead of it he gives the name *A. Sieboldianus* MAK. But is REHDER's principle legal and desirable? REHDER does not mention *Panax spinosus* L. fil.

No. 24. *Nyssa aquatica, silvatica, uniflora* and *multiflora.*

Nyssa aquatica L. is divided by WANGENHEIM in 1787 into *N. uniflora* and *N. multiflora;* previously MARSHALL described in 1785 *N. silvatica* (that is *N. multiflora* WGH.); so SCHNEIDER gives the names *N. silvatica* MARSH. and *N. uniflora* WGH. But REHDER has *N. silvatica* MARSH. and *N. aquatica* L. s.s. SCHNEIDER rejects *N. aquatica* L. but he honours *Betula alba* L. s.s. and *Ulmus campestris* L. s.s.; REHDER honours *N. aquatica* L. s.s. but rejects *Betula alba* L. and *Ulmus campestris* L. That is irrational. In my opinion all three mentioned species of LINNAEUS, and not less *Tilia europaea* L., which is also divided into two species, must be kept sensu stricto, according to the Rules of 1905.

No. 25. *Azalea mollis* and *japonica; A. sinensis* and *mollis.*

Azalea mollis BLUME 1829 has appeared to be our so-called *A. sinensis* and it is the oldest valid name (*A. chinensis* LODD. 1824 being nomen nudum; *Rhododendrum chinense* SWEET is of 1829). And the oldest valid name of our so-called *Azalea mollis* is *A. japonica* A. GRAY 1857 (*Rhododendrum molle* MIQ. 1844 being nomen nudum; *Rh. molle* MIQ. is of 1864). *A. mollis* (*japonica*) and *sinensis* (*mollis*) were a long time confused (KOCH, KOEHNE, DIPPEL, etc.); but they are two species, one of Japan, the other of China. The so-called *mollis-sinensis* Azaleas are hybrids of both; the *„Anthony Koster"* is the most like the original *A. sinensis* (*mollis* BL.); that species itself is little cultivated because it can not stand our winters. Cf. Gartenflora 57th year 1908 p. 505—517, with coloured plate.

In the Index Kewensis there are made several mistakes with the names of the two *Azalea* (*Rhododendrum*) species. *Azalea mollis* BL. is not = *Rhododendrum molle; Rhododendrum sinense* SWEET is not of Japan but of China and it is = *Rh. molle* G. DON. *Rh. molle* G. DON China must be: *Rh. molle* MIQ. Japan. (I exclude here the name *japonicum*). Further the name *Azalea japonica* A. GRAY is printed in italic, so as a synonym, but no reference is given to another name. This *A. japonica* A. GRAY is the legal name for our so-called *Azalea mollis* BL. (*Rh. molle* S. u. Z., MIQ., non G. DON).

Finally you find: *Hymenanthes japonica* BL. = *Rhododendrum Metternichii* and *Rhododendrum Metternichii* S. u. Z.; but in Suppl. IV is given *Rhododendrum japonicum* SCHN.: *Hymenanthes japonica*; that means that the first name must be put instead of the second one. This is wrong; SCHNEIDER withdraws in the same T. II of his „Laubholzkunde" his *Rh. japonicum,* redresses

Rh. Metternichii and acknowledges *Rh. molle* MIQ. = *Rh. japonicum* SUR. [1])

The Index Kewensis must give rise to many mistakes and misunderstandings in the Institutes, which use it as base for nomenclature.

No. 26. *Azalea (Rhododendrum) lutea(um), nudiflora(um), calendulacea(um), rubra (um)* and *occidentalis(e).*

LINNAEUS had described in 1753 an *Azalea lutea,* in 1763 instead of it *A. nudiflora;* the description and the synonyms are the same, so I think both represent the same species. But BRITTON takes *A. lutea* L. for *A. calendulacea* MICH. 1803 and SCHNEIDER joins in with him. Therefore I gave (in „Het Arboretum etc." 1910) *Rhododendrum luteum* n.c. (syn. *A. lutea* and *nudiflora* L.), SCHNEIDER, on the contrary, *Rhododendrum luteum* n.c. (syn. *A. calendulacea* MICH.). Though, there is a *Rhododendrum luteum* SWEET 1830; this means *Azalea pontica* L.; the name is only published in SWEET's „Hortus Britannicus" Ed. 2; in ed. 3 (1839) SWEET gives the name *Rhododendrum flavum* DON 1834. But his ephemeral name has a right of priority! Thereby *Rhododendrum luteum* n.c. of SCHNEIDER and of mine fall away and we get again *Rh. nudiflorum* and *Rh. calendulaceum.* But as *Azalea's,* the question remains; *Azalea nudiflora* or *A. calendulacea* must have the name *A. lutea.* Am I right or are BRITTON and SCHNEIDER right? REHDER thinks that both are wrong; he puts *A. lutea* L. = *A. nudiflora* L. + *A. calendulacea* MICH. With that supposition different opinions are again possible: firstly, the opinion that *A. lutea* L. now drops out; than *A. nudiflora* and *A. calendulacea* remain. Secondly my opinion that the name *A. lutea* L. remains valid for the part of the species that was first described and which is *A. nudiflora;* so this name becomes *A. lutea,* and *A. calendulacea* remains.

There is a complication: *A. calendulacea* MICH. 1803 was described in 1788 by MEERBURG as *A. rubra;* therefore, if *A. lutea* L. = *A. nudiflora* L., *A. calendulacea* must be called *A. rubra,* resp. *Rhododendrum rubrum* n.c. But if, as BRITTON and SCHNEIDER mean, *A. lutea* L. = *A. calendulacea* MICH., then *A. calendulacea* must be called *A. lutea* resp. *Rh. rubrum* n.c.. REHDER, on the

[1]) But it is a question if SCHNEIDER is right with this improvement; *japonica* is the oldest species name of *Rhododendrum Metternichii* S. u. Z., and the name dates from 1826, while *Azalea japonica* ASA GRAY dates from 1857. If *Rhod. japonicum* SCHN. is taken as the legal name for *Rh. Metternichii,* while the species name *mollis* belongs to *Rhod. molle* G. DON 1834 (*Azalea mollis* Bl. 1826), then a new name is needed for our *Azalea japonica* A.Gr. as *Rhododendrum;* the name *japoniense* may be proposed.

contrary, is of opinion that *A. rubra* MEERB. is our *A. nudiflora*; but the described and drawn „stamina longissima" plead for *A. calendulacea*; I think the colour of the flower, that resembles *A. nudiflora*, of much lesser importance.

There is still an *Azalea aurantiaca*, but of later date than *A. rubra* MEERB.

A further complication is that *A. occidentalis* TORR. 1857 was called in 1844 by HOOKER and ARNOLD *A. calendulacea* (*Rh. calendulaceum*) by misinterpreting *A. calendulacea* MICH.

Thereby, if the name *A. calendulacea* MICH. drops out against *A. rubra* MEERB., then the name becomes free for *A. occidentalis* TORR., and we must write *A.* (*Rh.*) *calendulacea* (*um*) HOOK. and ARN. (syn. *A.* (*Rh.*) *occidentalis*(*e*) TORR.) But here is the same question as in no. 23*b*, last alinea.

Cf. Mitt. der Deutschen Dendrologischen Gesellschaft nr. 33, 1923, p. 20—23.

The Index Kewensis gives in T.I and II *Azalea pontica* L. = *Rh. ponticum* L. = *Rh. flavum* D. DON; etc. In Suppl. V is found *Rh. luteum* SCHN.: *Rh. calendulaceum*. All this is incorrect. The I.K. has no longer stability of names; thereby it cannot give even an artificial unity of names, whether right or wrong.

No. 27. *Symplocos paniculata* and *crataegoïdes*. *Akebia lobata* and *trifoliata*.

Symplocos paniculata MAK. relies upon *Prunus paniculata* THUNB. THUNBERG's description (see p. 78) does only not come into conflict with *Symplocos crataegoïdes* BUCH.; but that is not sufficient for identifying it with it; THUNBERG took his plant for a *Prunus* and we may take for granted that THUNBERG had good reason for that.

In the same way *Clematis trifoliata* THUNB. is an uncertain species; it is identified by KOIDZUMI and REHDER with *Akebia lobata* DCNE, which is thereby called *Akebia trifoliata*.

No. 28. *Halesia tetraptera* and *carolina*.

All the older Dendrologists have *Halesia tetraptera* L. But it has appeared that LINNAEUS described in „Systema Naturae" X (1759) a *Halesia carolina*, which is apparently the same plant as his *H. tetraptera* L. Sp. Pl. II (1763). Therefore *H. carolina* L. is the legal name, which is taken by the new Dendrologists SCHNEIDER and REHDER, and by BAILEY in his „Cyclopedia". But the Joint Committee in America keep in their „Standardized plant-names" *H. tetraptera*. And there is good reason for it; our nomenclature is based upon LINNAEUS and he himself has changed

the name *carolina* into a more characteristic one; now, why should we not put it on a list of „nomina specifica rejicienda"?

No. 29. *Ligustrum ibota, ciliatum* and *obtusifolium.*

Ligustrum obtusifolium S. & Z. 1846 is = *L. ibota* SIEB. 1830; and *L. ibota* S. & Z. 1846 is = *L. ciliatum* BL. 1850. In according with this, SCHNEIDER gives rightly the names *L. ibota* SIEB. (syn. *L. obtusifolia* S. & Z.) and *L. ciliatum* BL. (syn. *L. ibota* S. & Z.). These names are also according to the principle, which REHDER favours, that names, based upon an erroneous identification are non-valid (see *Acanthopanax pentaphyllus* in No. 23b); with that principle both names of S. & Z. are doomed. But it has appeared that *L. ibota* SIEB. is a nomen nudum. Thereby REHDER gives in his „Manual" of 1927 the names *L. ibota* S. & Z. (syn. *L. ciliatum* BL.) and *L. obtusifolium* S. & Z. (syn. *L. ibota* S.)

No. 30. *Symphoricarpus racemosus* and *albus.*

REHDER writes *Symphoricarpus albus* BLAKE instead of *S. racemosus* MICH.; that relies upon *Vaccinium album* L. See LINNAEUS' description on p. 83. LOUDON gives some more characters (flowers white, flowering May-June, shrub of 2 feet), from which it appears that it is surely not our *Symphoricarpus racemosus,* which is also mentioned by LOUDON besides *Vaccinium album.*

Addition to No. 20. *Malus rivularis.*

BRITTON and SHAFER put, in „North Am. Trees" 1908, in stead of it the name *M. diversifolia* ROEM. *(Pyrus* — BONG). BONGARD described his species in the same year 1833 of *M. rivularis* DOUGL. Before it will be proved that BONGARD's description was published before that of DOUGLAS, there is no good reason for the change of name.

No. 11c. *Ceanothus azureus* and *coeruleus.*

C. azureus DESF. is a nomen nudum; the first description of it dates from 1825. LAGASCA described *C. coeruleus* in 1818. The two species are taken as identic; so the name *C. coeruleus* is the legal one.

No. 5b. *Corylus rostrata* and *cornuta.*

REHDER changes the name *C. rostrata* AIT. in *C. cornuta* MARSH.; before him every Dendrologist took *C. cornuta* as a Hortusname. But REHDER is right. Nevertheless it will be good to treat Internationally the species of MARSHALL because there

is disagreement, not only in regard to *C. cornuta* but f. i. also to *C. americana*, of wich the author is MARSHALL according to REHDER, but WALTER (Fl. car .1788) according to KOCH, DIPPEL and SCHNEIDER; moreover KOEHNE gives MILLER as the author, LOUDON: MICHAUX FIL.!

RETROSPECTION.

In questions which have to do with natural relationship, there can only be reached a relative unity if, for Handbooks, catalogues and such like, an International Congress chooses by majority of votes one idea or the other and the minority accepts this.

In questions which have *not* to do with natural relationship, it will be easier to get an absolute unity, not only for Handbooks, etc. I plead for conscientious application of the rules of Nomenclature, but to use at the same time a list of nomina specifica rejicienda and conservanda as a way out of difficulties.

It has appeared that the application of the Rules gives in many cases rise to different ideas and thereby to different names. Questions, treated in this paper, are:

1. How far must speciesnames, which have been divided into two or more species, be qualified sensu stricto? I think so far as possible, and that this is conforming to the Rules of 1905. Cf. *Betula alba* L. in no. 5, *Ulmus campestris* L. in no. 6, *Tilia europaea* L. in no. 10, *Nyssa aquatica* L. in no. 24.

2. How must we treat names, which rely on the misunderstanding of other names? I think that misunderstanding does not disqualify a name, that is based upon it; cf. *Pinus inops* BONG. in I. no. 6, *P. americana* GAERTN. in I. no. 17, *Quercus rubra* L. in II no. 3, *Desmodium racemosum* S. u. Z. in II no. 12, *Aralia pentaphylla* S. et Z. in II no. 23b, *Azalea calendulacea* HCOK. & ARN. in II no. 26, *Ligustrum ibota* and *obtusifolium* S. et Z. in II no. 29.

3. How far may we go with the disqualification of the name of a species, if not sufficiently described, and how must we treat uncertain species? I think that, as much as possible, uncertain species must be kept as separate species and not added as synonyms to well known species; then they cannot do wrong (e. g. if such a name becomes the legal name of a wellknown species and, with that name, uncertainty has fallen upon it). Cf. *Pinus halepensis* DUH. in I n°. 1, *Abies Jezoensis* S. u. Z. in I, n°. 13, 14, *Pinus taxifolia* LAMB. in I, no. 22, *Abies heterophylla* and *falcata* RAF. in I, no. 20; *Toxicodendron altissimum* MILL. in II no. 11a; *Vitis*

Kaempferi KOCH in II no. 11b; *Desmodium formosum* VOGEL and *Amelanchier racemosa* LINDLEY in II, no. 12, *Hydrangea macrophylla* DEC. in II, no. 17, *Crataegus Lavallei* HÉR. in II, no. 22, *Pyrus fusca* RAF. in II, no. 20, *Prunus paniculata* and *Clematis trifoliata* THB. in II, no. 27, *Viburnum serratum* THB. in II, no. 17, *Vaccinium album* L. in II, no. 30.

Ephemeral names are to be found in I no. 12 (*Cedrus effusa* SAL.), II, no. 6 (*Ulmus glabra* HUDS.), no. 11b (*Vitis Kaempferi* KOCH), no. 26 (*Rhododendrum luteum* SW.) and no. 28 (*Halesia carolina* L.).

4. Must the principle of „conditional synonyms" be applied with retrospective effect? I think not, because that would cause much confusion. Cf. *Picea glauca* in I, no. 19, *Abies alba* in I, no. 23a.

5. Are names like *Abies Picea* (two genera names, which have different senses) valid? I think not, because they cause confusion; if valid with regard to the Rules, there may be made an amendment on the Rules of tautological names. Cf. I, no. 23a.

6. Are plantnames valid which are in themselves according to the International Rules but which are published by authors, who did not use trivial (our species) names? I think they are. Cf. *Cedrus libani* in I, no. 12, *Alnus vulgaris* in II, no. 4.

7. Are plantnames of LINNAEUS himself valid, which are nomina nuda according to our Rules, but which have no description because for LINNAEUS it was not needed, even not permitted, to give a (Linnaean) speciesname (our diagnosis) to a monotypical genus, as was for instance *Halesia*? I think yes. Cf. II, no. 28 and no. 22 (*Nyssa aquatica*).

8. Does the priority of a combination of generic and specific name prevail over that of the species name in itself, if we have to do with the same species name? I think so. Cf. II, no. 14, 23b and 25.

9. Is a name like *Pinus nigra* ARNOLD valid, not mentioned in ARNOLD's text but only put at the foot of an illustration, with a note of interrogation? I think it is. Cf. I, no. 2a.

And is the genusname *Odostemon* RAF. valid, mentioned by RAFINESQUE in a Magazine, with reference to a Florula of his, which never appears to have been printed? I think not. Cf. II, no. 7b.

For questions about the changing of names by the authors themselves, see I, no. 22 and 29; II, no. 7b and 27.

11. For orthographical questions see II, no. 19*b*, for insipid names no. 19*a*; for a question about the author's name of varieties see I, no. 2*a*.

All the treated questions give rise to personal ideas and thereby to different names for the same plant. Unity will only be reached by International deliberation, as about the Rules themselves, so also about the *application* of the International Rules of Nomenclature.

Nomenclatuurvoorstellen naar aanleiding van de Internationale Regels der Nomenclatuur 1905/10 [1]),

door Dr. J. Valckenier Suringar,
Oud-Hoogleeraar der Landbouwhoogeschool.

Bij sectie 1, art. 15.

1. De **prioriteit eener combinatie** van geslachts- en soortnaam gaat boven de prioriteit van den soortnaam op zich zelf.

Voorbeelden: *Cytisus albus* HACQ. 1790 non LK 1822, ofschoon *Genista alba* LAM. 1786 = *C. albus* LK; cf. P. O. II nr. 14. *Rhododendrum japonicum* SUR. 1908, non SCHN. 1912, ofschoon *Hymenanthes japonica* BL. 1826 = *Rh. japonicum* SCHN.; cf. P. O. II nr. 25.

2. Het principe van **conditional synonyms,** voor zoover aanvaard, heeft geen terugwerkende kracht. Voorbeelden: *P. canadensis* B. S. P. non *Picea glauca* REHD.; cf. P. O. I nr. 19.

3. Er wordt een **lijst van nomina specifica conservanda** et **rejicienda** gemaakt, waardoor ongewenschte soortnamen kunnen terzijde gesteld worden en tengevolge waarvan de Regels zonder bezwaar en zonder persoonlijke vooringenomenheid streng toegepast kunnen worden.

Voorbeelden: *Pinus inops* BONG. (*P. contorta*), *Abies Picea* KARST. (*Abies alba*), etc.; cf. P. O. I nr. 6, 23*a*, etc.. *Prunus communis* ARCANG., *Alnus vulgaris* HILL), *Halesia carolina* L. (*H. tetraptera* L.), etc.; cf. P. O. II nr. 4, 19*a*, 28, etc..

Voor ephemere namen (bv. *Cedrus effusa* SAL., *Ulmus glabra* HUDS., *Vitis Kaempferi* KOCH en *Rhododendrum luteum* SW.) zie P. O. I nr. 12, II nr. 5, 11*b* en 26.

Over **domme namen,** welker verandering gewenscht is, cf. P. O. II nr. 19*a*.

4. Een lijst van **species dubiae** wordt gemaakt, welker namen daardoor, en zoolang hunne onzekerheid duurt, worden beschouwd niet als synonymen, en dus ook niet eventueel als wet-

1) Een aantal afzonderlijke afdrukken is beschikbaar. A number of separates in the English language is also available. Für die Deutsche Sprache, siehe Mitt. der D. Dendr. Ges. 1927, 8.

P. O. = Persoonlijke Opvattingen bij de toepassing der internationale botanische regels der nomenclatuur of, evenals bij de regels zelf, internationaal overleg? Een aantal nomenclatuurgevallen, I en II (Meded. L. H. S., Dl. 30 Verh. 2, Dl. 32 Verh. 5, 1926/28.

tige namen, te kunnen worden geplaatst bij goed onderscheiden soorten. Voorbeelden: zie voorstel 19.

Bij sectie 3, art. 26.

5*a*. De **schrijfwijze** van plantennamen geschiedt volgens de oorspronkelijke namen, waaraan de plantennamen zijn ontleend, en volgens de regels der Latijnsche en Grieksche taal.

Voorbeelden: *Gleditschia; silvestris; sinensis;* **X***anthoxylum; Pentastemon; castanifolius.*

Grieksche naamsuitgangen op **on** en **oon** worden gelatinizeerd in **um** en **on.**

Voorbeelden: *Rhododendrum, Erigeron.* Cf. P. O. II nr. 19*b*.

5*b*. Het zou waarschijnlijk verstandig zijn om alle soortnamen, welke uit een geslachtsnaam bestaan, met een kleine letter te schrijven, omdat niet zoo gemakkelijk, als het schijnt, kan uitgemaakt worden of een soortnaam aan een ouden geslachtsnaam ontleend is. Cf. P. O. II nr. 19*b*.

6. Achter **personennamen** op **er** wordt, evenals achter andere medeklinkers, de uitging **ii** resp. **ia** geplaatst.

Engleri heeft geen zin naast *Benthamii*. De uitgang **i** geeft aanleiding tot verschil in uitspraak; bij eenen naam zooals *Leycesteria* is dit uitgesloten.

Bij sectie 3, art. 28 en 30.

7. Z.g. varieteiten, welke eigenlijk kleine soorten zijn („**kleine-soort varieteiten**"), en welke van eene soort verschillen door een onbepaald aantal kenmerken, worden **subspecies,** betiteld. B.v. *Cornus alba* (*tatarica*) **s. sp.** *sibirica*; *Pinus nigra* (*laricio*) **s. sp.** *austriaca.*

In indices van handboeken, in catalogi, zaadlijsten enz., worden alle subspecies als species behandeld; b.v. *Cornus alba* (*tatarica*) s. sp. *sibirica* wordt *C. sibirica.* (Bij het spreken zegt niemand: *C. alba* (*tatarica*) s. sp. *sibirica,* maar eenvoudig: *C. sibirica*).

Deze verkorting is vooral gewenscht voor de gevallen dat de subspecies varieteiten oplevert; zie bij 8.

8. Als **varietates** worden beschouwd de planten, welke door 1 of een klein, in ieder geval bepaald aantal, kenmerken zich van eene soort onderscheiden; zij ontstaan in vele gevallen als z.g. knopvariaties en zijn min of meer zaadconstant; „**kenmerkvarieteiten**". Bv. **var.** *Cornus alba* s. sp. *sibirica* **var.** *fol. aur. marg.*, of verkort voor catalogi enz.: *C. sibirica* **var.** *fol. aur. marg.* Evenzoo hebben we **var.** *pendulus, fastigiatus* (deze term in plaats van het onzinnige *pyramidalis*), *glaucus, albo-plenus,* enz.

Het is niet praktisch om in catalogi e. d. geschriften, varieteiten onder-te-verdeelen, b.v. var. *marginatus* subvar. *aureo-marginatus*, enz.; var. *plenus* subvar. *albo-plenus*, enz. Beter is om direct te schrijven: var. *aureo-marginatus*, enz.; var. *albo-plenus*, enz.

9. Iedere soort of varieteit vertoont bij uitzaaiing een of ander kenmerk in verschillenden graad bij de verschillende individu's; een blauwe soort of varieteit zal b.v. individu's leveren, welke min of meer blauw zijn. Dikwijls worden dergelijke individu's vegetatief voortgekweekt terwille van dien bizonderen kenmerkgraad. Dergelijke „**specimenvarieteiten**" krijgen dikwijls een naam op de wijze eener soort. Het zal goed zijn hen met den titel **Forma** te onderscheiden en hen eenen trivialen (vulgairen, fantasie) naam te geven. B.v. *Picea pungens* var. *glauca* **forma** *„Koster"* (gewoonlijk var. *Kosteri* of *Kosteriana* genoemd). Deze triviaalnaam staat tusschen „ " teneinde hem, in het geval hij een personennaam is, van eenen auteursnaam te kunnen onderscheiden: *P. pungens* var. *glauca* f. *„Koster"* MASTERS.

De f. behoeft er niet bij geschreven te worden, zoolang gezorgd wordt, dat de varieteitsnaam een goed latijnsch gevormd woord is, de forma een goed triviaal woord.

Over deze varieteitenbenaming en eene nieuwe vorm *Chamaecyparis Lawsoniana* var. *glauca* f. *Kooy*, cf. Jaarb. N. Dendr. V. 1927 p. 143.

Indien de soort zelf in een harer individu's een kenmerk in bizonderen graad vertoont, b.v. een bizonder blauw *Cedrus atlantica* exemplaar, kan die vorm dadelijk achter den soortnaam een triviaalnaam krijgen, zonder tusschenvoeging van eenen varieteitsnaam. Voorbeeld: *Betula pendula* f. *„Young"* (*B. alba* var. *pendula Youngii* der kweekerijen).

Wanneer de term Forma in dezen zin wordt in gebruik genomen, moet dezelfde term niet als ondergroep eener varietas worden gebruikt.

Voor „**physiologische varieteiten**" moet een speciale benaming uitgedacht worden door de belanghebbende personen.

Formae behoeven geen latijnsche diagnose; maar het zal goed zijn om te vorderen dat zij, om geldig te zijn, gepubliceerd moeten worden in een der tuinbouwbladen, voor dit doel internationaal aangewezen. Daarbij kunnen tevens voorwaarden worden vastgesteld voor de erkenning eener vorm.

Bij sectie 3, art. 31—34.

10. **Bastaarden** tusschen 2 of meer geslachten of soorten worden genoemd met eenen geslachtsnaam en daarachter den naam van een der ouderlijke geslachten resp. soorten (naar de

keuze van den auteur) met den uitgang *oides* (voor grieksche namen) of *oideus* (voor latijnsche namen); ten slotte een triviaal (fantasie) naam met den titel Forma. Vóór den geheelen naam wordt een × geplaatst (bij geslachtshybrieden desverkiezende een ×× of een ander teeken).

Evenals bij varieteiten (zie 9) de term Forma een onstandvastig individu aanduidt, zoo duidt thans dezelfde term een onstandvastig, immers heterozygotisch, bastaardindividu aan.

De geslachtsnaam van geslachtshybriden wordt op de wijze van *Crataegomespilus* gevormd.

Voorbeelden:

x *Crataegomespilus mespiloides* f. „*Dardar*" (gewoonlijk *Crataegomespilus Dardari* genoemd) =

Crataegus monogyna x *Mespilus germanica*, f. „*Dardar*".

x *Berberis empetrifolioidea* f. „*Irwin*" =

B. empetrifolia x *B. Darwinii*, f. „*Irwin*" (thans x *B. Irwinii* BIJH.),

x *Viburnum rhytidophylloides* f. „*Holland*" =

V. Lantana x *V. rhytidophyllum*, f. „*Holland*" Nov. Hybr.

De f. kan ook weggelaten worden, evenals bij specimenvarieteiten. Wat betreft de publicatie, zie voorstel 9, laatste alinea.

Cf. over deze bastaardbenaming en dezen nieuwen bastaard Jaarb. Ned. Dendr. Ver. 1927 p. 140.

11. Indien slechts één der ouders bekend is, dan wordt de bastaard naar dezen genoemd; indien geen der ouders, dan wordt slechts een triviaalnaam gegeven of de tusschennaam *hybridus* wordt er bij gebezigd, b.v.: x *Diervillea hybrida* f. „*Eva Rathke*".

12. Wanneer de benaming sub 10 en 11 wordt aangenomen, moet gezorgd worden, dat voortaan geen soortnamen worden gemaakt met den uitgang *oides* (grieksch) of *oideus* (latijn). Liefst moeten bestaande soortnamen van dien aard veranderd worden, door b.v. den uitgang *oideus* te vervangen door eenen zooals *aceus* of *aster* (b.v. *Hydrangea opulaster* i.p.v. *H. opuloides*, *Acanthopanax sciadophyllaceus* i.p.v. *A. sciadophylloides*. Voor zoover de namen niet veranderd worden, geeft in ieder geval het teeken × het verschil aan tusschen soorten en bastaarden.

Men zou ook voor namen van hybrieden in de plaats van het achtervoegsel *oideus* (*oides*), hetwelk achter bijvoegelijke soortnamen spraakkundig niet fraai is, een vóórvoegsel aan den soortnaam kunnen hechten, gevormd van het woord *hybridus*; b.v. × *Berberis hybr(id)empetrifolia* f „*Irwin*", × *Viburnum hybridorhytidophyllum* f. „*Holland*".

Bij aanvaarding der benaming sub 11 moet evenzoo de soortnaam *hybridus* vermeden worden voor soorten, welke geen bastaarden zijn; en bestaande moeten liefst worden omgedoopt. Cf. P. O. H nr. 19*a*.

Een bron van moeilijkheden zijn bij deze methode bovendien de persoonlijke opvattingen ten opzichte der verwantschap van geslachten en soorten en van de nomenclatuur. De naam *Crataegomespilus* heeft geen zin voor dengene, die *Crataegus* onder *Mespilus* of omgekeerd rekent. Wie *Cornus sibirica* als eene soort beschouwt, zal eenen bastaard tusschen haar en een andere soort × *C. sibiricoideus* kunnen noemen, daarentegen degene die haar als subspecies van *C. alba* opvat: × *C. alboideus*. En zij, die meegaan met de verandering van den naam *Chaenomeles japonica* in *Ch. lagenaria*, moeten ook eventueele hybrieden, welke naar deze soort genoemd worden, den naam *lagenarioideus* geven i.p.v. *japonicoideus* der behoudende partij.

Om deze tegenstellingen te ontkomen zou het verstandig zijn om de bastaarden onder de autoriteit van de lijst van namen, in voorstel 30 vervat, te stellen.

13. Andere oplossingen betreffende bastaardbenaming zijn:

a. Aan den eerst gevonden of gevormden bastaard tusschen twee of meer soorten eenen naam te geven op de wijze van eenen soortnaam; en alle volgende bastaarden tusschen de soorten van dezelfde groep denzelfden naam te geven.

b. Aan alle bastaarden tusschen twee of meer soorten denzelfden naam te geven, op de wijze van eenen soortnaam, samengesteld uit de betreffende soortnamen.

Thans bestaat zulk een naam onder de practici, n.l. *Azalea mollis-sinensis*, waarbij de namen niet afgekort zijn.

Zoowel bij de sub *a* als de sub *b* genoemde methode wordt aan iederen bastaard bovendien een triviaalnaam gegeven. B.v. *Azalea mollis-sinensis „Anthony Koster"*.

Beide methoden komen me minder geschikt voor dan die sub 10.

Bij sectie 4, art. 37 (voor art. 34 cf. voorstel 26, 2e al.).

14. Een **soortnaam,** welke op zich zelf voldoet aan de Int. Regels, blijft geldig ook al staat hij **in een werk, waarin principieel geen Linneaansche trivaalnamen gegeven worden.**

Voorbeelden: *Cedrus libani* TREW, *Alnus vulgaris* HILL. (= *A. glutinosa*); cf. P. O. I nr. 12, II nr. 4.

15. **Nomina nuda** in de werken **van Linnaeus** zijn geldig. B.v. *Halesia carolina* L.; cf. P. O. II nr. 28.

16. **Namen, berustende op onjuiste determinaties of interpretaties,** zijn daardoor niet ongeldig.
Voorbeelden: *Pinus inops* BONG. (= *P. contorta*), *Acanthopanax pentaphylla* MARSH.. Cf. P. O. I nr. 6, II nr. 23*b*.

17. **Fouten in beschrijvingen,** trots welke de betreffende soorten voldoende herkenbaar zijn, maken de namen niet ongeldig.
Voorbeeld: *Schoutenia ovata* KORTH.. Cf. P. O. II nr. 12.

18. **Indien de auteur van eenen naam dezen zelf later veranderd heeft** op blijkbaar goede gronden, dan wordt die tweede naam als de wettige beschouwd. Maar evenals andere namen vallen zij onder 24; voorbeeld: *Pinus Douglasii* LAMBERT i. p. v. *P. taxifolia* LAMBERT, cf. P. O. I, nr. 22 en *Abies Webbiana* D. DON i. p. v. *spectabilis* D. DON, cf. I, nr. 29; *Rhododendron flavum* D. DON i. p. v. *Rh. luteum* SW., cf. II, nr. 26; *Halesia tetraptera* L. i. p. v. *H. carolina* L., cf. P. O. II nr. 28.
Indien eene soortnaam reeds door een Int. Congres is vastgesteld, moet de verandering door den auteur aan het volgende congres worden voorgesteld, conform 25.

19. Aanbevolen wordt om namen met beschrijvingen, welke niet met voldoende zekerheid een bepaalde plantensoort aanduiden, niet als synonymen onder namen van goed beschreven soorten te plaatsen (waardoor zij eventueel wettige namen worden) doch afgezonderd te houden.
Voorbeelden: *Abies Jezoenis* S. u. Z., *Tsuga heterophylla* RAF., *Clematis trifoliata* TH., *Desmodium formosum* VOGEL, *Hydrangea macrophylla* DEC., *Crataegus Lavallei* HÉR., *Pirus fusca* RAF., *Prunus paniculata* TH., *Viburnum serratum* TH., *Vaccinium album* L. Cf. P. O. I nr. 13, 20, II nr. 12, 17, 20, 22, 27, 30.

20. Evenals de beschrijving van een geslacht den geheelen omvang van het geslacht moet omvatten, zoo moet **de beschrijving eener soort** alle er toe gerekende subspecies (varieteiten in vroegeren zin) insluiten, en niet slechts de beschrijving eener z.g. subsp. of var. *„typica"* zijn. Na de beschrijving der soorten in haar geheel, worden van de subspecies en varieteiten de bizondere kenmerken opgenoemd.
Indien men geene beschrijving wenscht van het geheele complex der soort, dan geve men den soortnaam zonder beschrijving en de sub-species resp. varieteiten mèt eene zoodanige.
Bijvoorbeeld: eene beschrijving achter den naam *Pinus nigra* ARN. emend. moet den lezer het beeld der geheele soort geven, niet slechts dat van b.v. s. sp. (var.) *austriaca* (*P. nigra* ARN.

in oorspronkelijken zin); bij s. sp. *austriaca* moeten de bizondere kenmerken van die ondergroep staan; enz. Of wel, men late *Pinus nigra* zonder beschrijving en beschrijve de ondergroepen min of meer uitvoerig. Maar deze laatste methode is minder overzichtelijk.

In het geval eene soort of een of meer harer subspecies het vermogen bezit knopvariaties e. d. te ontwikkelen, verdient deze eigenschap in de beschrijving der soort resp. ondersoort in algemeene termen vermeld te worden.

Bij sectie 5.

21. **De auteursnaam eener subspecies of varieteit** verandert niet wanneer de geslachts- of soortnaam of beide door een synonymen naam vervangen wordt (worden).

Voorbeeld: *Pinus laricio* POIR. s. sp. *austriaca* ENDL.
Pinus nigra ARN. s. sp. *austriaca* ENDL. en niet ASCH. & GRAEBN.
Pseudotsuga Douglasii CARR. var. *Fretsii* BEISSN.
Pseudotsuga taxifolia BRITT. var. *Fretsii* BEISSN. en niet REHD.

Cf. P. O. I nr. 2*a*.

Bij sectie 6, art. 49.

22. Art. 49, overblijfsel van den ouden **Kewregel,** behoort te worden opgeheven; het heeft zijn dienst gedaan als compromis, doch veroorzaakt onnoodige naamsverwikkelingen, b.v. *Abies concolor* var. *lasiocarpa* naast den synonym *Abies Lowiana;* cf. P. O. I nr. 27. De recommandatie 29 dient Regel te worden, in overeenstemming met art. 48.

Bij sectie 7, art. 55 [2].

23. Namen als *Halimodendrum Halodendrum* zijn in wezen tautologische namen en mogen er toe gerekend worden. Cf. P. O. II nr. 13.

Ongeldig zijn bovendien **combinaties,** bestaande uit **twee geslachtsnamen,** welke beide als geslacht in verschillenden zin gebruikt worden of zijn.

Voorbeelden: *Abies Picea* KARST.; *Picea Abies* LINDL.. Cf. P. O. I nr. 23*a*; *Rhododendrum Azaleodendrum* VILM. et BOIS. fide REHDER; *Azaleodendron* is een aangewezen geslachtsnaam voor de bastaarden tusschen *Rhododendrum* en *Azalea* voor hen die deze twee geslachten afzonderlijk houden.

Bij sectie 4.

24. **De namen van alle plantensoorten en bastaarden worden geleidelijk, ter vaststelling hunner geldigheid en wettigheid, onderworpen aan een Internationaal Congres,** op deze wijze:

a. Van alle namen, waaromtrent eenstemmigheid bestaat, wordt tevoren een lijst opgemaakt.

b. Van alle namen, waarvan de geldigheid en wettigheid wel algemeen aangenomen wordt, doch waaraan onzekerheid verbonden is, wordt tevoren het kwestieuse ter kennis gebracht. Voorbeeld: *Pinus nigra?* ARNOLD (cf. P. O. I nr. 2*a*); *Pinus* (*L.*) *austriaca* LOUD. (cf. P. O I. nr. 2*a*).

c. Van alle namen, waaromtrent verschil van opinie bestaat, worden van te voren de concurreerende namen van eenzelfde geslacht of soort tezamengesteld en wordt uiteengezet, op welke tegenstrijdige persoonlijke opvattingen bij het toepassen der Internationale Regels die verschillende namen berusten. Voorbeelden: *Mahonia — Odostemon* (Cf. P. O. II nr. 7*b*); *Pinus Pinaster — maritima, Cedrus effusa — libani, libanitica, Thyja gigantea — plicata,* etc. (Cf. P. O. I nr. 2, 12, 33, etc.); *Quercus rubra — borealis, Ulmus campestris — foliacea* en *procera, Chaenomeles japonica — lagenaria,* etc. (Cf. P. O. II nr. 3, 6, 21, enz.).

d. De planten worden, ter uitvoering van a—c, in groepen verdeeld, b.v. winterharde houtgewassen, overblijvende planten, 1-jarige kruiden, tropische groepen van denzelfden aard, enz. Of ook in groepen naar de geografische verspreiding; of volgens families en geslachten afzonderlijk. Alles naar mate Inrichtingen en Personen zich bereid verklaren groepen van bepaalden aard te behandelen.

25. Zoodra op een Internationaal Congres namen zijn vastgesteld, wordt verandering van die namen, op grond van nader onderzoek, niet als geldig en wettig beschouwd zoolang zij niet op een Int. Congres, na uiteenzetting, aanvaard zijn; in het laatste geval wordt de datum, waarop de namen werden voorgesteld en uiteengezet in een geldig geschrift, als tijd van publicatie opgenomen.

26. Eene **verandering van naam of de naam eener nieuwe soort of andere plantengroep** moet, om voor geldigen en wettigen naam in aanmerking te komen, gepubliceerd zijn met de noodige aanwijzingen, met behulp van welke de naamsverandering resp. de nieuwe naam en soort kan bestudeerd en beoordeeld worden. Bij een nieuwe soort enz. moet de beschrijving volledig zijn (plant,

tak, blad, bloem en vrucht) en moet gedroogd materiaal in een of meer der groote, nader aan te wijzen, Herbaria ter beschikking gesteld zijn.

De publicatie moet bovendien geschieden in een der daartoe in ieder land aan te wijzen tijdschriften. Het beste ware hiertoe een Internationaal orgaan te scheppen, dat tevens aan één of meer der voornaamste tijdschriften in ieder land technisch gebonden kan zijn. Cf. hiertegenover de Int. Regels, Sect. 4 art. 34.

Behalve de soort enz. zelf, wordt ook de naam aan goedkeuring onderworpen; niet het principe „nomen est nomen" moet gelden, maar „nomen est omen" (Cf. P. O. II nr. 19*a*).

27. Het zal goed zijn om aan **planten, waarvan het materiaal onvoldoende is om het geslacht of de soort te bepalen,** een voorloopige phrase tot naam te geven, zooals o. a. THUNBERG deed in „Flora japonica" 1784: *Scandens foliis ternatis; Frutex radicans foliis quinquelobis; Rhus hirsuta spinosa*; enz.

28. Van reeds bekende soorten wordt, tegelijk met het vaststellen van den naam, **authentiek materiaal** vastgelegd:

1e. materiaal, voorzoover mogelijk, van den oorspronkelijken auteur (of der oorspronkelijke auteurs, b.v. in het geval van synonym geachte soorten), of althans aanwijzing waar dit authentiek materiaal zich bevindt.

2e. volledig materiaal van de planten (zooveel mogelijk aangevuld met foto's en afbeeldingen), welke op het tijdstip van de Internationale vastzetting van de namen, onder die namen verstaan worden.

Bij verschil in verwantschappelijke opvatting betreffende eene plant, worden de verschillende namen bij hetzelfde materiaal geplaatst, b.v. *Berberis Aquifolium* samen met *Mahonia Aquifolium; Rhododendrum luteum* (*flavum*) samen met *Azalea pontica; Cornus alba* s. sp. *sibirica* samen met *Cornus sibirica.*

Terwijl het materiaal sub 1e. van soorten enz., vóór 1900 beschreven, historische waarde heeft, is dat sub 2e. het actueel authentieke voor die soorten enz.

Soorten enz., na 1900 beschreven, worden, wat authentiek materiaal betreft, als nieuwe soorten behandeld (zie 26).

De taak van het bezorgen en het bewaren van dit actueele authentieke materiaal wordt, desgewenscht, over de verschillende Herbaria verdeeld, in verband met de voorbereidende werkzaamheden sub 24*d*, met de verspreiding der planten over de aarde,

enz. Zooveel mogelijk ontvangen alle Herbaria voorwerpen van dit actueel-authentieke materiaal van de door hen gewenschte soorten, enz.; in ieder geval worden fotografische afdrukken ter beschikking gesteld.

29. **Het bureau van den Index Kewensis is het aangewezen centrum** voor het sub 28 genoemde standaardherbarium, voor het sub 26 genoemde Internationaal orgaan voor nieuwe beschrijvingen en naamsveranderingen, en voor de sub 3, 4, 24 en 30 bedoelde lijsten en uiteenzettingen.

30. **Ten behoeve van handboeken, catalogi, zaadlijsten en andere geschriften** voor algemeen gebruik, wordt **een afzonderlijke lijst van namen** gemaakt, waarbij alle kwesties van verwantschappelijken aard ten voordeele van een der concurreerende benamingen worden uitgemaakt. B.v. *Leguminosae* sensu amplo of *Papilionaceae* etc.; *Berberis* naast *Mahonia* of *Berberis* incl. *Mahonia; Abies concolor* s. sp. *lasiocarpa* of *A. Lowiana;* zoodat in al dergelijke geschriften dezelfde families, geslachten en soorten, enz. voorkomen, in gelijken omvang. Zie ook sub 7.

Ten behoeve van dezen lijst kunnen ook voorloopige beslissingen genomen worden t. o. van twijfelachtige namen, omtrent welke door een Intern. Congres nog uitspraak moet worden gedaan. Deze namen worden dan op bizondere wijze gemerkt.

Literatur-Toevoegingen.

II. p. 5 r. 18 v.o.		LINK in Abh. Berl. Ak. f. Wiss. 1827 p. 179.
p. 5 r. 11 v.o.		*Picea excelsa* LK Linnaea XV 1841 p. 517.
r. 2 v.o.		*Abies Picea* LINDL. Penny Cycl. I 1833, p. 29.
r. 1 v.o.		*Picea Abies* KARSTEN Pharm. Med. bot. 1881, p. 324.
p. 16 r. 12		*Populus deltoidea* MARSH. Arb. Am. 1785, p. 106.
p. 27 noot, r. 3		*Quercus digitata* SÜDW. Gard. & For. 1892 V, p. 98.
r. 5		*Q. falcata* MICH. Hist. des Chênes de l'Am. 1801 nr. 16, T. 28.
p. 32 Nr. 4 r. 10		*Alnus glutinosa* GAERTN. Fruct. et Sem. II, p. 54, T. 9 f. 2.
p. 35 Nr. 6 r. 3		*Ulmus campestris* etc. MILLER Dict. VIII 1768.
p. 36 r. 17		*Ulmus foliacea* GILIBERT Exerc. Phyt. II 1792, p. 395.
r. 23		*U. nitens* MÖNCH Meth. 1794, p. 333.
p. 45 r. 9 v.o.		*Magnolia hypoleuca* S. & Z. Abh. Bayr. Akad. Wiss., Math.-phys. Kl. IV 2, 1846, p. 187.
p. 47 r. 1 v.o.		*Tilia parvifolia* en *grandifolia* EHRHART Beiträge V 1792, p. 158, 9.
p. 51 Nr. 11*b* r. 11		*Vitis Coignetiae* PULL. ex PLANCHON in Journ. Vigne Américc. 1883, p. 186.
p. 53 r. 6		*Exochorda racemosa* REHD. in SARG. Pl. Wils. I 1913 p. 456.
r. 7		*E. grandiflora* LINDL. Gard. Chron. 1858, p. 925.
p. 58 Nr. 17 r. 2		*Hydrangea opuloides* K. KOCH Dendr. I. 1869, p. 353.
p. 59 Nr. 18 r. 1		*Rhodotypus Kerrioides* S. & Z. Fl. jap. I 1835, p. 187, T. 99.
r. 2		*Rh. scandens* MAK. Bot. Mag. Tokyo XXVII 1913, p. 126.
r. 5		SARGENT's Pl. Wilsonianae.
p. 64 r. 20		*M. rivularis* ROEM. Syn. Ros. 1847, p. 215.
r. 21		*Malus fusca* SCHNEIDER Laubh. I 1906, p. 44.
p. 65 Nr. 21 r. 2		*Chaenomeles japonica* LINDL. Transact. Linn. Soc. XIII 1822, p. 97.
r. 3		*Ch. Maulei* SCHN. Laubh. I 1906, p. 731.
r. 16		*Pirus japonica* var. *alpina* MAX. Bull. Ac. Pét. XIX 1874, p. 168.
p. 67 Nr. 22 r. 7		*Crataegus berberifolia* TORR. & GRAY Fl. N. Am. I, p. 469.
r. 11		*C. Lavallei* LAV. Arb. et Frut. Segrez. 1885, p. 21, T. 7.
p. 68 Nr. 23*a*, r. 7		SEEMANN in Journ. Bot. VI 1868 p. 134.
p. 69 Nr. 23*b* r. 6		*Acanthopanax pentaphylla* MARCHAL Bull. Soc. Bot. Belge XX 2 1881, p. 79.

II p. 75 Nr. 26 r. 9 *Azalea calendulacea* MICH. Fl. bor. Am. I 1803, p. 151.

r. 10 *Rhododendrum calendulaceum* TORR. Fl. N. a. M. Un. St. I 1824, p. 425.

p. 78 r. 2 *Azalea occidentalis* TORR. & GRAY Pac. R. Rep. II 1857, p. 116.

r. 3 *Azalea calendulacea* HOOK. & ARN. Bot. Beech. Voy. 1841, p. 362.

p. 83 Nr. 30 r. 3 *Symphoricarpus albus* BLAKE Rhodora XVI 1914, p. 118.

r. 5 *S. racemosus* MICH. Fl. Am. bor. I 1803, p. 107.

p. 84 Toevoeging Nr. 1 r. 3 *Malus diversifolia* ROEMER Syn. Ros. 1847, p. 215.

II. (Toev. tot I Coniferen; Dicotyledonen):

p. 5, laatste regel, lees tweeden naam i.p.v. eersten naam.

p. 6, eerste regel, lees eersten i.p.v. tweeden.

p. 6, 3e, 4e, 5e regel, lees KARSTEN i.p.v. LINDLEY en LINDLEY i.p.v. KARSTEN.

Aan het eind der alinea toe te voegen: beide in den Index der winterharde houtgewassen van den New York Bot. Garden, 1917—'20.

p. 16, 6e regel, lees 1768 i.p.v. 1759.

p. 36, 14e regel, toe te voegen: in de tweede editie van zijne Flora (1778) laat hij zijne *U. glabra* geheel weg en behoudt slechts *U. campestris*. Derhalve heeft *U. glabra* HUDS. slechts een ephemeer bestaan (evenals *Cedrus effusa* SAL., cf. I, nr. 12 en *Halesia carolina* L., cf. II, nr. 28).

p. 62, 8e regel, lees *Aesculus chinensis* i.p.v. *Acer chinensis*.

p. 69, 70; 83 (r. 8), 120 (r. 4), lees MARCHAL i.p.v. MARSHALL.

Toevoegen op blz. 117 van „Persoonlijke opvattingen enz.", II, aan het eind van voorstel nr. 8:

Varieteitsnamen mogen tesamengevoegd worden tot samengestelde namen. B.v. var. *purpureus*, var. *laciniatus*, var. *pendulus*; var. *purpureus-pendulus*, var. *purpureus-laciniatus*, var. *laciniatus-pendulus*; var. *purpureus-laciniatus-pendulus*. Etc.

Op blz. 35, Nr. 6 regel 20, achter Br. Mus.) in te lasschen: met den synonym *U. folio latissimo scabro* GERARDE Hist. pl. 1481 (1623), welke door SOLANDER in *Aiton* „Hortus Kewensis" I p. 319 als *U. scabra* MILL. geidentificeerd wordt.

Op blz. 52 regel 13 van onderen, lees *Sieboldii* in plaats van *formosa*.

Op blz. 76 regel 4 v.o., achter *nudiflorum* TORR. toe te voegen: en *Rh. calendulaceum* TORR.